

PROTOS LOGOS

Mă numesc Matei și am 34 de ani. Fără 7 zile. Atât mai am până la ziua mea. Iar acesta este jurnalul meu. Al ultimelor luni din viața mea de până acum. Pentru că am sentimentul că am avut cea mai importantă experiență din viața mea și pentru că simt nevoia sa o spun întregii lumi. Sau poate numai mie.

După cum orice acțiune trebuie sa aibă un scop, o justificare, o noimă tot așa orice om ajuns în situația mea, trăind cele pe care le-am trăit, întâmplându-i-se toate lucrurile pe care am să vi le împărtășesc aici cred că ar face mai mult sau mai puțin aceleași alegeri, aceleași acțiuni sau inacțiuni pe care le-am făcut (sau nu le-am făcut) și eu.

Cutremurat fiind de gândul celor lăsate în urma mea, și de întrebarea care, atunci când e liniște în jur, apare dintr-un cotlon al minții mele și nu îmi mai dă pace "Cine am fost, cine sunt și cum am devenit ceea ce sunt?" m-am decis să vă arăt fără cosmetizări și fără înflorituri inutile, brutal și direct, toate cele ce s-au întâmplat.

Știu că trebuie sa o fac, pentru a vă da o șansă să aruncați o privire în creuzetul sufletului meu, în vârtoarea ideilor și trăirilor pe care le-am avut, să înțelegeți măcar o câtime din cele ce s-au întâmplat și să vă avertizez.

La acest moment nu simt exact ce înfățișare vor îmbrăca gândurile mele atunci când vor prinde contur în paginile ce urmează, dar vă las pe voi, cei ce veți citi aceste rânduri, să îmi fiți judecători și să puteți decide, într-un final, sensul celor petrecute.

UNU

- Alo ...?

De la capătul celălalt se aude o respirație ușoară, urmată de o fracțiune de secundă de ezitare, dar nu prea mult. Atât cât trebuie, cât să incite, să lase loc de echivoc și de interpretare.

- Bună seara. Mă bucur de apel.

Vocea pe care o aud e plăcută, tânără, și mă face să-mi închipui o brunetă de 30-35 de ani, athletică, cel mai probabil stilată, îmbrăcată într-o rochie de seară neagră, sau poate una roșie, cu un decolteu elegant, neapărat cu un pahar de gin tonic în mână, într-o poză semi-artistică, precum o actriță de mare clasă ce își pregătește intrarea în scenă, pentru un rol important.

- Da, bună seara. Am sunat pentru ... nu știu exact de ce ... mi-a căzut un anunț sub ochi și ... am sunat.

- Perfect. Singurul lucru pe care trebuia făcut, a fost făcut. De aici încolo e treaba mea. Eu sunt Alex. Propun să ne tutuim. De acord?

- Aaaa ... ok, da! Eu sunt Matei.

- Hmm ... unul din cei 4 aleși. Vameșul convertit. Știi că ai un nume care obligă! Putem să discutăm despre el, dar înainte de toate contractul îmi cere să îți spun regulile mele.

- Aha ... bine.

- E foarte simplu. Sunt patru reguli simple și de bun simț. Prima: Absolut tot ce discutăm rămâne între noi. Nimeni și nimic nu va afla niciodată ce discutăm noi aici. Nici eu și nici tu nu vom duce mai departe cuvintele pe care le schimbăm. E un raport de confidențialitate 100%. Doi: Poți să îmi spui absolut tot ce vrei, atâta timp cât ne vom spune adevărul. De fiecare dată. Chiar dacă uneori e mai comod să minți, atunci când vei face-o, e un semn ca ne-am încheiat contractul. A treia: mă poți suna doar o singură dată într-o singură zi. Și a patra, poate cea mai simplă: niciodată nu vei încerca să dai de mine și nu vei încerca să mă faci să te întâlnesc. Nu ne vom vedea față în față. Sunt doar o confidentă plătită pentru asta. Mă poți suna atunci când vrei, când ai chef, când ai nevoie, iar eu voi fi acolo. De fiecare dată. Te voi asculta, mă voi strădui să îți dau putere în momentele în care vei avea nevoie de ea, am să încerc să fiu un prieten de departe,

care, dacă vei dori îți va da uneori sugestii și idei, dar e imperios necesar să nu ne vedem. Niciodată. Nu mă vei căuta și nu vei încerca să afli nimic despre mine. Astea sunt regulile mele. Dacă le accepți, putem merge mai departe. Dacă nu, poți închide acum și uităm totul.

- Cam brutală abordarea, nu crezi? Nici măcar nu știu despre ce e vorba și mă bombardezi cu reguli.
- Da, îmi pare rău. Știu că nu e cea mai nimerită idee, dar ce să-i faci? E ca bifa la Termeni și Condiții de pe orice site web.

(Mda ... Interesantă abordare. Deși nu mi-e foarte clar despre ce e vorba, decid să plusez. Hai să vedem ce se întâmplă - nu pot spune că am parte prea des de o asemenea conversație.)

- Hai să zicem că aș putea fi de acord, în anumite condiții cu asemenea reguli. Uite, în spiritul sincerității tale, am o primă întrebare spune-mi ... ești frumoasă?
- Ha ha ha ... ce repede ai ajuns la asta? Ca să îți răspund, da, sunt ceea ce tu ai putea să numești o femeie atrăgătoare. Întorc priviri pe stradă, simt de multe ori dorințe ale bărbaților care se visează cu mine în pat, știu ce vreau și cum să obțin ce vreau. De ... hmm ... cam aproape de fiecare dată! Iar ca să îți răspund formal la întrebare ... da, sunt chiar o femeie frumoasă!
- Și modestă
- Nu. Deloc. Modestia și frumusețea nu fac casă bună. Modestele sunt toate urâte. Sau proaste. Sau urâte și proaste.

E rândul meu să mă amuz. Pare o conversație interesantă.

- Mda ... și spune, parcă Alex, nu? ... spuneai ceva de o confidentă plătită ... cam cât mă costă privilegiul de a putea dialoga cu doamna frumoasă și nu modestă?
- Nu fii bătăran! Și nici ironic! Într-adevăr, mă vei plăti, dar crede-mă, câștigul tău e mult mai mare decât ceea ce vei cheltui. Sunt doar bani. Eu am să îți ofer ceea ce banii tăi nu vor putea să cumpere niciodată. Și ca să nu ai impresia că ești înșelat în niciun fel, pot și vreau să îți ofer o perioadă de test. O versiune demo, dacă vrei. Ca un software pe care îl poți încerca timp de ceva timp, până te decizi dacă vrei să mergi sau nu mai departe. Dacă crezi că îți e util îl cumperi, iar dacă nu - îl abandonezi. Apoi, dacă vei crede că merită, mergem mai departe, dacă nu ... ne oprim, fără să te coste nimic. Și mai mult, te las pe tine să decizi cât timp va dura această perioadă de test.

- Păi, cum? Și dacă te păcălesc? Dacă doar profit de clauzele acestui contract curios, fără să îți plătesc nimic?

- Asta e. Îmi asum riscul.

- Chiar crezi că ești atât de bună?

- Ha ha ha ... nici nu îți închipui!

Ei, chiar m-a făcut curios. Pare tare gagica. E prea sigură de ea. Cred că am să mă distrez puțin și cine știe ...

- OK. Hai să zicem că pot accepta așa ceva.

- Matei, ești la fel de ezitant în tot ce faci? Ai vreun complex? N-ai fost alăptat la sân cât trebuie? Sau ai cumva puța mică?

- Ceeee?!

- Nu e o întrebare nelalocul ei. Acum câteva momente mi-ai zis că ai putea fi de acord în anumite condiții, iar acum am ajuns la "să zicem" că "ai putea accepta" ... asta arată o teamă de a lua decizii și, în spiritul adevărului absolut am simțit nevoia să clarific cauza ei. Nu vreau să te jignesc, doar vreau să înțeleg de ce.

- Spre știința ta, am fost hrănit la sân cât trebuie. Și ... chestia aia ... e suficient de mare. Și poate îți închid telefonul și nu mai îți dau prilejul să jignești aiurea oameni pe care abia i-ai cunoscut ...

- Nu o să o faci! Pentru că unu: ești intrigat și pentru că doi: ... dar mai bine nu ...

- Ce anume?

- Nu, nu îți spun, pentru că o să abuzezi.

- De ce anume?

- Păi, ți-a trecut prin minte că și tu poți să mă întrebi orice ai vrea? Poate ești curios să afli răspunsul la o întrebare pe care nu ai avut niciodată curaj să o pui unei femei ... asta era al doilea motiv.

- Daaa ... pe bune? atunci hai să îți mai dau o șansă. Uite, dacă tot ești atât de deschisă la minte și sinceră 100% o întrebare-test: de ce înșală o femeie?

- Mda. Direct la țintă. Poate te-am judecat prea pripit. Pari chiar interesant.

- Hai, nu te eschiva ... răspunde, madam sinceritate!

- E prea grea asta. Îmi trebuie vreo câțiva ani să te fac să înțelegi!

- Ei. te ascunzi după degete. Hai, întrebare ajutătoare: ai înșelat vreodată pe cineva?

- Da.

- Așa simplu, da? Fără comentarii, fără un da, dar ... și să vii cu o argumentație cum că el a fost de vină și că nu a fost deloc în intenția ta și că doar s-a întâmplat ... ?
- Da. Simplu. Pentru că asta era natura mea la acel moment.
- Cum așa?
- Ei, e o poveste lungă. Poate odată am să ajung să ți-o spun. Însă la momentul ăsta nu e vorba de mine. Sunt aici, precum un câine de pază culcat docil la picioarele seniorului ca să îl asist la orice are el nevoie.
- Păi, cam de ce crezi tu că aș avea nevoie?
- Cred că uneori te simți singur. Iar alteori, atunci când te privești în oglindă ajungi să nu te mai recunoști ... și uneori te doare, ceva acolo adânc în tine și ai momente când ai vrea să iei lumea asta și să o faci țandări iar alteori te emoționează lucruri simple.
- Ha ha ha ... ce ai zis tu aici se aplică la 99% din oameni! Ai vreun script din care citești?
- Nu, mă uit doar în sufletul tău.
- Așa, prin telefon?
- Da. Ai o tristețe în glas, care răzbate chiar și atunci când ești agresiv. Poate mai ales atunci când ești dur. Ca un clovn sub a cărui mască se simte singurătatea.
- Le știi fetița mea! Psihologie de telenovele!
- Hai, spune-mi că în ultimul timp nu ai avut niciun moment în care să te întrebi: "Cine sunt eu?"
- Toată lumea are momente de tipul ăsta.
- Ai fi surprins. Nu toată lumea.
- Bine, o mare parte a lumii. Uite, știi ceva. M-am cam plictisit. Nu văd rolul și rostul acestei conversații. Hai să punem punct aici. Ți mulțumesc pentru cele câteva minute petrecute împreună și te salut.
- Cum dorești Matei. Nu uita, sunt aici oricând ai nevoie. Zilele astea când vei fi supărat, poți să mă suni.
- Aiurea ... condiționări de magician de carton. Pa domnișoară, hai pa!
- La revedere.

UNU SI UN PIC

Ce conversație stupidă. Cine naiba m-a pus să mă uit peste anunțurile din revista asta. Parcă acum câțiva ani o cumpăram pentru altceva, nu pentru anunțuri ... Dar mi-a sărit în ochi. Era o pagină întreagă albă (trebuie să fi costat o groază de bani), cu o singura linie de text. Interesant, catchy: "*dacă vrei să îți privești sufletul în oglindă și nu ți-e frică de ce vei afla, suna azi, 12 mai la 727 255 656*".

Și cum naiba am dat exact peste o femeie? Păi, normal ... doar nu era să răspundă vreun malac cu voce groasă. E clar, vreo șmecherie făcută pentru fraierii proștii.

Dar totuși, nu mi-a cerut bani, nici nu a insistat când am zis că închid, nici nu mi-a cerut cartea de credit. Să fie vreo țeapă din alea elaborate? O fi câte o tanti din astea pentru toți cei care sună?

Sunt curios dacă mai sun odată tot ea îmi răspunde? Și cine naiba a plătit pentru un asemenea anunț? Și de ce? Ei na, uite cum am lăsat-o să intre în mintea mea. Dă-o naibii de fufă șmecheră.

* * *

- Îmi vreau libertatea mea. Nu vreau sa mai ascult de Tine.

*Te respect, dar nu te mai iubesc. Vreau să mă afirm. Vreau să fie eu însumi. Îmi sunt
suficient mie însumi. Singur.*

*- Bine copile, mergi acolo unde vrei și încearcă să ajungi unde îți e gândul. Nu vreau să
te conving să rămâi, deși pleci spre pierzanie. Îți respect voia. Însă nu uita, dacă te
răzgândești, poarta către Mine îți e deschisă.*

*- Niciodată nu voi veni înapoi. Plec pentru totdeauna. Eu pot orice. Prin mine și numai
prin mine. Mă duc cu prietenii mei. Mă duc cu fratele meu, Lucifer.*

*- Cum îți e voia, Sofian. Îmi plânge sufletul după tine. Dar te iubesc cât tot acest
Univers. Și toate celelalte!*

* * *

DOI

M-am certat îngrozitor cu nevastă-mea! Îmi vine să urlu și să mă urc pe pereți. Aceleași idei cretine, aceeași blazare și obtuzitate a minții... idioată. Ce naiba am văzut la ea? Parcă imediat după ce se mărită le apucă toate cele ... isteria și stupizenia împreunate. Nu știu, dar câteodată îmi vine să o condiționez: când o fi singură în mașină, în mijlocul autostrăzii, la 180 la ora, să tragă de volan brusc într-o parte. Poate se termină odată! Mă doare îngrozitor capul! Cu cine să mă cert? La cine să urlu? Aaaaa ... fufa! Super! Hai să vedem câte parale face.

- Buna seara Matei. Îmi pare rău că ești nervos, dar e bine că m-ai sunat. Poți țipa la mine, dacă vrei. O sa îți facă bine!
- Ei na, bine că ești tu deșteaptă! O să țip dacă am chef să țip! Și de unde naiba ai scos că sunt nervos? Și cine naiba ești tu, de știi tu că sunt nervos? Ai spioni aici, la mine la firmă? Sau acasă? Și în final cine ești tu și ce naiba vrei? De unde până unde ești tu disponibilă așa, pentru oricine, să îi ascuți prostiile? Ce escrocherie e și asta? Și cum de răspunzi tot tu? Ce, ești la job 24 din 24? O sa sun la Poliție! Cine ți-a plătit anunțul în revistă? Și de ce? Care e scopul? Hm .. hai, hai, că te-am prins la înghesuială! Spune! Spune!
- Matei, tu nu ești furia ta. Furia ta te-a pătruns, dar iese acum din tine și acum trece ușor-ușor, încet-încet în spatele tău. Te-a răvășit, te-a zguduit, te-a dărâmat, dar a trecut. Mi-ai dat-o mie și îți mulțumesc pentru ea. Eu îți accept furia. După ce trece furia, evoluăm. În niciun moment nu suntem, ci devenim. Permanent. Și tu, și eu, și toți împreună. Și deseori furia ne ajută. Îți mulțumesc Matei, pentru cadoul furiei tale.
-
- Ascultă-mă te rog Matei. Ai văzut vreodată Las Meninas al lui Picasso?
- Habar n-am! Ce relevanță are?
- Știi ce cred eu? Că nu contreză dacă un obiect de arta e frumos sau urat. Scopul lui e sa te facă să simți ceva, orice. Ei, tabloul ăsta titanice m-a înfiorat, m-a copleșit, m-a atras și mi-a repugnat în măsuri comparabile. Cel puțin un înger și un demon au fost prezenți la plămădirea lui. E dur și moale, cântă în el roșul cu care se zugrăvesc arterele, arterele ce păstoresc sângele dătător de viață. Strigă în el mut un albastru, al venelor, ce plimbă absent un sânge secătuit de substanță și văduvit de esență. E iad și rai amalgamat în

punți spre lumi necreate. Tabloul ăsta doare! Chiar trebuie să îl vezi. Doare ca un petec de cer scufundat în lavă fierbinte. Doare ca un cântec frânt de parabola unui glonț ce ucide. Chinuie, ca o lume ce s-a pierdut pe sine, în sine. Albul plânge, albul râde, albul minte, albul fură, albul zgârie, albul mângâie. Și negrul, și griul, și plinul și golul, și viața și moartea, și esența și nimicul. Atunci când îl privești cu atenție, e ca și cum vezi explozia unei bombe atomice. Vezi un lucru sublim dar ești afectat iremediabil pentru tot restul vieții de imaginea lui. E o epifanie în nuanțe de alb și nuanțe de negru care îți rămâne întipărită pe retină pentru toată existența.

- Ce naiba eu te întreb lucruri serioase și tu mă iei cu tablouri?
- Îți mulțumesc, Matei. Tu mi-ai făcut un cadou, eu ți-am făcut un cadou. Ajunge pentru astă seară. La revedere.
- Stai, nu închide ...
-
- Alex, nu închide!
- Noapte bună Matei. Furia ta e acum la mine. Să ai un somn liniștit!
-

ALT DOI

Trebuie să recunosc că sunt intrigat.

Îmi pun zeci de întrebări, la care nu sunt în stare să găsesc un răspuns valid.

Cine ar putea fi femeia asta?

Și cum de a știut că am sunat-o într-o stare de enervare? Oare ce e cu toată șarada asta?

Trebuie să investighez mai mult. Am să văd ce e cu numărul ăsta. Cine e în spatele lui.

Internetul o să îmi spună ceva.

* * *

Am plecat cu ai mei. Am căutat timp de eoni și eoni sa fiu doar eu. Am căutat plăceri. Și le-am avut. Am cutreierat lumi. Am născut stele și le-am privit cum se sting. Am fost vânt și apă și soare. M-am jucat cu nori și cu vise. Am făcut tot ce am vrut. Eram incomplet și sărac, dar m-am crezut bogat și împlinit. Până în clipa când fostul meu egal, ajuns cumva prin jocuri numai de el știute, acum mai marele nostru Lucifer, ne-a silit pe noi, cei liberi și neatârnați să îi jurăm credință. Și să facem doar ceea ce el ne va porunci. Pentru că el și numai el poate decide.

Iar de atunci a început coșmarul.

Prima data a fost ceva mic.

Insignifiant.

Am omorât iarbă și viță de vie. Apoi o găză.

Fără niciun motiv.

Fără nici un pic de logică.

Doar pentru că mi s-a spus să o fac.

Mie, cel care apărasem și privisem viața cu respect.

Și apoi a trebuit să omor un pește.

Un cârd de păsări.

Iar mai apoi am luat viața unui om.

Pe care m-au pus să îl privesc um trece pragul.

Și a venit încă unul.

Și încă câțiva. Mai mulți, tot mai mulți, până ce le-am uitat numărul.

A început să îmi fie indiferent. Iar mai apoi să îmi placă. E ceva interesant să vezi privirea unui om care știe că urmează să moară în câteva clipe. Mai ales dacă nu e

împăcat cu el.

Și nici cu El.

Mai apoi am ajuns să omor sute. În camere de gazare. Într-un avion intrat într-un zgârie-nori. Pe o insulă virgină unde i-am cules în chip de tsunami.

Curând le-am pierdut numărul celor pe care i-am ucis. Și m-am pierdut și pe mine.

Au trecut alți eoni in care am făcut lucruri inimaginabile. Pe care vreau sa le uit. Dar nu pot. Așa că m-am decis pe furiș sa vad dacă porțița Lui mai e deschisă. Dacă ar afla ai mei m-ar anihila. M-ar face una cu neantul. Atât de tare se urăsc între ei. Atât de tare ne urâm intre noi.

* * *

TREI

Băiatul meu de la IT a trebăluit el vreo două zile și mi-a venit cu niște răspunsuri. Care ridică mai multe întrebări decât am anticipat. Ciudat e că în era digitală, în care mai toată lumea lasă urme și în care lucrurile private sunt mai degrabă o excepție decât regula, nu a găsit nimic relevant. Numărul de telefon e înregistrat pe o cartelă SIM pre-plătită. E un număr nou alocat, ce a fost activat de vreo 2 săptămâni. Nici încercarea lui de "inginerie socială" nu a prea reușit. Cred că în timpul liber băiatul meu citește cărțile lui Mitnick, că a sunat la revista în care e publicat anunțul și a încercat câteva giumbușlucuri, dar nu au mers. Cică nimeni nu știa nimic de niciun anunț și că oricum toate contractele sunt confidentiale și chestii din astea. Nu a dat de nicio Alex asociată cu numărul de telefon, nici pe Facebook, nici pe Twitter și nici pe rețele sociale mai dubioase. Mi-a îndrugat ceva de deep web, cum că ar fi încercat să dea de fata mea și pe acolo, dar nimic. Cert e că am zero informații care să mă ajute.

M-am decis să mai sun odată. Am să mă înarmez cu răbdare și am meșterit eu un plan cu care sper să reușesc să aflu ceva. Nu se poate ...e ceva straniu aici și am să îi dau cumva de capăt.

- Alo, Alex?
- Bună, Matei. Mă bucur că ești mai liniștit acum.
- De unde știi cum sunt?
- Ha ha ha ... am eu resursele mele. De ce m-ai sunat?
- Păi, sincer, aș vrea să aflu mai multe despre tine și despre chestia asta pe care o faci cu telefonul. Sunt curios, treaba asta pe care o faci e un fel de business?
- Da, am putea să zicem și asta.
- Bun, și atunci înseamnă că ai o firmă, un șef ... dacă nu cumva ești tu persoana care a gândit tot sistemul ăsta? Ca să zic așa, owner-ul?
- Nu, nu am nicio firmă și da .. putem spune că am un șef.
- Și câți ... ăăăă ... clienți ... așa ca mine, ai?

Aud un chicot de la capătul celălalt al firului.

- Nu am clienți "*per se*". Ești singurul care mă sună.
- Păi, cum vine asta? Să înțeleg că de câteva zile, de când te-am sunat prima dată, tu ai tot timpul telefonul încărcat, deschis și ești la dispoziția mea?

- Cam așa ceva.
- Păi, îți dai seama că nu e verosimilă povestea asta. Nu are niciun sens. Din punct de vedere al unui business pur și simplu nu e sustenabil. Bănuiesc, fără a te ofensa, că ești plătită pentru ceea ce faci, de către șeful tău. El de unde își ia banii? Cel mai probabil de la clienți ca și mine. Logic nu?
- Da, pare logic. Și nu, nu îți fă probleme ... nu mă simt ofensată atât de rapid.
- Bun, atunci să continui. În ziua de azi, a producției de masă, când la un call center stai zeci de minute până îți răspunde un "customer representative" din Pakistan sau din India, e absurd să oferi acest nivel de serviciu, cum îl faci tu ... o persoană full time la dispoziția altei persoane, zi și noapte. Fără a te flata pari o persoană inteligentă, mi-aduc aminte că ai spus și că ești o femeie frumoasă, deci logica ne face să credem că poți să percepi un tarif destul de piperat pentru ceea ce faci. Și totuși, nu mi-ai cerut niciun număr de credit card, nu m-ai verificat în niciun fel. Practic putem spune că, de câteva zile, de când am sunat eu prima dată, îți pierzi pur și simplu timpul cu mine - și ceea ce pune cireașa pe tortul acestei credibilități este faptul că o faci cu totul gratuit.
- De acord cu tine până aici!
- Păi, cum ... care e catch-ul? Unde e logica? Unde e business-ul? Puteam pur și simplu fi un nene de pe stradă căruia să îi fi căzut sub ochi anunțul tău ... poate al vostru ... și cu care să te conversezi total aiurea, fără nicio finalitate ...
- Ai absolută dreptate!
- Păi, vezi ... ceva nu e OK! Atâta timp cât ceva e prea frumos ca să fie adevărat de obicei nu e adevărat. Și tare mi-e că și aici e cazul.
- Matei, ai uitat să menționezi un lucru esențial, pe care ți l-am spus de la prima noastră conversație. Serviciul pe care ți-l fac nu e gratuit. Vei plăti pentru el. Suntem doar în perioada de probă, în care mintea și sufletul tău se vor convinge că ceea ce îți ofer eu merită prețul pe care îl vei plăti. Da, într-adevăr nimic nu e gratis pe lumea asta. Nici ceea ce îți ofer eu nu e.
- Apropos, cât e ... să-i zic tariful ... tău?
- Ha ha ha. Ai să afli la momentul potrivit.
- Ei na! Deci am o marfă pe care mă faci să o degust, poate-poate îmi place. O marfă pe care vrei să mi-o vinzi, nu-i așa Alex?

- Cred că da. Fiecare dintre noi vindem ceva în fiecare moment, Matei. Și atunci când suntem la un interviu pentru un job, și la prima întâlnire cu o persoană de sex opus care ar putea fi marea iubire, și atunci când un mentor își expune ideile în fața unui protejat ... da, este adevărat.
- Păi, Alex ... tu nu mă lași să apreciez dacă marfa ta merită sau nu. Atâta timp cât nu știu cât costă.
- O să afli.
- Știi, ce faci tu, e ca un fel de treabă pe care o face un dealer de droguri. Dă în stânga și dreapta, la toți puștii câte o doză gratuită de drog, pe ideea de a-i capta în cercul lui de clienți, după care îi seacă de bani și îi transformă în niște dependenți.
- Ai dreptate. Tot ce pot să îți confirm e că și tu vei deveni dependent de mine. Atât de mult pe cât vei dori. Doar că tu ai la îndemână un gest simplu și firesc. Cu un minimum de efort poți termina această ... cum îi spui tu ... dependență. Când vrei și cum vrei. Tot ce trebuie să faci e să închizi telefonul. Atunci când vrei. Și pe urmă, dacă te știi un om slab, poți să îmi ștergi numărul de telefon din contactele tale, sau dacă ești un om puternic poți alege doar să nu mă mai suni. Niciodată.
- Păi, hai să presupunem că îți spun acum: "Alex, mulțumesc, am încheiat etapa de test și nu vreau să continuăm. Aș vrea să încheiem aici." Ce ai zice?
- Asta vrei?
- Nu neapărat. Doar hai să presupunem.
- Ce fac eu, ce facem noi, nu e un joc. E ceva real. Poți termina totul oricând o dorești. Dacă asta vrei, fă-o.
- Păi, dacă închid acum spunându-ți că nu vreau să mai vorbim și mă răzgândesc, și te sun peste cinci minute, o să mai răspunzi?
- Nu.
- De ce?
- Pentru că am încălca regula numărul trei. Vorbesc cu tine doar o singură dată pe zi.
- Bine, dacă te-aș suna mâine?
- Atunci vei afla mâine.
- Păi, spune-mi acum.
- Nu pot.
- Nu poți sau nu vrei.

- Amândouă.
- Ei, la naiba ... femeie până la capăt. Totul trebuie să fie în condițiile tale. Jucăm un joc pe regulile tale, pe terenul tău și cum vrei tu. Iar eu, mă simt ca o insectă care pășește cu grijă pe o pânză de păianjen.
- Și totuși ești aici.
- Da, admit. Sunt curios.
- Păi, Matei, hai să îmi fac treaba de păianjen ... ha ha ha ... tot ce pot să îți promit e că, la final, atunci când contractul nostru va fi fost finalizat, vei fi diferit. Te vei uita în urmă și vei vedea un plus în tot ceea ce ești și în tot ceea ce faci. Vei fi avut în mine, de-a lungul timpului, și în ce măsură ai decis tu, un observator ... să-i zicem neutru, poate un confident și în mod sigur un sfătuitor dezinteresat, care te va fi ajutat să devii altfel în tot ceea ce ai ales să faci.
- Interesantă alegere a cuvintelor. De ce așa?
- Vei înțelege, dar nu poți să o faci acum ... știi, oamenii pot să se uite în spate și să vadă o cărare în ansamblul deciziilor și întâmplărilor din trecutul lor, o cărare destul de evident și de clar conturată; le e însă mult mai dificil, dacă nu chiar imposibil să privească în viitor și să vadă măcar următorul punct de pe traseul vieții lor. De aceea am folosit "te va fi" în loc de "te-a" ... pentru că tu, cel din viitor, scrutând urmele pașilor tăi, mă vei vedea uneori acolo, lângă tine, și atunci vei înțelege că totul e un cerc, totul începe de unde se termină și totul are o noimă.
- Cam devreme pentru atâta filosofie ...
- Niciodată nu e prea devreme, după cum nu e prea târziu să ajungi la propria ta persoană. Dar asta o să o accepți mai încolo, atunci când vei fi pregătit să digeri ceea ce sufletul tău dorește cu ardoare să audă. Domnul este suficient de vrăjit? Ți-a ajuns prăjiturica pe care ți-am dat-o sau mai vrei?
- Mda... Să vedem ... hai să o luăm pe o altă cale. Ai mai avut asemenea, cum să le zic ... contracte?
- Hai să presupunem că da.
- Multe?
- Matei, parcă ești un tânăr amorez care explorează dacă partenerul e sau nu virgin și cât de experimentat e ...
- Mda, poate că așa ceva.

- Bănuiesc că nu ar strica niște referințe? Ai cam vrea să îți dau nume și prenume ale unor foști clienți de-ai mei, pe care să îi poți contacta și care să te ajute să te decizi dacă e OK sau nu cu mine?
- Cam da.
- Păi, asta ar încălca prima mea regulă. Ar trebui să îți dau informații despre ei.
- Păi, nu ce ați vorbit voi ... numai un nume, un număr de telefon.
- Și nu crezi că aș fi într-o zonă de gri a eticii și moralității?
- Nu prea ...
- De ce, doar pentru că de data asta te-ar ajuta pe tine? Pentru că tot îți place să explorezi scenariii, hai să zicem că închidem telefonul, după care m-ar suna un alt client potențial, care îmi cere o referință și eu îi dau numele tău. Te-ai simți confortabil?
- Mda, ai dreptate. Fără referințe atunci. Hai, convinge-mă. Mai dă-mi niște argumente pentru serviciile pe care mi le vei oferi.
- Cred că e vorba de serviciile pe care ți le ofer.
- Deja?
- Păi, nu ți-am pus în fața ochilor deja o problema morala? La care deja ai luat o decizie? Și care te-a făcut marginal mai bun?
- Ei, doar atât?
- Hm ... se pare că nu te mulțumești cu bucăți mici. Ești cumva genul care la o petrecere cu familia papă până când aproape pleznesc pantalonii ...hi hi hi?
- Nici chiar așa ...
- Uite, îți sugerez un fel de activitate alternativă ... hai să-i zicem o temă pentru acasă. Înainte de a mă suna data viitoare, încearcă să vezi un film. De fapt un scurt metraj. E al unui cineast puțin cunoscut. Oarecum de nișă. E scurt și te asigur că merită. De acord?
- Îmi ceri să investesc din timpul meu pentru un capriciu de-al tău?
- Bravo, deja negociezi ... nu, nu îți cer. Îți sugerez că ar fi bine, pentru sufletul și mintea ta să îl vezi și apoi, dacă vrei, să discutăm pe marginea lui. Dacă nu, nu. Faci cum vrei. Dar nu uita .. tu mi-ai cerut bucăți mai consistente, nu bucăți mici!
- Mda, aș putea, dacă îl găsesc.
- Ei cine vrea să facă lucrurile, le face, cine nu ... poate să explice de ce nu le-a făcut.
- Hmmm ... interesantă afirmație pentru o fată atât de tânără. Apropos, câți ani ai?

- Nu știi că bunele maniere spun că asta e o întrebare pe care un om educat nu o pune niciunei femei?
- Păi, nu eram noi sinceri unul cu celălalt?
- Aha, deja ai început să folosești regulile mele împotriva mea ...
- Poate.
- Bine ... persoana cu care stai de vorbă are o vârstă pământească de 34 de ani, dar sufletul ei are cam patruzeci și două, sau poate patruzeci și trei de miliarde, două sute patruzeci și cinci de milioane, șase sute douăzeci de mii și trei sute patruzeci și cinci de ani.
- Huh!
- A, da ... și trei luni, și încă vreo câteva zile ... ha ha ha. Ei, asta poate fi o discuție pentru mult mai târziu. Vrei să îți spun numele filmului pe care ți-l recomand.
- Mi-l poți trimite pe e-mail ...
- Ha ha ha ... bună tentativă Matei. Nu am să îți dau adresa mea de e-mail. Pot în schimb să îți spun un nume: Most. The Bridge.
- Cine e regizorul?
- Ai să vezi. Aș vrea sa te rog să încheiem astăzi aici. Sunt obosită și aș vrea să mă întind.
- Aaaa ... bine. Cum să refuz eu o bătrânică?
- Mulțumesc. Știam eu că pot conta pe tine. Noapte buna Matei.
- Noapte buna. Pe mâine?
- Pe când vrei tu.
- Aha ...

* * *

- Doamne, aş vrea să Îţi vorbesc.

- Nu e puţin lucru ce-mi ceri, Sofian. Nu pot să o fac pentru prea multă vreme. Ceea ce eşti acum mă împiedică să te ascult prea bine.

- Am ajuns cu mare greutate la Tine. Aproape că nu m-au lăsat să trec. Ai mei, dacă mi-ar fi citit gândurile, mă trimeau în neant. Iar ai Tăi ... cu mare greutate i-am convins că vreau să ajung aici pentru că vreau Acasă. Acolo unde eşti Tu. Nu ştiu ce să Îţi spun. Ştiu că am greşit, dar aş vrea să ştergem tot ce a fost. Nu mai pot să mă privesc. Vreau să uităm tot ce am făcut. În primul rând eu. Şi apoi şi Tu. M-ai primi dacă aş vrea să vin înapoi?

- Mă uit la tine şi îmi plânge dragostea. Cumplite lucruri ai făcut. Dreptatea mea aproape nu Îmi dă voie, dar bunătatea mea a mai lăsat o cale. Un drum greu. Ca şirul tău de nelegiuiri. Şi lung. Ar însemna să pleci spre începuturi şi să o iei de la capăt. Într-un alt fel. Să te naşti în ziua întâi, în tulburarea de început, în primul "să fie" şi să te alături pulberii de stele pentru miliarde de ani. Să ajungi apoi lavă frământată de valuri de particule, să te aduni într-o aglomerare de materie moartă, să te așezi într-un vulcan şi să îmbătrâneşti ca un munte.

- Şi ce să fac atâta timp?

- Să fii singur şi te să gândeşti la tot ce ai făcut.

- E greu ce-mi ceri, Doamne!

- Ştiu Sofian. E le fel de greu ca şi ceea ce îmi ceri tu! Şi nu e tot. O să te toceşti ca munte, o să te transformi într-o câmpie şi mai apoi o să fii un fund de mare. Iar dacă ai ajuns până acolo o să primeşti din nou darul vieţii fragile. Va trebui să experimentezi viaţa, aşa cum ai omorât-o tu. Vei fi găză, apoi un peşte şi apoi o pasăre într-un cârd.

- Şi o să fii singur în tot acest timp?

- Da, Sofian. Tu, împreună cu tine. Cu vocea din mijlocul tău.

- Va fi chinuitor, Doamne!

- Cum ai fost tu!

- Apoi?

- Apoi, dacă vei ajunge acolo, ai să te naști ca una din ființele pe care tu și ai tai le disprețuieți atât de mult. O să fii un om. Ai să trăiești pe Pământ o viață. Un test cât o câtime de eternitate. Poate vor fi 10, poate vor fi 70 de ani. Și în care e posibil să mori ars de viu. Ori într-un accident de mașină. Sau una în care îți vei termina viața la 18 ani, după un cancer galopant. O secundă din timpul cosmic în care va trebui să Mă cauți, fără să știi dacă Eu exist. Fără să Mă vezi. Vei avea doar o brumă de nădejde și una de speranță. Și va trebui singur să alegi dragostea.

- Atât de puțin? Doar câțiva ani? În corpul atât de neputincios al unui om?

- Acesta ar fi testul tău Sofian. Unicul test. Și cel mai important. O să ai câte o frântură din el în fiecare clipă. Atunci când, om fiind, o să îl ajuți cât de puțin pe cel mai mic dintre semenii tăi, o să faci un pas înspre Mine. Sau poate vei alege să mergi cu o femeie care își vinde trupul pe bani. Sau vei alege să ucizi din nou. Sau vei fura. Vei înșela. Atunci o să cazi mult și o să pierzi nimicul ce l-ai adunat. Și o să te ridici, o să te scuturi de praf și o vei lua de acolo de unde ai căzut. Și o să faci un alt pas. Și un altul. Iar eu o să îți fiu din ce în ce mai aproape. Până când Mă vei vedea. Iar din acel moment, vei putea să vii oricând acasă.

- Și dacă nu trec testul asta?

- Atunci te duci înapoi la frații tăi și îți vezi de ale tale. Cum ai făcut în ultimele mii de miliarde de ani.

- Dar nu mai vreau asta. Vreau să uit. Te rog să Mă primești acum. Fără niciun test. Doar uită tot ce am făcut și hai să o luăm de la zero.

- Vrei să te iert?

- Pai, oarecum. Că știu că am greșit, dar oare nu Tu m-ai lăsat să plec? Nu e cumva și vina Ta?

- Vezi, exact pentru gândul ăsta ai nevoie de tot timpul de care îți spun. Și de examenul numit viață de om. Calea e în fața ta, acolo unde va trebui să trăiești alături de alți frați ai tai care și ei au venit la mine.

- Ce? Oamenii? Sunt și ei ... căzuți? Și tu îi iubești și îi ocrotești? De asta nu ne lași să ne distrăm cu ei?

- Dar ce credeai? Fiecare din ei a fost la un moment în locul unde ești tu. Și fiecare mi-a cerut să îl primesc înapoi. Fără să își ceară cu adevărat iertare. Și fiecare ființă din

cele pe care tu și ai tai le batjocoriți a acceptat să trăiască o unică viață. În care să Mă caute. Iar eu să le port de grijă din umbra. Să le arăt lumina Mea, dar fără să le încalc liberul arbitru. Să le dau să guste din bunătatea și bucuria pe care au uitat-o.

- Și de ce ne lași să îi omorâm pe ... oameni? Uneori cu zecile de mii ...

- Totul e cântărit copile. Nimic nu se întâmplă fără rost. Un accident în care vor fi murit mulți e capătul drumului pe care l-au acceptat fiecare din ei, când a fost pe scaunul pe care stai și tu acum. Fiecare din ei a înțeles că nici măcar un fir de iarba nu se mișcă în lume fără știința și îngăduința Mea.

- Adică o să fii acolo? Tot timpul? Cu mine?

- Da. Doar că la început o să fim departe. Ca și acum, când sunt la miliarde de pași de tine. Pentru că Lumina nu poate să fie în același loc cu întunericul. Doar că, în scurtul tău pasaj pe Pământ, o să ai mii de ocazii să faci câte un pas spre Mine. Și la fiecare pas de-al tău Eu o să fac un milion de pași spre tine. Iar la fiecare cădere de-a ta Mă voi opri. Și am să aștept cu răbdare să te ridici și să îți continui drumul.

- Și câți pași va trebui să faci în chipul unui om? Adică, până când se va fi terminat totul?

- Puțini, Sofian. Pentru că eu abia aștept să te primesc la Mine. Va trebui doar să o ceri. Așa cum un copil o cere de la părintele lui?

- Ca un fiu?

- Nu chiar, pentru că eu am un singur Fiu. Tu, împreună cu ceilalți ești un copil care în timp poate ajunge și el acolo. Dar asta este o altă poveste pentru alta dată. Acum trebuie să îmi spui cum vrei să îți fie drumul? Lung și ușor? Scurt, dar greu?

- Pai, contează?

- Oarecum. La finalul drumului tot Eu sunt. Doar că diferă lungimea și dificultatea lui.

- Nu mi-e frica. Dă-mi cel mai bun drum pentru mine. Greu sau ușor, nu contează.

- Bine, atunci vei fi născut într-o familie de creștini din Europa, undeva la final de mileniu. Vei avea o viață împlinită, și o moarte pe care o vei putea pregăti. Mă vei căuta pe la 20 de ani, în India și Nepal, printre budiști și taoiști dar vei ajunge într-un final să mă găsești la tine acasă. Vei avea un drum de 34 de ani, care se va termina pe o plajă frumoasă, exact de ziua ta.

- E suportabil. Am să rezist eu 34 de ani știind unde am să merg.

- Hmm, poate nu a fost totul clar. În timpul acestui test, atunci când te vei naște, vei uita tot ce știi acum. Absolut totul. Și ce ai făcut tu, și tot ce știi despre semenii tăi, totul.

- Și discuția asta?

- In special discuția asta.

- Aoleu! Păi, cum? Așa, în orb?

- În toate zilele vieții tale Eu o să fiu cu tine! Și vei avea dragostea mea necondiționată! Ce vrei să faci? Mai ai nevoie de timp de gândire?

- Nu. Am să accept.

- Atunci, Sofian, mai e un singur lucru de făcut înainte de a începe. Scrie-ți numele aici, în cartea Vieții. Și nu uita că numai de tine depinde dacă numele tău va fi aici și data viitoare când ne vom vedea. De acum e în mâinile tale.

- Sărut mâna, Tată.

- Mergi pe drumul tău, copil pierdut. Și fie ca drumul să te aducă înapoi Acasă. Iar de nu te vei pierde, când vei deschide ochii, venit fiind înapoi, vei vedea pentru prima oară creația, așa cum e ea rânduită.

* * *

ȘASE

- Buna Alex. Matei aici. Ce mai faci?
- Pictez.
- Interesant ... ce anume?
- Un cântec de om care caută. Știi, uneori mă predau gândului ce îmi poruncește sa pictez și îl las să mă atingă, dar am făcut cu el un târg. Le îngădui mâinilor mele sa deseneze în doar două non-culori. Alb, negru și puntea dintre ele. Acum lucrez la o pânză în care caut să redau silueta dintotdeauna a omului, aflat în ziua judecării sale, în lumina puternică a Adevărului. E prezent momentul nașterii sale, e acolo și momentul morții, și undeva ascuns, sub linia unor tușe pe care le caut, răsuflarea strâmtă dintre ele, ceea ce noi, oamenii orbi, dar doritori de lumină numim simplu: viață.
- Interesant ...
- Ești drăguț să spui asta ... doar încerc să scot din neființă silueta nevolnicei făpturi, în fața deciziei care îi va marca eternitatea. Un om plămădit parcă cu trudă, dintr-o încrengătura grea de linii și curbe, de alb și negru, și griuri. Multe griuri. Fire de lumină și fire de abis. Multilateralitate permanentă. Război nevăzut, dar simțit. Un univers de puncte între durere și extaz. Minune și mlaștină. Dor și nepăsare. Clar și neclar. Viață, mai puțină viață, și mai puțină viață ... până la non-viață. Ființă ridicată la puterea a ceva ce transcende ființa. Efemer și etern. Un eu și un tu. Un tu și un eu. Durere, extaz, durere, extaz, durere. Viață. Totul. Plinătate afabilă. Omul, arătat ca alb, negru și griuri, înmugurite și înmăunchind totul într-un unic ceva. A cărui esență ne scapă. De fiecare dată.
- Alex, ai un suflet de artist!
- Te rog să ma ierți, Matei. Doar m-am lăsat prinsă de gândurile mele și am uitat că ești aici. Sufletul meu credea că vorbesc cu o altă parte din mine. De ce m-ai sunat? Cu ce te pot ajuta?
- Hmm ... nu știu, doar am simțit imboldul să te sun. Am avut o zi de vineri grea, am ajuns acasă, am dat de nevastă-mea, cu care nu prea mă mai înțeleg, ne-am certat și acum, după furtună, doar am vrut să te sun. Poate să discutăm banalități. Poate doar să mă conving că mai existe măcar o femeie normală pe lume, la care nu totul se reduce la

ședințe de cosmetică, antrenamentele cu profesorul de tenis, vacanțele exotice, rochiile, bijuteriile și pantofii ... prea multă fațadă și extrem de puțină substanță.

- Matei, sufletul tău plânge!
- Nu pot să te contrazic ...
- Ai văzut filmul de care ți-am vorbit?
- Nu, nu am avut timp Alex. Am niște chestii delicate la job, am o perioadă grea și în plus o mai am și pe nevastă-mea pe cap.
- Vrei să ți-l povestesc eu?
- Nu ... lasă că îl caut eu și promit că îl văd în week-end-ul ăsta.
- Atunci povestește-mi tu ceva. Orice vrei tu Matei ...
- Păi, nu prea mă pricep la din astea.
- Spune-mi ce e în jurul tău. Unde ești, ce vezi, ce faci? Închipuie-ți că nu am văzut niciodată în viața mea cerul ... descrie-mi norii și iarba și soarele, și umbrele din jurul tău.

(Nu o să vă încarc cu detalii. Cert e că am stat cam o oră la telefon discutând banalități. Nu știu de ce, dar fata asta, de care am dat dintr-o întâmplare, începe să mă cucerească. Pare un bun ascultător. Știe când să tacă și știe când să accentueze lucrurile esențiale. Dar tot nu mi-e clar jocul ei și tot nu înțeleg de ce am ajuns să vorbesc eu exact cu ea. Însă discuția de azi mi-a făcut bine. M-am liniștit și mi-am permis să mă abandonez într-o stare iluzorie de normalitate, în care nu mai există probleme și în care totul e bine. Însă ceva nu e în regulă și nu prea îmi dau seama ce.)

ȘAPTE

(Am văzut filmul de care mi-a vorbit Alex. E un film ceh, al unui actor, regizor și producător pe nume Garabedian. A trebuit după aceea să o sun.)

- Buna seara!
- Bună Matei!
- Alex, draga mea, sufletul mi-e în stare de șoc. Nu credeam că în mine pot exista locurile în care a ajuns filmul ăsta cu care m-ai lovit și nici emoțiile pe care mi le-a dezgropat. Parcă mi-aduc aminte că ai vrut să mi-l povestești ... cum poți oare să descrii cuiva o asemenea experiență?
- Mă bucur că ți-a plăcut. Am vrut să îl vezi, pentru că starea pe care o ai acum te pregătește pentru primul pas.
- Primul pas spre ce?
- Spre tine, firește! Spre ceea ce ai dorit dintotdeauna să devii.
- Femeie, mă întreb și te întreb încă odată cine ești tu și ce cauți în viața mea ... ce plan ai țesut cu mine și ce vrei să obții de la mine?
- Matei, alte îndoieli? Din nou întrebări? Uite, imaginează-ți pentru un moment că sunt un greieraș pentru al tău Pinocchio ... care e dornic să te ajute și să te conducă pe drumul tău.
- Ei na ... mai credem în povești ...
- Sau poate sunt o voce care vine din viitor. E posibil ca, undeva peste 1.000 sau 100.000 de ani, sa se fi inventat un aparat care ne poate purta vocea în trecut. Poate că sunt o ființă care trăiește peste 100.000 de ani, poate într-o altă dimensiune a realității și care are menirea de a face bine și de a ajuta la evoluția civilizației umane.
- Dar care are telefon mobil și care a dat un anunț într-o revistă ...
- Dar care a ajuns așa la tine. Exact la tine și exact atunci când pari că ai nevoie de mine.
- De ce aș avea nevoie de tine?
- Offf ... nimic nu te mulțumește. Bine, atunci poate sunt o inteligență artificială, un sistem de operare super-perfecționat, care a fost construit pentru a-i ajuta pe oameni care nu au nevoie să se simtă mai bine, având cu cine discuta.
- Construit de cine?

- Păi, să zicem că de tine, cel din viitor ... să te ajute pe tine, cel de acum să devii cel de peste 100.000 de ani.
- Asta e science-fiction.
- Pentru un om din secolul I, un ecran de televizor sau un avion sau un portavion nuclear sunt la fel de science-fiction. Și asta s-a întâmplat abia acum 2.000 de ani. 100.000 de ani înseamnă mult mai mult ...
- Hai măi ... nu se poate. E ceva ciudat în toată treaba asta și trebuie cumva să ajung la adevăr.
- E exact și dorința mea.
- Hai, spune-mi, când o să începi să mă taxezi pentru discuțiile astea?
- Când o să fii pregătit să mă accepți în viața ta.
- Păi, sunt pregătit. Hai să considerăm că am depășit perioada de test și că da, vreau să intrăm în contractul nostru. Sunt gata să încep să plătesc. Cât și cui?
- Matei, nu ești încă 100% gata!
- Ba da!
- Mă accepți în viața ta?
- Da.
- De bună voie și nesilit de nimeni?
- Hei, te pomeni că ești Diavolul? Poate ajung să îmi vând sufletul fără să o știu ...
- Fii liniștit Matei, asta nu se poate întâmpla. Când Diavolul ajunge să îți ia ceva, fii sigur că tu deja ai consimțit la acel lucru în deplină cunoștință de cauză.
- Știi, se spune că una din cele mai mari victorii ale lui este aceea că reușește să se păstreze ascuns în lumea de azi.
- Sunt într-un tot de acord. L-ai mai lăsa să îți fure fie și o câțime din sufletul tău dacă ai ști cu certitudine, cu siguranță, că pentru acel gram de neatenție sau pentru o clipă de cădere ai avea de plătit o eternitate?
- Mda ... e posibil să nu fii totuși Diavolul ...
- Ha ha ha ... posibil!
- Bun, revenind ... cui și cât plătesc? Deși nu prea îmi place cum sună declarația aia, cu "de bună voie și nesilit de nimeni" ...
- Uite, ca să fii liniștit, renunțăm la ea. Ești mai OK așa?
- Cred că da.

- Dar tot am nevoie de un accept clar, formal și neechivoc de la tine pentru pactul nostru.
Chiar vrei să îl faci?
- Da
- Perfect. Următoarea dată când mă suni îți voi da toate detaliile.
- Păi, de ce nu azi?
- Un înțelept spunea odată că răbdarea începe abia atunci când ți s-a terminat răbdarea.
- Doamne, ce de vorbe de duh la tine ...
- Mai ai răbdarea să auzi o povestioară, înainte de a termina?
- Păi, trebuie deja să terminăm?
- Răbdarea ...
- Mda ... hai să auzim.
- Discipolul își chestionează Maestrul: "Cum pot să ajung acolo unde vreau să ajung?".
"Prin decizii bune" vine răspunsul. "Și deciziile bune cum le iau?". "În urma experienței".
"Păi, și experiența cum mi-o câștig?". "Prin decizii proaste" spune netulburat Maestrul.
- Drăguț
- ...
- Mda ... mai ai ceva pentru mine?
- ...
- Alex?
- Da, Matei?
- Mai spune ceva!
- Îți spun. Să ai o seară plăcută!

OPT

(L-am pus azi pe băiatul meu de încredere de la IT să sune de pe telefonul lui la numărul lui Alex. A încercat de vreo trei ori, dar nu a răspuns nimeni. Am încercat să caut anunțul, dar parcă a intrat în pământ cu revistă cu tot ... nu mai dau de ea. Și aici destul de ciudat, deși poate fi absolut normal. Oamenii de la curățenie, care trec în fiecare zi prin birouri mai aruncă ziarele și revistele vechi. Poate o fi luat-o unul dintre ei? Dar dacă nu? Ce naiba poate să însemne toată chestia asta? Îmi trec prin cap câteva posibile scenarii. Șansa cea mai mare e ca totul să fie un fel de făcătura. Cineva, nu știu cine, a decis să-mi joace o farsă. Cumva cineva din exterior vrea să mă controleze. Dar de ce? La două aspecte esențiale "*Cui prodest*" - cui folosește și "*follow the money*" - urmărește banii (care bani aici?) răspunsul meu deocamdată nu poate fi decât un ridicat din umeri. Ar putea fi și ceva legitim ... hmm ... poate, dar mică șansă. Pare interesant, dar și periculos. Poate ar fi mai bine să nu mai sun? Să șterg numărul asta de telefon? Mda, poate ar fi mai bine ... dar totuși. Tentația de a continua e mare. Oare ce se poate întâmpla cel mai rău? Păi, cred că mai nimic ... atâta timp cât sunt în control, totul e OK. Mda, hai să mai vedem unde duce treaba asta cu telefoanele, că doar pot să mă opresc oricând. Oricând vreau, mi-e la îndemână ... șterg numărul și gata. Și apoi, hai să văd câți bani îmi cere - și asta e un aspect destul de important. Dacă vrea prea mult, e un bun motiv să renunț. Dar, pe de altă parte, e normal să vrea mulți bani. O femeie inteligentă care să stea să te asculte în fiecare seară cum te descarci de toate gândurile și emoțiile negative își merită toți banii! E ca și cum ai avea o amantă fără toate complicațiile! Sau o soție ... în primele luni de conviețuire, când totul e frumos și roz. Și numai pentru mine! La naiba. Mă gândesc prea mult la chestia asta! Mi-a intrat în cap și asta nu e bine! Hai, doar să vedem ce urmează!)

* * *

S-a uitat la mine și cumva mi-a extras esența și ființarea din mrejele timpului. M-a ridicat cumva, într-un miracol de mișcare, de culoare și de sunet, deasupra firului prin care trecutul se deapănă în viitor și am putut să văd totul. Unimea. Tot ceea ce a existat, tot ceea ce a fost creat, tot ceea ce s-a născut și a murit, de la începutul acestui univers și până la finalul lui. Am văzut planul Lui. Am înțeles atunci Totul. E sublim. E imens. E atotcuprinzător. În marea Lui bunătate, mi-a dat voie să fiu părtaș, pentru o clipită, la o fărâșă din gândurile și iubirea Lui. Am fost atins de o parte mică, mică, mică din Lumină și Lumina m-a pătruns. M-a descompus în cele mai mici particule, și apoi m-a împachetat împreună cu tot Universul în punctul primordial. Cu mine erau mulți. Iar El era Trei.

Cei Trei ne-au coborât pe noi, cei mulți din nou în Timp, și apoi Unul din EI a vorbit.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ

Bereshit bara Elohim et hashamayim ve'et ha'aretz

După care a început. O expansiune indescrivibilă și o goană abracadabrantă a protonilor. A neutronilor. Freamătul vitezei. Eoni s-au comprimat în fracțiuni de secundă. Timpul s-a născut și el din neant. Apoi căldură și lumină, și un vârtej amplu și nebun. M-am uitat în mine. Eram pulbere de stele, și am început să gust din plin singurătatea. Pentru că au trecut miliarde de miliarde de miliarde de clipe. În care am fost tot singur. Așa cum mi-a promis El. Timp în care m-am uitat spre mine, în mine, prin mine, cu mine, pentru mine.

Timp în care am avut în mine doar ecoul cuvintelor auzite.

* * *

NOUĂ

După experiența băiatului meu de la IT, mă întreb dacă mie îmi va răspunde din prima.

Sun ... sună o dată, de două ori și:

- Bună Matei!
- Ăăăă ... Ce faci Alex? Ești gata cu detaliile contractului nostru?
- Aproape. Mai e o simplă tușă de detaliu, pe care nu știu cum să o abordez și e gata.
- Păi, hai să îl vedem? Cum ajunge la mine?
- Ți-l spun eu?
- Păi, ce contract serios se negociază la telefon? Mi-l trimiți pe un mail sau pe curier, mă uit peste el și vedem.
- Nu Matei, nu funcționează așa. Contractul meu, odată ce ți-l prezint, e unul ne-negociabil. E "*take it or leave it*" - îl accepți sau nu. Nu discutăm pe marginea lui.
- Aiurea ... totul se negociază în viața asta!
- Daa ...? Cu cine poți negocia ca să ai o zi în plus de trăit? Sau ca să nu faci cancer? Sau ca să ai noroc?
- Ei, nici chiar așa ... eu vorbeam de un contract normal, între oameni.
- Contractul nostru e un pic mai aparte. Scopul și obiectul lui e unic. Arată-mi un alt contract de genul ăsta pe care să-l fi semnat! Cu cine?
- Ai și tu dreptate în felul tău. Bine, hai să auzim.
- OK. Punctul unu: Mă poți întreba orice, te pot întreba orice. Trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.
- De acord. Prin asta am mai trecut.
- Punctul doi: Mă vei plăti cu un gram de aur pentru prima conversație telefonică, două grame pentru a doua, patru pentru a treia și tot așa mai departe ... numărul de grame de aur se dublează la fiecare conversație.
- Uauuu ... aici te-am prins. Gata, ăsta e catch-ul tău! Păi, stimabilă domnișoară, stai de vorbă cu un om care a citit povestea celui care a inventat șahul. Și în plus am o firmă de IT. Știu clar să ridic pe doi la o putere. La al zecelea telefon ar trebui să îți plătesc o mie și douăzeci și patru de grame. Iar la a douăzecea conversație dintre noi ... stai să iau un calculator ... mai mult de o tonă! Si după încă zece telefoane ... aoleu. Ar trebui să fiu o

bancă națională a unei țări mărișoare ca să te pot plăti! Cred că tot ce am eu în viața asta ca active adunate e nu în banii ăștia! Ha ha ha ... nici gând!

- E simplu Matei! Profită de mine, atâta timp cât sunt ieftină. Aici vine punctul numărul trei: oricare dintre noi se poate opri la orice moment din acest contract.
- Ce punct, draga mea ... că nu mai are niciun sens. De fapt nu, abia de acum începe totul să se lege. La fel ca o bancă sau un cămătar, mă momеști cu bani puțini la început și apoi încep să intru în sume din ce în ce mai mari. Auzi la ea, o tonă de aur! Trebuie să fii nebună să îmi ceri așa ceva ... sau eu să fiu cretin de legat să accept.
- Mda, mă gândeam eu că o să te aprinzi! Aici era tușa de detaliu a contractului nostru. Uite, pot face pentru tine o concesie importantă. Am modificat punctul trei. Ne oprim la a șaptea convorbire. Atât. Un număr total de șapte convorbiri, în șapte zile diferite, vorbim cât vrei tu de fiecare dată și vezi cât te va costa în total ... fă calculul, că te pricepi. Dacă azi e un gram de aur, cât va fi la final, după încă alte șapte convorbiri.
- Mda, o sută și ceva de grame. Poate că ar mai merge, doar că ai vrut să mă cam duci și ... mi-am pierdut orice brumă de încredere în tine. Încercam să văd de unde te pot prinde ... cum să te apuc. Era neclar totul, cine ești și în ce scop faci chestia asta, dar acum e simplu și evident. Nu vrei altceva decât bani. Banii mei!
- Te rog, Matei, să îți aduci aminte primele noastre discuții. Niciodată nu am afirmat sau sugerat altceva. E un contract, prin care eu îți ofer un serviciu și tu mă plătești. Singura diferență față de un contract, hmm ... să-i zicem mai obișnuit, e că ai posibilitatea, conform punctului patru să achiți suma integrală la final.
- Deci șapte telefoane, în șapte zile diferite, total o sută douăzeci și șapte de grame de aur ... achitabili la final ...
- Exact, poți să mă suni oricând vrei ... doar de șase ori, și apoi o dată, o singură dată te voi suna eu.
- De ce?
- Am să îți spun atunci și sper că ai să înțelegi.
- Mda, hai să zicem că ar putea fi OK așa ... și după cele șapte conversații? Ce facem?
- Nu ne mai sunăm. Asta a fost tot.
- Și tu? Treci la următorul fraier?
- De ce mă jignești? Cu ce ți-am greșit? Poți spune că te-am mințit sau înșelat în vreun fel?
- Depinde cum privești lucrurile. Modul de calcul al tarifului tău e în mod cert înșelător.

- Pune-te, te rog, o clipă în locul meu. Pregătești un contract pentru un om care e proprietarul unei firme de succes din IT. Un bărbat inteligent, rafinat, care înțelege din prima multe. Chiar crezi că nu am anticipat faptul că vei face un calcul, care e unul banal pentru tine? Chiar crezi că te subestimez atât de mult ... că pot să cred că ai fi atât de încet la minte încât să nu poți face o aritmetică simplă? Doar că, și am să te rog să ții minte ... dacă ai fi lăsat contractul așa cum ți l-am prezentat la început, ai fi câștigat. Mult!
- Cred că ești într-o mică eroare domnișoara mea! Tu ai fi câștigat mult. Eu ajungeam să plătesc o tonă de aur pentru un telefon ... ce naiba!
- Matei, dragul meu ... suflet prețios! Nu am fi ajuns acolo. Nu ai avea nevoie de atâtea lecții. Erau suficiente câteva! Mult mai puține decât crezi acum! Niciodată, ascultă-mă bine ... niciodată nu ai fi ajuns să plătești tona de care te tot legi. Și apoi, ceea ce ai fi obținut tu din contractul original e infinit mai mult decât ai fi plătit pentru el. Și nu am fi ajuns nicicând ...
- La treizeci de conversații?
- Exact. Nu ai fi avut nevoie de ele.
- Cât timp mă pot gândi la toată treaba asta?
- Va trebui să îmi dai un răspuns acum!
- Și dacă nu vreau?
- Atunci poți închide și e ultima dată când mai vorbim. Voi fi tristă, dar voi înțelege. Și probabil că am să te aștept într-un alt fel de viață!
- Ce? Despre ce vorbim aici femeie?
- De un simplu contract - șapte convorbiri pentru un dram de aur.
- Păi, parcă erau câte vroiam eu, atâta timp cât te plăteam ...
- Oferta aia nu mai e pe masă, Matei. Acum a rămas doar ce ți-am spus. Atât și nimic mai mult. Am să încerc să merg pe cale alături de tine, pentru un răstimp scurt. Cu încredințarea că vom ajunge undeva. Și încă odată, poate că va merita totul! Ai încredere! Iar dacă ești atât de îngrijorat pentru preț, adu-ți aminte ... îl poți plăti când vrei, chiar și la sfârșit. Dar trebuie să fie un preț. Nu se poate altfel. Nimic din ceea ce ai gratuit în viață nu vei socoti că are vreo valoare.
- Vreau să fiu sincer cu tine, Alex ... nu prea știu ce să fac ... pe de-o parte mă simt trădat, iar pe de altă parte încă mai e un pic de mister. Mai sunt încă intrigat. Cred că ți-am

înțeles jocul. Pe de altă parte o sută de grame chiar nu e un capăt de țară. Nu o să fiu mai sărac dacă ți le dau și nici nu mă îmbogățesc dacă nu ți le dau. Dar e ceva ce îmi scapă totuși. Si ce e cu treaba asta cu suflet și alte vieți? Te pomeni că faci parte din vreo sectă?

...

- ...

- Alex?

- Da, Matei?

- Mai dă-mi detalii.

- Nu mai am ce. Știi tot ce trebuie în acest moment. Trebuie să accepți sau nu. E decizia ta!

- Hmm ... mai convinge-mă ...

-

- Alex?

- Da?

- Hai, fie ... avem un contract!

- Avem un contract! Sufletul meu se înclină și îi mulțumește sufletului tău. Am o rugămintă pentru a pregăti prima noastră discuție. Am să te rog ca, înainte de a mă suna prima oară, să faci în felul următor: găsește măcar de o jumătate de oră, fără telefoane, fără mailuri, fără niciun fel de distragere a atenției, apoi citește pentru mine câteva cuvinte. Le găsești în Matei 16 cu 26. Citește-le odată, apoi a doua oară, și tot așa ... de câte ori vei avea nevoie și apoi dă-i un răgaz sufletului tău să se gândească la cuvintele de acolo. Te rog notează-ți locul, să nu îl uiți. Matei 16, cu 26. O seară bună Matei!

(Și a închis.)

ZECE

A doua zi am fost prins în toate treburile firmei, în nebunia asta toată cu nevastă-mea, cu care sunt în plină procedură de divorț, cu avocați și contracte, cu clienți nemulțumiți ... cu toată agitația vieții și a lumii. Mărturisesc cinstit că am cam uitat de Alex. Însă spre seară, după un pahar de Pinot Noir și mi-am amintit de ea am decis să o sun. Însă înainte, ca să onorez ceea ce mă rugase, am căutat în bibliotecă Biblia de la bătrânul meu, cartea pe care mi-o făcuse cadou atunci când, zicea el, a constatat că "m-am maturizat suficient". Ehe ... ce știa săracu' de el despre lume și viață? Era doar un idealist care visa la o lume mai bună și care, îmi aduc aminte ce mi-a spus cu ocazia aceea: "*Dragul meu Matei, la 18 ani am vrut să schimb toată lumea. M-am înarmat cu toate armele pe care credeam că le am și am pornit la război. Pe la vreo 30-35 de ani, văzând că lumea din jur e mai rezistentă la schimbare decât am crezut eu, m-am orientat către cei din jur. Am sperat că, ajutându-i să vadă ce e în jurul lor, o să le schimbe viața în bine și o să putem împreună face ceva, cât de puțin. Apoi, pe la vreo 50 de ani, când am constatat că nu pot mișca nici măcar un milimetru din prejudecățile, tarele, bagajul și automatismele celor din jur, m-am decis să-mi focalizez energiile doar pe mine, să mă schimb doar pe mine însumi ... și am început lucrul la proiectul ființei mele - am dorit să mă desăvârșesc pe mine, să pot ajunge să mă împac cu lumea, cu cei din jur și într-un final cu mine însumi. Să accept și să iubesc totul și toate așa cum sunt, inclusiv sau mai ales pe mine. Acum, la 60 și ceva de ani trebuie să îți spun că e greu - e tare greu să mă schimb. Dar fac pași în fiecare zi. Cad, mă ridic, mă scutur de praf și merg mai departe. De fiecare dată. Și la un moment dat am să ajung acolo unde trebuie!"* Unde o fi ajuns, numai el știe. La puțin timp după treaba asta s-a dus. Măcar de aș fi putut ajunge la înmormântarea lui ... dar asta e viața. Oricum, revenind ... am citit textul de la Matei, despre care îmi spusese Alex și mi-am luat câteva minute de reflecție. Însă, nimic deosebit. Nu m-a lovit nicio inspirație, nicio revelație imediată.

Apoi am sunat:

- Alo, Alex?
- Matei, ia te rog o foaie și desenează un vas. O secțiune transversală printr-un vas, ca să fiu mai clară pentru inginerul din tine. Și apoi mai ia o altă foaie, și încă una și mai desenează unul, și încă unul, identice, în același loc pe foaie. E foarte important să înțelegi.

- ăăăă ... eu te sunasem să discutăm despre altceva, dar fie!
- Numește cele 3 vase Adevăr, Iubire, Drum. Scrie-le numele în interior. Atunci când numești un ceva, ești mai aproape de el. Îl controlezi într-un fel și destinul tău se împletește inextricabil cu destinul lui. Toate civilizațiile ancestrale cunosc puterea numelui. Cât de mare poți, scrie cele trei nume numele în interiorul acestor trei vase.
- Am făcut-o!
- Și acum povestește-mi ce vezi.
- Păi ce să văd? Trei bucăți de hârtie pe care am făcut câte o secțiune printr-un vas și în care am scris ce mi-ai spus.
- Nu, nu așa, te rog. Nu-mi spune înapoi ce ți-am spus eu. Descrie-mi tu, cu cuvintele tale, ce vezi.
- Păi, tot aia. Nu înțeleg ce vrei de la mine.
- Nu vreau nimic de la tine. Sau altfel spus, ce vreau eu de la tine e exact ceea ce vrei și tu de la tine. Doar că, precum mai toate în viața asta, nici eu, nici tu nu știm exact despre ce e vorba până nu atingem efectiv acel lucru. Dacă însă ai curajul, pot să te ajut să îl descoperim împreună.
- Cum așa?
- Ai puțină răbdare ... și încredere. Începe prin a închide ochii. Imaginează-te în cel mai plăcut și ospitalier mediu pe care îl cunoști. O plajă cu nisipul cel mai fin pe care l-ai văzut vreodată. Și cu apă azurie, cristalină. Cu valuri domoale, care se scurg pe țărm calm și liniștit. Valurile vin și pleacă de pe plajă în ritmul respirației tale. Atunci când inspiri vine un val mic, mângâie plaja pe plajă și își lasă acolo ofranda lui de iubire pentru petecul acela de țărm. Valul și-a îndeplinit menirea lui. A venit și a oferit țărmului, cu totul dezinteresat, fără nici un scop anume, fără niciun gând ascuns, stropul lui de energie - pe care îl numește iubire. Valul pleacă și se retrage în mare, fericit că și-a îndeplinit menirea și că a putut să își aducă contribuția la bucuria și iubirea celui crâmpei de rai. Inspiră o dată. Așa, adânc și calm. Ține-ți răsuflarea pentru o secundă, nu mai mult ... doar o secundă. Nu cât să apuce să te deranjeze, ci exact cât să experimentezi că în acel moment, în care ai în tine o fărâmbă de aer, ai în tine Totul. Și acum dă-i drumul. Încet, relaxat, calm, senin și ușor. La fel de ușor ca valul care pleacă. Și încă o dată. Așa ... În tine e liniște, e pace, simți toată iubirea lumii cum se adună în tine, cu fiecare inspirație și pe care o dai înapoi vieții cu fiecare expirație.

- Alex, tu vrei să mă hipnotizezi?
- Deloc, vreau să te aduc în starea de liniște în care să te poți uita cu adevărat la ceea ce ai în față. Tu ai pornit de undeva. În momentul în care te-ai născut, ai început un o cale. O potecă. Poteca asta are un traseu extrem de întortocheat. Pe ea, dacă cu ochii minții te uiți în spate, sunt milioane și milioane de răspântii. Fiecare din ele a fost o alegere pe care ai făcut-o. Și fiecare din ele a avut un rost, un sens, o noimă. Toate acele alegeri, unele conștiente, altele nu, toate acele experiențe pe care le-ai avut, tot sensul vieții tale de până acum te-au adus în acest moment. Aici și acum. E tot ceea ce contează. Ele te definesc și alegerile tale, într-un fel anume sunt tu. Tu ești atât suma lor cât și ceva mult, mult mai mare decât ele. Ei, poteca ta e haotică. Încă poteca e doar o cale ... încă poteca ta nu e drumul tău. Drumul tău va începe atunci când, uitându-te în urmă vei vedea că poteca e aceeași, dintotdeauna și pentru toți. Că tu de fapt nu ai plecat nicăieri. Că ești acolo unde trebuie să fii dintotdeauna, că ești în fiecare secundă la începutul și la capătul unui drum. Că viața ta trecută tocmai s-a terminat în exact acest moment. Acum și aici. Și că tot acum și aici începe viața ta viitoare. Că acum și aici ai capacitatea unică de a îți croi, de a îți schița, de a îți pre-configura viitorul, prin fiecare decizie pe care o iei acum. Drumul tău e de fapt un cerc. Un cerc care te aduce de fiecare dată în același loc, cu speranța că vei privi în jur, vei recunoaște locurile și vei vedea cu adevărat lumea. Și de la acel moment, speranța lumii e că o vei iubi, că te vei integra în ea și că vei trăi. Așa cum îți dorești dintotdeauna.
- Uau, Alex ... cât de multe idei. Și câtă contradicție în ele.
- Nu, deloc. Dacă două propoziții din cele pe care ți le-am spus pare că se bat cap în cap, reprezintă de fapt cele două fețe ale aceluiași adevăr: pe o față înseamnă un instrument de scuturare a ta, de aducere a rațiunii tale în locul în care să vadă că o aparentă contradicție o blochează - și atunci vei începe să "gândești" cu altceva decât cu rațiunea ta, iar reversul monedei e și mai simplu - de fapt nu e nicio contradicție.
- Ha, ha, ha ... de fapt albul e negru și negrul e alb!
- Râzi, dar e foarte exact. Întotdeauna albul și negrul reprezintă același lucru. În mod tradițional oamenii asociază albul cu puritatea, cu lumina, cu castitatea, cu caracteristici favorabile și dezirabile iar negrul, ei bine, negrul se află doar la celălalt capăt al acestei linii - este asociat cu lipsa acestor elemente. Dacă scoți toată iubirea din relația ta cu un om drag, ce mai rămâne?

- Păi, lipsa de iubire ...
- Lipsa de ceva nu are o existență prin ea însăși. E doar un gol. Dar oamenii îl numesc cumva ...
- Ură?
- Și răutate, și perversitate, și așa mai departe. Dacă pe o linie pui în capătul din dreapta, cel mai extrem iubirea absolută, întreagă, totală și te deplasezi cu o unitate spre stânga și scazi "cantitatea" de iubire cu o unitate - și dacă linia asta e suficient de lungă, să zicem miliarde de miliarde de kilometri, spune-mi în capătul cel mai din stânga, după ce ai extras și ai scăzut și ultima unitate de iubire, ce mai rămâne?
- Cred că ura absolută?! ...
- Exact. Și așa rațiunea ta poate să înțeleagă că albul și negrul sunt pe extremele aceleiași drepte și că, atunci când într-un plin de alb care înțelege să se retragă încet, încet, câte o unitate odată, poți ajunge la un moment dat la negrul absolut.
- Păi, de ce s-ar retrage albul?
- Poate pentru că simte că negrul își vrea independența? Poate că negrul, fiind dintotdeauna o parte din alb a decis să ajungă și el ca albul? Poate pentru că îl iubește și îi respectă dreptul la a alege? Tu ce crezi?
- Cum naiba să aleagă două culori?
- Ha, ha, ha ... câteva secunde de relaxare, de evadare din matrice, și intelectul tău, rațiunea ta a zis: "La naiba cu prostiile astea! Hai să ne întoarcem la ceea ce cunoaștem cel mai bine și să biciuim ideile și conceptele ăstea noi! Prostii!!!"
- Păi, cam așa ceva.
- Să știi că numai ignoranța e persistentă. Ignoranța, atunci când nu are habar de ceva, categorisește acel ceva drept o idioțenie. Și să mai știi că și albul, ca și negrul au și ele existența lor și dreptul lor de a alege. Ca orice parte din Creație! Dar asta e o altă discuție. Hai acum să o luăm altfel. Ai învățat anatomia la școală, nu-i așa?
- Ca toată lumea.
- Cred că ai la îndemână un computer. Caută, te rog, o imagine a unui neuron!
- Așa, și?
- Fă-o, Matei! Nu îți închipui doar că o faci. Acțiunea e totul. Nu gândirea și nici închipuirea acțiunii! Sunt milioane de oameni care își fac planuri, dar avansează pe drumul lor numai cei care acționează. Orice plan e doar un început - acțiunea însă este

cea care pune sămânța în brazdă, iar timpul împreună cu munca o transformă în recoltă. Chiar te rog să cauți imaginea.

- Offf, voi femeile. Cum știți să puneți oamenii la treabă!
- Ha, ha, ha ... alta concepție oarecum neconformă cu realitatea. Să știi că femeile, așa cum spui tu, au doar un rol de catalizator, de a orienta corect reacțiile bărbaților. Nu femeia scoate tot ce e mai bun dintr-un bărbat și nici ce e mai rău. Prin prezența ei, o femeie doar pune umărul la transformarea, inerentă de altfel, pe care un bărbat o va avea oricum. E rolul ei cosmic. De la începutul începutului. Bărbatul evoluează ... foarte încet și practic ne-vizibil, cu un randament infinit mai mic în absența unei femei, mult mai rapid și mai evident, cu o eficacitate mare și extrem de vizibil, în prezența unei femei. Chiar și procesul prin care treci tu, alături de mine, este unul inexorabil și de neevitat pentru tine. Eu doar sunt aici, îți arăt rând pe rând câte o poartă, pentru ca tu să poți întrezări ceea ce e de partea cealaltă. Dacă vrei și este destinul tău să treci, o vei deschide și vei trece dincolo de ea. Dacă nu, nu! Cu mine aici e mai simplu. E mai rapid. E mai eficient. Întrebările astea nu vin de la mine. Ele sunt întrebările tale, pe care non-corpul tău le transmite non-corpului meu și pe care ți le aduc apoi în fața ochilor într-o formă pe care să o recunoști. Atât și nimic mai mult.
- Și care e rolul bărbatului în viziunea ta?
- Cred că bărbatul îi oferă femeii stabilitate emoțională. O ancoră. Un punct central, pe care se focalizează atenția și interesul ei. Împreună sunt un mecanism perfect. Dacă vrei, precum becul și bateria unei lanterne. Fiecare din ele două, luat separat, nu își îndeplinește rolul pentru care a fost creat. Un bec singur nu poate lumina, deși este în mod cert gândit în acest sens. El are doar o potențialitate. Un om poate fi plin de idei bune, de dorințe mărețe, de potențialități impresionante - dar e doar un bec. Stins, de cele mai multe ori. Femeia - baterie îi oferă curent, pentru ca becul să lumineze. Îi dă noimă și sens vieții și ajută la transformarea acestei potențialități în realitate. În limbajul fizicii, ea transformă diferența de tensiune în intensitate! Iar femeia singură e o baterie. Dacă nu are sau nu vrea să aibă un bec în jurul ei, în timp se va "descărca". Fiziologia ei îi va permite să își atingă scopul de a consuma curentul. Doar, poate, fără rezultate extrem de evidente.
- Ei, na ... păi și cei care nu au lângă ei o femeie?

- Ai perfectă dreptate. Există pe lumea asta oameni a căror potențialitate e explozivă. Ei nu sunt becuri, sunt un fel de dinamită. Au nevoie doar de o scânteie și pot face lumină multă în jur. Lor nu le trebuie o sursă continuă de curent pentru a da rezultate. Doar asemenea oameni sunt puțini. Prea puțini față de cât ar trebui. Însă pentru restul lumii e mai ușor și mai simplu într-un cuplu. Nu vezi ce bine comunicăm noi ... hi, hi, hi?
- Păi, de ce nu se întâmplă asta cu toată lumea? Adică toți oamenii să poată comunica la fel de bine? Da, în puținul timp în care am stat de vorbă văd că poți pune problema într-un fel în care îl înțeleg. De ce nu poate fi la fel cu ceilalți, cu cei din jurul meu? De ce nu pot vorbi la fel cu nevasta mea?
- E foarte simplu. Pentru că fiecare din cei din jurul tău au un interes egoist. La fel cum și tu ai un interes egoist. În tot ceea ce faci și în relația cu fiecare dintre ei. Comunicarea adevărată începe și este posibilă numai în absența unui interes meschin. Atunci când vei vorbi cu un om, nu pentru a obține ceva de la el (pe termen scurt sau pe termen lung), ci doar pentru a comunica cu adevărat, vei putea cu adevărat să îl înțelegi și să te faci înțeles. Inimă către inimă și suflet către suflet.
- Așa cum faci tu cu mine?
- Cam așa ceva?
- Păi, și interesul tău chiar nu există?
- Ba da, dar nu e unul mărunț și de nimic.
- Deci lucrezi spre binele meu?
- Oarecum. Hai să zicem că nu acționez în defavoarea ta. Să presupunem că doresc să îmi ating un scop corect față de mine și de Univers. Atâta timp cât drumul către scopul meu nu îți afectează în mod negativ drumul tău, suntem OK unul cu altul. Dacă însă, aș aduce atingere celei mai mici din posibilitățile manifestate în viața ta, dacă ți-aș răni capacitatea ta de a merge pe drumul tău, în cel mai mic fel, atunci interesul meu devine egoist. Și de la acel punct comunicarea dintre noi nu se va mai face la fel de bine ca acum. Iar dacă aș îngrădi cu știință și în mod conștient aceste posibilități ale tale de a te defini, atunci comunicarea noastră e cu adevărat imposibilă. Uită-te la doi vechi inamici. Fiecare e ancorat în realitatea lui, fiecare are în felul lui exclusiv dreptate, fiecare are în interiorul său, o justificare corectă și morală a acțiunilor sale. Dar sunt pe poziții care nu pot fi conciliate. Și nici înțelese. Ce simplu ar fi, cu o baghetă magică, să le inversezi pentru un timp scurt (chiar și numai pentru câteva ore) viețile. Dacă ai reuși să îi transpui pe fiecare

în "papucii" celuilalt, cu background-ul lui, cu ceea ce a făcut viața din el, cu mediul în care a trăit, cu judecățile la care a fost expus și supus, ai vedea o transformare ireversibilă. Amândoi ar începe să se înțeleagă. Și să comunice. Și să găsească un teren comun pentru discuție și pentru acțiune. Dar mai e până acolo. La un moment dat omenirea va reuși să atingă performanța tehnologică de a schimba practic interiorul a doi indivizi între ei. Și atunci umanitatea va înțelege multe.

- Hm, crezi că va fi posibilă treaba asta?
- Sunt sigură că undeva, în câteva mii sau zeci de mii de ani, probabil exact înaintea unui salt uriaș înainte pe care îl va face civilizația ... ceva de magnitudine infinit mai mare decât descoperirea focului sau tiparnița ori descoperirea electricității.
- Să înțeleg că vii din viitor?
- Așa cum, în desfășurarea conversației noastre, nu e relevantă culoarea pantofilor tăi, tot așa, locul de unde vin eu nu are nicio importanță. De oriunde aș veni, ceea ce e esențial e că sunt aici și acum cu tine. Și te conduc, cu permisiunea ta, încet-încet ...
- Spre ce anume?
- Spre poza unui neuron, pentru moment! L-ai găsit?
- Mda, sunt cu computerul în fața ochilor și mă uit la poză. E bine? Doamna e satisfăcută? Sau domnișoara?
- Ha, ha, ha ... nu renunți, nu-i așa? E normal și e bine ... e în firea ta. La fel ca scorpionul.
- Ce scorpion?
- Povestea lui e una simplă și scurtă, dar cred eu că are semnificații adânci: "*Un scorpion care dorea să treacă un râu a rugat-o pe broască: - Ia-mă și pe mine în spinare, să trecem împreună râul! - Să te iau în spinare? Nici nu te gândi! Dacă te iau în spinare, după cum te știu, ai să mă înțepi și am să mor! - Nu fi proastă, îi spune scorpionul. Nu-ți dai seama că, dacă te înțep, ai să te duci la fund, iar eu, care nu pot să înot, am să mă înece? Cele două viețuitoare au mai vorbit astfel o vreme, iar scorpionul s-a dovedit atât de dibaci, încât broasca a primit să-l treacă pe malul celălalt. L-a luat, așadar, pe spinarea ei, umedă și lunecoasă, i-a spus să se țină zdravăn și a pornit să treacă râul. Când au ajuns la mijloc, unde apa este cea mai adâncă, scorpionul a înțepat-o pe broască. Broasca a simțit cum otrava îi pătrunde în trup și a început să se ducă la fund, cu scorpion cu tot. - Vezi! Ce ți-am spus eu? Ce-ai făcut? - N-am ce face, spune scorpionul, înainte de a fi înghițit de apa rece a râului. Asta mi-e firea."*

- Păi și eu aș fi scorpionul aici?
- Scopul unei povestioare de tipul ăsta nu e să îți dea răspunsuri. Prea multe răspunsuri te coboară de unde ești într-un câmp al concretului, care nu te ajută să evoluezi. Întrebările sunt totul. Dacă poți să îți pui întrebările potrivite, ai să vezi la un moment dat că răspunsurile nu mai sunt relevante. Nici necesare. Așa că, îți propun să revenim la neuronul nostru.
- OK, hai să te ascult ... și de data asta.
- Uită-te la fotografie și descrie-mi ce vezi. Nu în ea. Dincolo de ea. Nu fotografia asta mă interesează, ci înțelesul ei ... suprapune-o peste lume. Peste viața ta. Peste ce este în jurul tău, Matei.
- Făcând o comparație, aș putea spune că neuronul ăsta din fața mea poate reprezenta un om.
- Perfect! Despre asta e vorba!
- Aș putea fi chiar eu.
- La fel de corect.
- Și terminațiile astea nervoase ... ar putea să fie cei care mă înconjoară.
- Exact. În analogia asta, relațiile cu cei din jurul tău, cu oamenii cu care ești tu legat sunt reprezentate de ramurile scurte. Sunt mici, pentru că ești chiar lângă ei și sunt aproape, imediat lângă tine. Impulsurile lor vin direct către tine și tu le procesezi instantaneu. Te adaptezi în funcție de ceea ce ți se întâmplă și devii în fiecare moment un alt organism. Un alt eu. Un alt om, dacă vrei. În termenii semanticii generale, non-Aristoteliene, Matei cel de ieri nu mai există. Tot ce ai afirmat tu ieri nu te mai reprezintă pe tine cel de acum. Matei cel de azi nu are nimic de-a face cu Matei cel de mâine. Evoluezi în fiecare secundă, cu fiecare contact. Te schimbi. Devii un altul. Iar ramura asta mare a neuronului - axonul - te reprezintă pe tine, în tot ceea ce ai tu de împărtășit lumii. E povestea ta înfăptuită, precum drumul păstorului Santiago spre comoara sa, comunicată Universului și dăruită oamenilor. Tu influențezi oameni. Mai mulți sau mai puțini, în funcție de numărul celor pe care îi atingi cu gândurile, cu visurile și cu acțiunile tale. Ceea ce faci tu are un răspuns mai aproape sau mai departe de tine ... cei mai buni dintre oameni reușesc să influențeze viețile a milioane și milioane de semeni, în timp ce alții se ascund în însăși ființa lor și interiorul lor se mulțumește cu mult mai puține interacțiuni.
- Interesant. Și suma neuronilor, bănuiesc că formează creierul?

- Nu fii atât de legat de realitate. Întotdeauna unu și cu unu dau mai mult decât doi. Cel puțin în logica colțului ăstuia de Univers, rezervat umanității. Suma lor dă ceva mult mai mare, mai profund și mai adânc decât o alăturare de neuroni. Întotdeauna în lucrurile care contează, combinarea a două sau mai multe lucruri duce la un "ceva" mult mai evoluat decât simpla sumă a părților componente. Dar prozaic, da, câteva miliarde de oameni alcătuiesc o ființă socială. Unică. Independentă și interdependentă. Ceva mai mare, mult mai mare, și mai amplu, mult mai profund decât cele câteva miliarde de oameni.
- Pare interesant.
- Uite, Matei, am să îți spun un secret. E definiția cea mai evidentă a lumii așa cum o văd eu și, precum cele mai mari secrete, e spusă într-o poveste scurtă ori arătată într-o viziune simplă. Imaginează-ți Universul ca pe un fir - unul singur, infinit de lung și extrem de subțire. Firul nostru umple zgomotul dintre oricare două manifestări ale sale cu tăcerea Vidului. Firul nostru formează Totul. Firul nu are niciun sfârșit. E unul singur, nu două, nu trei, nu mai multe. Nimic nu poate exista în afara lui. Totul e Una, totul e legat, totul e format din unul și același lucru. El se pliază aici într-un nor violet, plin de dragoste (formând ceea ce fizicienii numesc un "electron") iar acolo poate definește și urzește cântecul sublim al unei simfonii albastre, ce cântă în armonii și definește un proton. Ansamblul acestor cântece și culori formează molecule, celule și pe tine. Și pe mine. Profeții tuturor religiilor o știu clar: tu ești eu și eu sunt tu. Sau, mai bine spus, suntem una cu perna pe care îți odihnești fața în fiecare seara, cu lumânarea în care ai să suflă de ziua ta, cu apa Mediteranei în Laguna Albastră dintr-o lună de august toridă, cu durerea de sub coasta ta stângă, cu oxigenul solid de pe o planetă aruncată de timp undeva prin norii lui Magelan și cu zâmbetul jucăuș ce se citește în ochii iubitei tale. Sau, și mai simplu, atunci când te uiți în oglindă, eu sunt acolo, cu tine și tu ești acolo, cu mine. Când vei privi un om pe stradă îi vezi pe toți și poate și mai bine ... te vei vedea pe tine. Când o sa îl judeci, te-ai judecat deja pe tine. Când o sa îl ajuți, de fapt o faci pentru tine. Reușită glumă, nu-i așa: atunci când dai și ești generos, de fapt îți dai ție. Când te jertfești, când oferi sau te oferi, când în loc sa ceri, întinzi mana plină, o faci pentru tot și pentru toate, dar o faci și pentru tine. Tu ești la capătul și la începutul drumului, doar că de fiecare dată altfel. De acolo pleci și acolo revii. Cercul perfect. E interesant: dăruirea e cea mai sublimă, e cea mai perfectă formă de egoism. De aceea, atunci când îl rănești pe

celălalt, într-un fel anume, te rănești pe tine iar când faci un bine semenului tău, ție ți-l faci.

- Karma, parcă îi spun orientalii.
- E mult mai mult decât atât. Legea karmei a fost arătată omului într-un anumit stadiu al existenței sale și într-o anumită paradigmă culturală, pentru ca să întrezărească complexitatea unicității. Karma funcționa cel mai bine în religiile orientale și a funcționat acum ceva timp. Însă lumea de azi e acum mult mai pregătită să primească și să proceseze legi mult mai adânci și mai importante decât legea karmică, care nu e decât una din fațetele adevărului și a absolutului.
- Alex, mă copleșește discuția asta.
- Matei, te rog să mă ierți. Din nou am divagat și m-am pierdut în cuvinte. Sau poate m-am regăsit ... cine știe? Dar hai să revenim de unde am plecat, în cercul perfect ... îți mai aduci aminte de cele trei vase de la început? Pune te rog cele trei foi una peste alta și uită-te prin ele spre lumină. Ce vezi? De data asta chiar spune-mi ce vezi cu adevărat!
- Cred că văd faptul că Adevărul, Iubirea și Calea sunt suprapuse ... par unul și același lucru. Par să fie una!
- Matei, îți mulțumesc. Asta e esența acestui exercițiu! Toate cele trei sunt Una sau Unul. În afara lor nu există nimic. Opusul Adevărului nu e minciuna, e opusul iubirii, e opusul drumului ... e și minciuna și ura, e indiferența și rătăcirea. Când nu ești pe Cale sau nu ai Iubire, ești în cea mai mare minciună ... pentru că toate trei sunt fațetele aceluiași lucru. Și mai trebuie să înțelegi ceva. Cele trei vase se pot suprapune doar în lumină. Cu cât lumina e mai puternică, cu atât e mai clar faptul că ele sunt unul și același lucru. Dar e bine! Cred că am ajuns împreună unde trebuie și pentru astăzi poate e suficient. Te rog gândește-te la ceea ce am discutat și sună-mă atunci când ești pregătit de un pas următor. Nu mai devreme ...
- Înainte de a închide vreau să îți spun și eu ceva, Alex. Își mărturisesc că nu știu prea bine cum să mă raportează la discuțiile astea cu tine. La început m-ai lăsat să cred că voi avea în tine un prieten și un sfătuitor în problemele de care mă lovesc în fiecare zi. Însă tu mă duci pe căi ciudate. Mă plimbi prin zone mistice și nu cred că e tipul și nici genul meu. Eu sunt așa, mai pragmatic, mai legat de ceea ce e real, măsurabil, cuantificabil. Ori lucrurile pe care mi le spui, ideile ăstea dintre care unele sunt oarecum năstrușnice nu rezonază prea mult în mine. Nu știu ce pot spera să obțin ... și nu văd un capăt la tot acest demers.

Lămurește-mă te rog și dă-mi un motiv clar, cert, pragmatic și simplu pentru care să mai vorbim. Fă-mă să văd capătul drumului. Dezvăluie-mi, atât cât poți rostul acestui drum. Și dacă e unul rațional, am să merg pe el. Dar dacă nu pare unul rațional ... sunt doar niște povești frumoase. Dacă deschid un site de sfaturi pentru viață am să găsesc acolo cam aceleași lucruri, dar spuse altfel.

- Mereu cauți răspunsuri?
- În general da.
- Atunci am să îți dau unul, dar te rog să înțelegi că nu îl vei pricepe acum. Poate, la capătul drumului tău, când vei re-asculta convorbirea noastră de aici, ai să pricepi mai mult. Dar acum, ia tot ce poți lua din acest răspuns ... bine?
- De acord.
- Ce facem noi e un fel de puzzle, în care eu te ajut să pui ici-colo câteva piese, care încep să formeze grupuri-grupuri. La final vei vedea întreaga imagine și te asigur că e una magnifică. Pe de altă parte viața ta de până acum e o farsă. O iluzie. Chiar dacă nu o știi, trăiești într-un vis, și nici măcar unul plăcut. Undeva spre capătul drumului vei avea echipamentul și puterea, antrenate și de discuțiile noastre, care te vor putea face să te trezești din miraj și să începi să trăiești perfect conștient, la cu totul alt nivel și pe un plan existențial pe care nu ți-l poți închipui acum. Totul se va putea lega într-un singur moment. În acea clipă, la granița dintre real și imaginar, în care vei ști, vei înțelege și vei accepta totul. Atunci vei fi ajuns unde trebuie.
- Dar nu înțeleg ...
- Trebuie încredere și trebuie răbdare. Peste puțin timp vom ajunge acolo unde vei înțelege. Atâta pot să îți spun aici și acum, pentru nivelul la care te afli tu acum. Dar uite, ca să fii mulțumit, am să îți spun o altă povestioară. Una la fel de scurtă. Și am să te rog ca, imediat ce am să ți-o spun, să închidem. E lung drumul din fața noastră și cred că ne ajunge pentru azi.
- Uff ... în fine, fie cum zici tu!
- Gândește-te în felul următor. Ești ca un om într-o barcă pe un râu. Tu vâslești la vale, fără să știi că imediat după colț e o cascadă. Iar eu vin la tine în barcă, să te ajut să vâslești și să te duc la mal înainte de a ajunge la cascada care o să te înghită.

- Și de unde știi tu toate astea Alex? Cum poți să fii sigură? Să înțeleg că deja tu ai ajuns acolo, la mal, unde vrei să mă aduci și pe mine? De unde pot să fiu eu sigur că toate poveștile astea nu sunt doar niște povești frumoase?
- Foarte bune întrebările astea Matei și ne vom rezuma deocamdată la ele. Ți-am mai spus-o, răspunsurile sunt, de cele mai multe ori, irelevante. Întrebările contează ... îți mulțumesc pentru discuția noastră! Somn ușor!

UNSPREZECE

Am primit un mesaj pe telefon de la Alex. Îmi scrie:

"Astăzi am văzut Mr. Nobody. E un film adânc. Îți arată că vălul dintre noi și Absolut e opac. Ascunde Maya de Realitate. Uneori, în marea lui dragoste pentru creația Sa, Cel ce a făcut totul îngăduie ca țesătura lui să se înmoaie. Și atunci, unii dintre noi, poate cei mai norocoși, poate cei damnați, pot să arunce o privire Dincolo. Și uneori, pentru o câțime de timp putem să experimentăm Totul. De la început până la sfârșit, în toate tonurile imaginabile și mai ales în cele inimaginabile. Nimic nu e așa cum îl cunoaștem. Cunoașterea e necunoaștere. Albul e colorat și griul e colorat și negrul e colorat. Timpul și spațiul și cele 99 la puterea 9 dimensiuni ale sale sunt doar o reflectare palidă a unui apus de soare în lacrima iubirii cântate a celui mai pur copil. Vezi-l! Merită!"

* * *

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ

בְּ רֵ א ש י ת

ב ר א ש י ת

bet resh alef shin yod tav

בר - bar - bet și resh. Fiul e prezentat în primele două sunete Creației. E acolo de la începuturi și e acolo până la final. Alfa și Omega. Alef și Tav. Începutul și Sfârșitul.

א - alef - puterea și vigoarea Tatălui se împlinesc în Fiu. Din Fiu. Întru Fiu. El a ales să înceapă nu cu El, ci cu Fiul.

ב - bet, cort și casă în vechea aramaică. Pâinea Vieții se naște în Casa Pâinii Vieții. Bet L'Chaim, sau cum îl știm - Bethlehem.

Și da, ai mei au reușit să pervertească la Babel și limbile pământului. Acum vă scrieți gândurile de la stânga la dreapta. Doar poporul Lui continuă să scrie așa cum a fost destinat, de la dreapta la stânga.

ברא Fiul e de-a dreapta Tatălui și Tatăl în continuarea Fiului.

אש - focul în limba Lui. El e puterea arzătoare care consumă fără să consume. În mijlocul începutului e rugul de pe muntele Sinai, care se oferă, care arde pentru lume și care nu se consumă. Nu se termină, pentru că nu începe.

י - litera cea mai mică, care se ascunde în mijlocul creației. Puterea se desăvârșește în slăbiciune. Cel puternic folosește pentru el cea mai mică literă.

ת - simbolul crucii. Ceva ce încheie un ciclu. Sfârșitul ca nou început.

Cuvântul începutului arată și calea. Fiul Lui, prezent încă de aici, parte a puterii absolute care își va da sfârșitul pe o cruce.

* * *

DOISPREZECE

- Bună seara, Alex. Am pentru tine o provocare. Uite, îți citez o frază de-a lui Hegel care e scrisă parcă exact pentru ceea ce încerci să faci tu cu mine: "*... astăzi, o manieră naturală de a filosofa, care se socotește pe sine prea bună pentru concept și care în baza acestei deficiențe se consideră drept o gândire intuitivă și poetică, aruncă pe piață combinațiile arbitrare ale unei imaginații doar dezorganizate de către gândire, creații care sunt indecise, nefiind nici poezie, nici filosofie ...*"
- Ha, ha, ha ... Matei, bună și ție. Suntem la telefonul numărul doi. Doar ca să știi. Și lasă-mă să ghicesc. Asta e prefața lui Doinaș la Nietzsche - "Așa grăit-a Zarathustra"? Ești la prima pagină, nu-i așa?
- Femeie, dă-o încolo de treabă ... asta nu ai de unde să o știi!
- Matei, unu la mână: nu e deloc important. Doi la mână: hai să-ți dau câteva contra-argumente. Primul: adevărul e ca un diamant brut, care se ascunde în dezordinea din jur. Îl găsești doar dacă îl cauți și el e acolo, în mijlocul multor pietre, bucăți de pământ sau chiar mizerie fără valoare. Vezi tu, toată aria în care un căutător găsește un diamant, pentru un privitor indiferent pare doar un maldăr de murdărie, o zonă lipsită de organizare, plină de "combinații arbitrare", fără sens și fără noimă. Însă pentru cel care caută, delirul ăsta aparent e doar modul ales de adevăr de a se deghiza, de a se ascunde de curioși, în așa fel încât numai cel care îl caută cu ardoare să aibă o șansă de a-l descoperi.
- Păi da, dar un diamant e la fel de bine expus pe o bucată de catifea neagră într-o expoziție de exemplu.
- Da, doar că cel expus sigur nu e diamantul tău. E al celui care l-a găsit. Tu îl poți privi, îl poți admira, poți fi uneori îndrăgostit sau chiar inspirat de el, dar nu e al tău. Nu îl poți lua cu tine și nu îți poate lumina nopțile. Adevărul altuia nu e și adevărul tău. E doar al celui care îl posedă, sub orice formă. Fie l-a găsit, fie l-a cumpărat și a plătit un preț mare pentru el. Diamantul tău, adevărul tău, e în mijlocul unor cuvinte care sigur nu au același sens și aceeași semnificație pentru un altul - însă pentru tine toată acea sumă neorganizată de cuvinte poate fi drumul care te conduce la el. Poate fi exact ceea ce cauți. Dacă deschizi ochii și ești atent, la un moment dat vei descoperi o scânteiere, o rază de lumină. Te apleci și, dacă ai multă șansă, vei fi dat de capătul căutărilor tale. Și

vei da doar de o piatră care e un diamant brut, și care mai are cale multă până a putea fi expus pe o bucată de catifea neagră. Ea trebuie tăiată, șlefuită și trebuie multă muncă înglobată în ea până la a o expune pe catifea.

- E posibil să fie cum zici tu.
- Și al doilea argument, care e în aceeași linie cu cel cu care ai început tu - în zona literară. Dostoievski spunea, într-o scrisoare, faptul că poetul, în inspirația lui dezlănțuită, realizează menirea filosofiei, prin faptul că îl găsește pe Dumnezeu și continua afirmând că filosofia e aceeași poezie, doar că în gradul ei cel mai înalt. Și asta acum aproape două sute de ani! Ei, ce zici?
- Ei, nu știu dacă ideea asta e chiar un argument valabil.
- Matei, lasă masca ta jos! Nu trebuie să te ascunzi în spatele a ceea ce nu ești. Fii doar tu însuși, fii onest cu tine și vei vedea că onestitatea asta îți va duce lumină. Care se va răsfrânge apoi în cel mai înalt grad în jurul tău. Dar pentru asta trebuie să ai curajul să cobori în tine. Să cobori atât de adânc, să ajungi în locul tenebrelor și angoaselor tale celor mai profunde, încât vei putea percepe dualitatea ta în cea mai pură formă a sa. Vei vedea acolo un demon și un înger, amândoi înlănțuiți în fiecare atom al celulelor tale. Și ei se vor uita la tine. Și atunci vei ști. Vei înțelege totul. Într-un trib de indieni din America, bunicul îl învață pe copil: *"Știi, întotdeauna în viața va fi o bătălie între un lup negru și unul alb. Lupul negru reprezintă cele mai josnice sentimente: ură, lăcomie, patimi, răzbunare, invidii, răutăți. Pe când lupul alb înseamnă armonie și liniște interioară. E iubire, e compasiune, iertare, dorință de a face bine și de a-i ajuta pe cei din jur"*. Și atunci copilul îl întreabă, cu ochii mari: *"Și cine învinge în lupta asta?"*. După un moment de tăcere, în care e prezentă eternitatea, bunicul se uită adânc în ochii lui și îi spune: *"Copil drag, cel pe care îl vei hrăni mai mult"*. Matei, eu doar asta fac cu tine ... te ajut să îți cauți lupul tău, să îl hrănești și să poți descătușa conștient ceea ce e în tine. Mă crezi?
- Păi, ce să zic. Așa o fi. Oricum, e destul de interesant și nu pot să nu observ că eu te sun, așa ... cu câte o chestie de-a mea, concretă și punctuală și tu mă duci rapid la cu totul altceva.
- Nu, Matei. Eu nu fac altceva decât să îi dau sufletului tău ceea ce are nevoie.
- Păi, și de unde știi tu ce am eu nevoie?
- De pretutindeni și dintotdeauna.
- Ce răspuns e ăsta?

- E un răspuns care are o componentă temporală și una spațială. E dublu. Precum tine - alb și negru. Început și finalitatea lui. Zero și unu. Înseamnă că tot ceea ce ești și ai fost tu, de la momentul zero al lumii și până când ființarea asta se va termina, din toate timpurile și din toate spațiile, tu ești cel care îmi comunică totul. La un nivel diferit de cel verbal.
- Și atunci de ce nu comunicăm doar prin maniera asta, a gândurilor? De ce e nevoie de convorbirile noastre?
- Ha, ha, ha ... sper că o să ajungem și acolo. Dar mai e puțin. Sau poate mai mult. Cine știe? ... Dar hai să revenim la ceea ce interiorul tău are cu adevărat nevoie. Legat de ceea ce mi-ai spus, am câteva provocări care se adresează intelectului tău de om rațional. Ele au legătură cu fizica cuantică. Primul lucru este legat de experimentul fantelor duble - în engleză se numește "double slit experiment", al doilea este paradoxul Turing sau efectul Zeno și al treilea e un set de idei expuse de un cercetător mai apropiat de de timpurile noastre, Dean Radin. Toate trei îți demonstrează destul de clar faptul că obiectele cuantice se comportă diferit, atunci când sunt observate și atunci când nu sunt observate ori înregistrate.
- Nu, nu am auzit nimic de niciunul din ele.
- Nu e o problemă. Toate trei fac apel la "omul de știință" din tine. Sunt aspecte cuantificabile, măsurabile, reproductibile, dar care nu au niciun înțeles și nicio noimă în paradigma pur rațională în care te găsești tu. Nu vreau să intru în detalii, pentru că poți găsi pe Internet, dacă vrei, tot felul de pagini cu discuții și teorii despre aceste lucruri. Esența lor este una simplă: simpla observare a unui sistem cuantic modifică modul în care acest sistem se comportă. Și mai mult, conștiința care se concentrează asupra unui sistem (de exemplu prin meditație) influențează semnificativ acel sistem.
- Adică?
- Păi, dacă tu de exemplu te concentrezi suficient de mult timp, constant - adică peste un prag de intensitate - continuu și racordat la ceea ce se întâmplă în jurul tău, vei putea să influențezi mediul într-o măsură la început infinitesimală și apoi, într-un efect de cascadă, din ce în ce mai mult. Credința care mută munții din loc - îți spune ceva propoziția asta?
- Da, parcă am auzit-o când eram mic, pe la biserică.

- E un fapt pe care cei care cred în Dumnezeu îl practică în fiecare zi. Credința clară și neechivoc exprimată în ceva, modifică acel ceva și îl revelează în manifestarea vieții tale, într-un mod extrem de semnificativ.
- Știu, am citit ceva de genul ăsta - legea atracției și secretul - era o carte din asta, de self-help și parcă și un film.
- Da. Ai dreptate. Însă lucrurile prezentate în cărțile la care faci referire sunt destul de simpliste. Nu orice repetare tâmpă a unei propoziții o aduce în viața ta. Dacă ești un dobitoc și te așezi în fața unei oglinzi în fiecare dimineață și îți repeți că ești un om inteligent, nu faci altceva decât să te amăgești singur. Poate că un timp te vei simți bine, pentru că și emoțiile pot fi controlate prin acest mecanism, dar funcționarea lui e mult mai amplă și mult mai subtilă.
- Să înțeleg că trebuie să vreau într-un anumit fel?
- E mult mai mult decât răspunsul la întrebarea asta. Trebuie să și plătești un preț.
- Adică? În ce fel?
- Matei, și aici, ca și în toate, cel mai greu lucru este începutul. Nu prea știi de unde să o apuci. Firește că ai o vagă idee despre locul în care ai vrea să ajungi, dar drumul până acolo e confuz și ambiguu. Dar dacă urmezi regula „*cum se mănâncă un elefant? ... puțin câte puțin, câte o bucată odată*” putem să descompunem totul în părți mai mici, digerabile. Hai să facem un experiment. Am câteva întrebări pentru tine la care, dacă vrei, poți să te gândești. Le poți reține și, eventual, dacă simți că e oportun, le putem explora după ce te vei fi gândit suficient timp la ele. Ele sunt extrem de pertinente atunci când îți propui un obiectiv. Orice obiectiv. În ordinea asta: "*Unde vreau să ajung?*" - și aici își poți descrie obiectivul general, să știi să nu îl scapi din ochi. Apoi "*Cum am de gând să fac asta?*" - aici intră descompunerea sarcinii mari în părți mai mici, mai ușor de gestionat și "*Care sunt rezultatele precise, măsurabile, cuantificabile pe care vreau să le obțin și până când?*" - ca să îți fie clar ce și cum ai de făcut.
- Da, astea sunt principii de organizare pe care le știu. Ultima treabă e o chestie din management, aia cu obiective specifice, măsurabile, tangibile și realizabile în timp.
- Ai dreptate, Matei. Apare însă și o altă întrebare, la care sunt sigură că nu te-ai gândit. Sau, dacă te-ai gândit, poate nu ai integrat-o în sistemul ăsta de acțiune.
- Care ar fi?

- "Ce am să ofer în schimb?" pentru că Universul ăsta așa funcționează. Dai ceva și primești ceva. Știi, o glumă care a circulat acum ceva timp spune că un conducător le-a cerut celor ce-l sfătuiau să îi prezinte esența înțelepciunii economice în câteva cuvinte. După mult timp și multe căutări, rezultatul a fost propoziția: "Nu există o masă gratuită". Sună mai bine în engleză: "*There ain't no such thing as a free lunch*".
- Și chiar trebuie oferit ceva? Întotdeauna?
- Da. Cert. Sigur și absolut. Uite, care ar fi obiectivul tău în următorii ani?
- Habar n-am. Nu m-am gândit.
- Pentru că este cel mai simplu mod de a cuantifica acel „ceva” pe care ți l-ai propune și pentru că deocamdată cred că ești destul de dispus să exprimi totul (sau aproape totul) în bani, hai să ne raportăm la ei. Ce zici, greșesc dacă cred că tu ai vrea să câștigi, într-un mod onest și cinstit, făcând mai ales ceea ce îți place, și bucurându-te de fiecare zi petrecută pe drumul până acolo, poate nepierzând nici o clipă din vedere oamenii de lângă tine (familie, prieteni, viitori angajați și parteneri) și păstrându-ți în tot acest timp echilibrul între „a fi” și „a avea” suma de X de lei în următorii Y ani?
- Pai, cred că da.
- E normal să fie așa. Propoziția-obiectiv de mai sus se aplică la o mare parte din oameni și firește că fiecare din ei va înlocui X și Y cu ceea ce crede el că e posibil. Aceste două numere au mare legătură cu percepția fiecăruia despre valoarea sa. Mulți încearcă să fie îndrăzneți, dar mulți se îndepărtează atât de bunul simț cât și de realitatea care îi înconjoară. Puțini încearcă să nu fie lacomi, dar în același timp să merite efortul. Iar cei mai puțini înainte de a lua orice decizie, se gândesc și la faptul că va trebui să plătească un preț. Acest preț va fi cu atât mai mare, cu cât obiectivul e mai ambițios și mai lipsit de o ancoră în realitate! Altfel spus, firește că poți să alegi să „faci” suma de 10 milioane de euro în 5 ani. Poate o vei și putea „face”. Ceea ce vei plăti însă, în tot acest proces, s-ar putea să fie mult mai valoros decât banii pe care îi vei „face”! S-ar putea să pierzi prieteni, o relație frumoasă cu un om drag, care acum e lângă tine, e posibil să îți afectezi grav sănătatea, sau poate mai rău ... s-ar putea să te pierzi chiar pe tine pe parcurs. Dacă te uiți spre viitor, întotdeauna trebuie să îți stabilești obiectivul în comparație cu ceea ce vei avea de plătit pentru el, iar dacă ai curajul să te uiți obiectiv spre trecut, o mare lecție este să evaluezi ce ai obținut, care e succesul tău și care a fost prețul plătit pentru el.
- Păi, asta e viața.

- Vezi tu, acest „a face bani” împrumutat de la vecinii de peste Ocean, are multe conotații, pe care le consider mai mult inutile și nefolositoare decât pozitive și de aceea încerc să îl evit. Oamenii care încep să alerge pe acest drum ajung să descopere, la un moment dat, că atingerea unui obiectiv e cu totul altceva decât „a face bani”! Cei mai înțelepți dintre ei vor ajunge să înțeleagă în interiorul lor cel mai intim că aceia care se dau de ceasul morții să arate cât de mulți bani „fac” ei, sunt în realitate goi, găunoși și săraci. Mulți dintre miliardarii și milionarii lumi fac filantropie. Ți-ai pus vreodată întrebarea "De ce?". Crezi că brusc au descoperit ei rețeta fericirii? O fac oare ca să se împace cu Universul? Sau cu sufletul lor?
- Sau cu Dumnezeu?
- Posibil.
- Uite, din nou m-ai făcut curios. Modul în care mi-ai răspuns acum și modul în care mi-ai spus ceva mai înainte ... "cei ce cred în Dumnezeu". Tu crezi?
- Ha, ha, ha ... mă iei cu întrebări atât de serioase atât de devreme în relația noastră?
- Serios, crezi?
- Hai să îți spun o altă poveste.
- Of, de ce nu răspunzi cum trebuie femeie?
- Păi, asta încerc să fac. Așa cum știu și pot. Am să îți spun povestea zeului Matei. Și ea o să îți răspundă la întrebarea asta. Și poate și la alte ... sau poate o să îți pună alte întrebări, ce zici?
- Hai s-o auzim.
- Povestea zeului are trei părți. Prima dintre ele e una pe care e posibil să o știi, dar așa, oarecum relatată de un altul decât de autorul ei: *Matei, imaginează-ți o clipă că ești un zeu. Nu unul oarecare, din galeria greacă sau cea romană, ci unicul, singurul, atotputernicul zeu. Nimic nu îți e cu neputință. Poți face orice, oricând, oricum. Totul te ascultă, necondiționat și absolut. Imediat și deplin. Care ar putea fi dorințele tale purtând chipul acestui zeu? Ce ai putea dori și să nu se îndeplinească, imediat și absolut? Hai să ne imaginăm pentru o clipă că una din aspirațiile neîmplinite ale unui asemenea zeu, care se regăsește în plinătatea ființei sale întreg și complet ar putea fi aceea de a avea măcar un egal, un prieten ... în așa fel încât să nu mai fie singur. Cineva cu care să râdă, să cânte și să împartă bucuria totului. Cu care să se poată întâmpla ceva neașteptat. Cineva care, din timp în timp, să îl surprindă. Să îi ofere câte o provocare. Și atunci tu, acest ipotetic zeu, creezi.*

Începi prin a crea Cuvântul, instrumentul ce planifică și naște din neant, ca într-un plan general general valabil o altă ființă. Asemenea ție. Îți împărtășești multe din ceea ce știi, și îți dai atât de multe din ceea ce ești. Hoinărești împreună prin eternitate și vă jucați de-a ascunsele printre Universuri. Depănați povești împreună și îl iubești. Mult de tot. Și pentru că toate trebuie să aibă un nume, după un timp îl botezi. Îți spui simplu și elegant: înger. E un nume frumos, care însă cere tovarăși, pentru că iubirea ta e infinită. Așa încât apare lângă el un altul, și apoi încă unul, și încă o mie, și încă o sută de mii. Îți faci pe toți aproape ca și pe tine, și, ca o cunună, le dai aceeași dragoste, iubirea pentru tine și iubirea pentru ei. Și trec eoni. Și stai de vorba cu ei, și le contempli frumusețea, și te bucuri de bucuria lor și îi lași să colinde prin existență, să o exploreze și să o trăiască, cu tine, prin tine, pentru tine. După alți mii de milioane de eoni, primul înger se împiedică într-un fir de iarbă de pe o lume nevăzută, se așează pe o pajiște albastră, privește o mare de oțel lichid și în mintea lui apare sămânța întrebării care, după alte milioane de eoni îl va separa de tine: „de ce e mai bun și ce are acest zeu și nu am eu?” Iar de aici începe o poveste lungă, în care primul pervertește, întâi mai pe ascuns, apoi chiar în prezența și în fața ta, pe mulți cei dimprejurul său. Povestea noastră ajunge la momentul în care primul decide să te înfrunte. Vine în fața ta și îți amintește de timpul în care doar voi doi vă preumblați prin ființare. În numele acelei prietenii și al supremației tale absolute îți cere să te retragi, să încetezi de a mai exista și să îi predai lui toată puterea, tot controlul asupra creației tale și mai ales puterea de a fi lumină. Tu îl iubești atât de mult. Din toată plinătatea ta. Și chiar ai vrea să accepți și să te micești în tine, până la punctul de neființare ... doar că în primul nu poate trece lumina, pentru că el nu mai are niciunul din atributele inițiale cu care l-ai înzestrat. A pervertit și transformat tot ce a primit de la tine și nu poate să înțeleagă că numai iubirea ta este sursa unică a luminii. Înfrânt de însăși lipsa lui de ființare, primul își ia acoliții, cei pe care i-a convins în toată raționalitatea lui, că și ei pot fi la fel ca și tine, doar dacă se separă de tine și pleacă cu ei de la fața ta. În marea ta iubire pentru toată creația ta îi lași să plece, chiar dacă te doare să vezi că o treime din toți frații lui îl urmează. Vrei să îi însoțești cu toate binecuvântările tale, dar ei le refuză. Ca niște copii obraznici, care trântesc jucăriile primite cadou, de care nu sunt mulțumiți, primul și ai lui abandonează iubirea și ți-o renegă. Doar pentru că e a ta, doar pentru că le amintește de tine. Le respecti dreptul de a alege și, ca o esență a bunătății tale, te retragi dintr-o zonă a existenței, unde îi lași pe ei să se separe, în absența ta. De acolo dispăre lumina, dispăre speranța, dispar toate atributele care te definesc

doar pe tine. Rămâne doar o abisală întunecime, și o lipsă de tine care devine din ce în ce mai crâncenă. Primul numește locul acela împărăția lui și e tare mândru de ea, fără să înțeleagă că fiecare fărâma a câmpiilor sterpe din ea geme și tremură și plânge după tine iar tu numești locul acela din care ai ales să te retragi cu un cuvânt scurt: iad. Și partea întâi se termină aici.

- Alex, de unde ești tu?
- De ce mă întrebi?
- Pentru că tu ai acces la o sursă de informații atât de deosebite. Ești altceva decât tot ce am întâlnit eu până acum.
- Mai e o a doua parte a trilogiei. E una în care zeul creează viață, un cer și-un pământ, și ape și munți, și brazi și ciocârlii iar la final, ca o cunună a zămislirii sale, plămădește două jumătăți ale unei sfere pe care le numește pe una bărbat și pe cealaltă femeie. Împreună le spune om. Și pune omul în mijlocul unui cerc. Și îi agață un fir de argint care duce direct, vertical în sus, traversând toată infinitatea, în mod direct și fără vreun intermediar, de la om și până la zeu. Și îi spune omului că, pentru a trăi în armonie cu toată creația și cu tot universul, el, omul, poate să facă orice. Însă trebuie să fie atent la firul ăsta de argint, să nu se încurce, să nu se agațe de ceva și mai ales să nu se rupă. Și știi care e prima acțiune a omului, după ce se vede singur?
- Cred ca știu ...
- Exact. Îl cheamă pe primul, care stătea în umbră și stă de vorbă cu el. Lucru care niciodată nu se face, pentru că primul are o calitate extraordinară, dată din experiența de eoni pe care o are - cu cea mai mare ușurință el sădește în suflet îndoiala. Și atunci, făcând eroarea majoră de a-l asculta, după foarte puțin timp, omul își rupe firul. Singur o face. Și îi dă drumul. Pentru că primul i-a semănat în minte ideea că ar trebui și el să fie mai mult decât a fost menit să fie. Și prin acest simplu gest omul aduce moartea în lume. Prezența morții are, printre multe altele, și un scop benefic - ea nu lasă ca răul să fie veșnic. Iar apoi, omul își dă seama că fără acel fir esența lui se reduce spre zero absolut, că verticala lui a devenit orizontală, că gestul lui i-a creat un gol în suflet pe care nimeni și nimic nu îl poate umple. Începe neostoit și necurmat să îl caute. Și se învârte, și se învârte, precum un motociclist pe un zid al morții, crezând că face kilometri după kilometri, dar în realitate bătănd pasul pe loc. Și așa, de milioane și milioane de ani omul tot își caută firul. Și uneori îl mai găsește. Și atunci vine primul și îi dă peste mâini. Tare.

Și vine viața, și cei din jur și îi dau peste mâini. Și omul scapă din nou firul. Și iar îl caută. Și îl pierde. Și uneori îl mai regăsește. Și tot așa.

- Milioane de ani? Păi, parcă toate religiile lumii predică că omul creat de Dumnezeu are câteva mii de ani?
- Matei, abordarea creaționistă și abordarea evoluționistă nu au nimic care să se bată cap în cap. Din contră. Ele se completează.
- Cum așa? Deci Darwin are dreptate? În același timp cu evreii care sunt în anul cinci mii și ceva?
- Exact.
- Păi, e illogic ce îmi spui.
- Deloc. Ce spune religia ca a fost creat în prima zi?
- Păi, habar n-am.
- Ei, Matei. Nu se poate să rămâi așa în ignoranță. Citește și tu cărțile de care ai nevoie și nu o să mai încerci să explici ceea ce e infinit prin noțiuni și printr-o abordare finită. Păi, răspund eu pentru tine: Lumina și întunericul Creației. Ele sunt același lucru cu big bang-ul din fizică, care nu cred că a durat prea mult, nu-i așa?
- Păi da. Dar apoi?
- Apoi s-a făcut, în a doua zi, cerul și pământul.
- Păi, vezi că te-am prins, Alex. Într-o singură zi?
- Care a avut niște miliarde bune de ani.
- Păi e o tot o zi. Cum să aibă altă cantitate de timp?
- Argumentez cumva cu "*materialul clientului*": "*Să nu uitați un lucru; că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.*"
- Asta e total illogic.
- La fel: "*înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu*"
- Draga mea, mă împroști cu argumente care nu au sens și în care nu pot crede.
- Lasă Matei, că suntem abia la începutul unui drum. Minte ta are tendința de a privi toate depozitele care se află în ea drept adevăruri. Chiar unele absolute. Și dacă încărcăturile acestea ale minții nu sunt cele bune, orice încercare de a le repara și de a le ajusta nu are șanse de succes. Trebuie ca mintea cu încărcături incorecte să fie pur și simplu zguduită, în așa fel încât tot ceea ce e nelalocul său să se miște iar formele pe care le are întipărite acolo, parcă dintotdeauna, să se fărâme. Abia apoi poți începe să

construiești eficient. Iar tot ceea ce facem noi doi are exact acest scop. Inclusiv povestioara mea.

- Hmm. Oricum, se pare că nu prea are un final fericit.
- Ei, nu te întrista, că mai e ceva. Există și o a treia parte a poveștii zeului, mult mai cuprinzătoare și mult mai adâncă, de care ai să dai mai încolo pe drumul tău. Acum nu o poți înțelege sau mai degrabă, o să o înțelegi așa cum nu trebuie. Argumentele ei sunt prea tari pentru tine. Ești ca un copilăș nou-născut, căruia nu îi poți da nici o bucată de pâine și nici un pahar de vin. Nu se poate bucura de ele, pentru că nu le poate digera. El poate păpa doar lăptic. Doar pe măsură ce trece timpul și copilășul evoluează, el crește și poate digera alimente din ce în ce mai complexe.
- Adică vrei să spui că mă comport ca un copil?
- Ha, ha, ha ... macho-ul din tine își adună forțele. Testosteronul și adrenalina încep să circule. Dacă ești un copilăș, ești unul adorabil. Nu neapărat un copil - poate mai degrabă un organism unicelular. Dar uite, promit că data viitoare când mă suni am să îți povestesc de asta.
- Păi, de ce nu acum?
- Pentru că acum, Matei, trebuie să îți mulțumesc pentru gândurile și pentru întrebările și pentru neliniștile tale. Trebuie să închid, pentru că s-au spus multe lucruri. Multe povești. Dar printre ele, în ilogica dezorganizată a lucrurilor spuse, se poate afla adevărul. Iar tot ceea ce începe are și un sfârșit. Să nu uiți asta.
- Nu închide, Alex ... te rog. Mai stai puțin!
- Îngăduie-mi, Matei să plec.
- ...
- Te rog! Am să mă revanșez o dată viitoare!
- OK. Noapte bună!
- Și ție!

DOISPREZECE ȘI CEVA

După ce am închis telefonul, am rămas într-o stare pe care nu cred că o pot descrie. Mă simțeam atât de straniu, de pierdut față de tot ce era împrejurul meu, încât nu puteam nici măcar să raționez la nivelul cel mai elementar. Mă simțeam ca un vas fără ancoră, lăsat pe ape la voia întâmplării. Cum stăteam eu așa, debusolat și gol, mi-a venit un gând. Am luat o bucată de hârtie și în scurt timp pe ea scrisesem cuvintele de mai jos. Cum nu am niciun fel de veleități poetice, nu știu de ce le-am scris. Poate pentru că eram sub impresia celor discutate cu Alex? Poate, pentru că sufletul meu simțea că în ele se ascunde o parte a adevărului meu? Nu știu de ce. Dar parcă acum, când le transcriu aici, și îmi aduc aminte de starea mea de atunci, sunt la fel de năucit:

*"Algele cresc
Prin grădini subterane,
Suflă ecouri
La margini de vis,
Suflete caută
Porți nedeschise,
Inimi plutesc
Pe pajiști smerite,
Cântece dorm
Sub altare perechi,
Viața mai e
Undeva, pe coline,
Și timpul se duce
După clipele reci"*

* * *

Sunt praf în galaxie. Sunt tremur de atomi învolburăți în vârtejul timpului. Sunt meteorit lângă meteorit, sunt o masă care începe să se învârtă. Sunt magmă fierbinte și comprimată. Stau milioane de ani sub apăsarea unor greșeli cristalizate în miliarde de tone de rocă care mă apasă. Sunt nemișcare dusă prin Cosmos de aici până aiurea, într-un plan care mi-e paralel.

Sunt umbră neumbrită a visurilor și speranțelor moarte ale lipsei de viață.

Sunt răbufnire de magmă, care își descoperă cu bucurie eliberarea de nemișcare. Sunt un vulcan activ și apoi, în sute de sute de sute de ani sunt doar un vulcan stins.

Mă fac munte. Mă fac din nou tăcere.

Și trec alți ani și ani și ani. Le uit numărul. Le uit trecerea. Stau. Văd. Ascult. Și cuget la lucrurile pe care le-am făcut. Mi-e chin nemișcarea. Mi-e chin neființarea.

Mă seacă jocul unor vechi tovarăși care vin în locuri pustii și strigă vorbe nerostite. Mă doare timpul lor. Mi-e greu chiar și să-i văd. Sunt hâzi, așa cum eram și eu înainte de Trezire.

Mă cheamă înapoi. Mă ispitesc cu promisiunea libertății. Mi-e greu. Mi-e greu. Mi-e foarte greu. Dar tac și nu mă duc la ei.

Mă sting apoi în praf de vânt. Mă tocește soarele și apa și lumina. Mă tocește vremea. Mă scurg încet, încet și răbdarea mea mă duce încununit prin poarta ce duce la viață.

Sunt verde și simt pentru prima dată în milioane de ani iubire. De lumină. De soare. De căldură. Cresc. Sunt iarbă pe câmp, sunt un copac falnic. Sunt viță de vie. Mi-e dat să pun 'napoi prea-plinul ce l-am fărâmat pe când eram străin.

Apoi, după mult timp, adorm și mă trezesc mișcând. Sunt găză, sunt pasăre. Sunt șarpe și sunt leu. Și de fiecare dată mor, tot mai aproape de pragul lui Guff.

Trebuie să fiu ucis, așa cum am ucis. Trebuie să mi se scurgă viața așa cum am scurs-o eu pe-a altora. Prea multe mii. Prea multe zeci de mii. Prea multe mii de mii de mii ... de mii ... de mii. Trăirea e un prag de ispășire. După alt timp, nu mă mai nasc jivină și mă trezesc dormind. Mă odihnesc în Guff. Alături de mulți alții. Până ce o mână fină, cu o infinită delicatețe, mă ridică, pe mine, cel rău și mă aduce în ființarea ultimă. Îmi dă imbold, îmi dă o sărutare sacră și mă pune la pragul dintre viață și Viață.

A trecut atât de mult. A trecut atât de greu.

Și sunt aici. Ultimul act. Din drumul de milioane de ani mai e doar o câtime.

Sunt gata. Îmi promit să fac tot ce-am să pot, ca să ajung acasă.

Aici și acum.

* * *

TREISPREZECE

- Alex? Ești acolo?
- Bună seara, dragul meu. Da, sunt aici. S-a întâmplat ceva?
- Doar am vrut să te aud. Cred că de ieri, de când am vorbit ultima data mi-ai lipsit și mi-a fost cumva dor de tine.
- Mulțumesc, Matei. E plăcut să mă știu apreciată și compania mea dorită. E unul din cele mai de bază sentimente umane. Vreau să știi că asta e telefonul nostru numărul trei. Și că îți rămăsesem datoare ieri cu o precizare.
- Pe care vrei să o faci acum ...
- Uite, ce zici de ideea următoare. Poate că rostul acestei vieți poate fi imaginat într-o referință la un ceva mai mare de după ea. O analogie a existenței individuale, la îndemâna și înțelegerea oricui ... hai să presupunem că de fapt tu nu ești persoana ta, ci o celulă a propriului organism.
- Ha, ha, ha ... m-ai degradat. Ieri eram un zeu, astăzi sunt o celulă.
- *"Ce e deasupra este la fel cu ceea ce este dedesubt; iar ce este dedesubt e la fel cu ce e deasupra, pentru a împlini miracolul unui singur lucru"*.
- Poftim?
- Tabla de smarald a lui Hermes Trismegistus. Un text care poate să nu îți releve nimic, ceva, îți poate spune destul sau chiar totul. Depinde de unde te raportezi la el. Ca orice problemă, ea se reduce întotdeauna la unghiul din care o abordezi. În esență, ce am vrut să spun e ca tot macro-cosmosul e cuprins în micro-cosmos.
- Interesant.
- Spune-mi îți aduci aminte de lecția de biologie în care ai desfăcut o foiță de ceapă și ai privit-o la microscop. Rânduri-rânduri de celule, ce te priveau strălucitoare și mândre prin lentilele instrumentului.
- Firește că îmi amintesc.
- Ei, asemănător, încearcă să îți imaginezi societatea omenească ca fiind un organism viu, multicelular, mai pe înțelesul general - un fel de "multi-om". Unii din semenii tăi sunt celule musculare, alții pot fi globulele roșii ori cele albe din sânge, iar unii iar forma și rolul celulelor moarte din unghiile "multi-omului". Ce au în comun un star rock, un copil sărac născut în Africa, un criminal în serie și președintele celei mai puternice țări a lumii?

- Păi, în afară de faptul că sunt oameni, cred că viețile lor sunt mult diferite.
- Funcțional nu au nimic în comun, deși organic sunt alcătuiți din aceleași componente primordiale. Însă e clar că fiecare dintre ei își au un rost și un rol, care se poate defini în cazul individului numai prin raportare la ceilalți indivizi, la totul creat din suma lor și la o realitate, la o existență, la un scop mult mai mare decât cel al individului (al celulei).
- Dacă privești așa lucrurile, e posibil să ai dreptate.
- Această viziune te ajută ca om să îți explici și să îți accepți ființarea, prin faptul că, dacă privești în paradigma asta, poți sesiza un răspuns viabil la întrebări care cutremură și care de obicei încep cu: „Doamne, dar cum de ai lăsat să se întâmple ...”. În această ipoteză sunt posibile și pare că dobândesc un sens războaie (asemeni unor plăgi deschise ale "multi-omului"), epidemii care omoară zeci de mii de oameni (pe care le putem privi ca infecții ale organismului său) și multe din relele care ne înconjoară și care, iată, fac parte din realitatea noastră apropiată.
- Dar parcă nu e suficient ca să justifici grozăvia ororilor din jur.
- Corect, și întrebarea care apare imediat este cea a rostului acestui macro-organism social, a "multi-omului" format împreună de toți oamenii, și așa putea spune de toate ființele și lucrurile care au existat vreodată. E greu de explicat unei celule din epidermă (care trăiește câteva zile) că există, din punctul ei de vedere, ceea ce pare a fi o „supra-celulă” care respiră, gândește, pictează, iubește și care are aspirații și funcții mult diferite de ale sale. Pur și simplu ea nu poate înțelege... De aceea, poate că omul nu dispune de capacitatea intelectuală și de raționare de a înțelege acest scop, acest ultim (de unde privim noi) țel al "multi-omului". Pur și simplu nu are aparate de procesare pentru așa ceva. Unii oameni, cei mai avansați din punct de vedere spiritual (posibil cei care funcțional sunt mai aproape de o rolul și locul unei celule nervoase din marele organism social?) pot întrezări, atunci când le sunt activate organele credinței, ale speranței, ale nădejzii, o asemenea finalitate, o realitate dincolo de cea imediată. La cei aleși vălul dintre lumea aceasta și cea de dincolo de ea are momente în care se estompează, în care devine translucid iar ei, cei norocoși, pot sesiza un ceva de dincolo, care le alimentează credința și le hrănește restul vieții. Restului oamenilor, celorlalți, care nici nu sunt născuți și nici nu s-au făcut fameni, le e mult mai greu să îi privească și să le înțeleagă trăirile. Ai dat vreodată de oameni care par că sunt prinși spiritual între două lumi?

- Daaaa. Sigur. Îmi aduc aminte de un călugăr tare în vârstă, pe care l-am întâlnit pe muntele Athos. Am fost acolo acum ceva timp și m-a uimit. Era atât de diafan și vorbea atât de ... hmm.
- Cum?
- Păi, acum, că îmi aduc aminte, vorbea cam ca tine ... dar totuși altfel. Destul de straniu și destul de diferit la momentul acela de ce așteptam. M-a luat în brațe și parcă mi-a dat o energie atât de puternică. Mă simțeam prieten cu el de când lumea, deși nu ne văzusem niciodată.
- Extrem de simplu de explicat. El te știa dintotdeauna și de pretutindeni, iar tu uitaseși.
- Vezi, câteva secunde comunicăm rațional și apoi mă pierzi cu câte o propoziție din asta, care parcă nu are sens și e ruptă din context. La fel ca și călugărul. Eu îl întrebam dacă nu e greu să fie călugăr, cu castitatea și toate cele și el mi-a luat mâna în mâinile lui, s-a uitat parcă în interiorul meu cu o privire ca un fel de radiografie și mi-a spus câteva cuvinte pe care mi le aduc aminte și acum perfect: "*Frate Matei, te văd dar de departe. O să treci prin valea umbrei morții, o să vezi munți prăbușindu-se și fiindte născându-se, o să fii dincolo de tine, o să te ajuți ajutându-te, dar la final o să găsești ceea ce cauți!*" Atunci am crezut atunci că omul e bătrân și cine știe ce i s-o fi părut, dar la naiba ... parcă începe să aibă sens ce spunea el. Și mi-a mai câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles niciodată dar care parcă încep să aibă o semnificație: "*Fă rai din ce ai!*"
- Omul acela stătea pe un vârf de munte și te-a întrezărit pe tine, cel din viitorul de atunci, poate prezentul de acum, urcând spre vârful altui munte. Și nu a făcut decât să îți descrie ce vedea. Și fiind bătrân, era spre finalul vieții. Socrate spune că ne apropiem de adevăr numai în măsura în care ne depărtăm de viață. Sau poate deja trăia dincolo de viața asta.
- Alex, la limită pot accepta rațional și intelectual că există un rol mai mare decât noi, că suntem prinși într-o structură în care avem un rol de îndeplinit și putem doar încerca să ni-l îndeplinim cât de bine putem, dar e greu.
- Ai citit ceva din Kierkegaard? Ți-e familiar conceptul de "*circulus in probando*" - argumentele sau logica circulară?
- Nu
- Ești în mijlocul unui cerc vicios, în care un concept este adevărat iar asta duce la faptul că un alt concept este adevărat. Prin urmare primul concep este și el adevărat. Logica care duce de la premisa $A=A$ la rezultatul $A=A$. În interiorul acestui cerc nimic nu are sens.

Viața însăși pare că nu are sens. Nu are logică. Nu are finalitate. Nu are explicații valide. E din nou, infinitul abordat finit. Nu se poate așa. Ce îți trebuie ție este ceea ce el numește un "leap of faith" - un salt care pare în neant, care să spargă cumva acest cerc vicios al raționalității. Să îți permită să rupi cercul în care ți se învâрте ființa, iar viteza și energia pe care acum le folosești ca să parcurgi nenumărate ture în acest cerc să te poată propulsa dincolo de temnița orizontalei. Să poți să țâșnești spre verticală, și să poți să spargi bariera. Să transformi cercul în ceea ce cercul dorește dintotdeauna și în ceea ce umanitatea poate să facă, după ce omul și-a pierdut firul de argint - să se înscrie într-o spirală, care să o ducă încet-încet spre devenire. Să pleci, să tot mergi, să ajungi undeva, unde realizezi că ești de fapt în locul din care ai plecat, dar altfel. Evoluat. Și tot așa, din ce în ce mai sus. Până suma multiplă a cvasi-orizontalelor vor da o verticală. Și când totul se va termina prin începuturile sale.

- Vezi, Alex, sincer - nu știu în ce măsură mai are sens pentru mine ce spui acum.
- Off, timpul mă atinge și pe mine și uit uneori unde sunt. Hai să o luăm altfel, la un nivel mai spre bază. Am să mă ajut de o poveste și de o analogie. Ai auzit de experimentul cu purecii și paharul?
- Da, cred că știu la ce te referi. E vorba de un cercetător care a pus ceva pureci într-un borcan și le-a pus o bucată de geam pe post de capac. Purecii au tot încercat să sară, dar s-au tot lovit de bucată de sticlă. Până când au învățat să nu sară mai sus de ea.
- Exact, Matei. Iar când cercetătorul a dat sticla la o parte
- Purecii nu au sărit de acolo, deși puteau, pentru că ei erau condiționați să creadă că acolo era un obstacol insurmontabil.
- Fenomenal. Asta e povestea. Ei, ce crezi despre ea?
- Ce să cred. E un experiment, o povestioară motivațională, dar atât.
- Numai atât?
- Da. Nu văd niciun rost ascuns, nicio altă semnificație ocultă.
- Bine Matei. E OK. Dar de banda lui Mobius ai auzit?
- Văg. Parca, dacă lipeai o bucată de hârtie într-un anumit fel se întâmpla nu știu ce.
- Mda. Pe acolo. Uite, o banda Mobius este un fel de unime în dualitate. E o suprafață unică a unui obiect bi-dimensional. Similar într-un fel cu a unsprezecea dimensiune căutată de fizicienii contemporani, despre care ți-am mai povestit. Acel fir unic, prin care gravitația se scurge în universul vostru din alte universuri paralele, sub forma unor

particule de care nimeni nu a auzit încă. Eu le numesc "gândoni", că mi-e simpatică denumirea. Sunt cele care explică simplu și elegant atât anomaliile spațiilor Calabi Yau de nivel superior cât și interconectarea cuantică la nivelul de particulă elementară. "Gândonii" mei sunt cei care poartă informația la nivel de quantum entanglement, cum îi zic englezii. Viteza lor e imensă. De fapt nu putem vorbi de viteză, ci de o stare de instantaneitate, pentru că ei de fapt nu se deplasează în interiorul membranei universului, ci sunt proiectați prin exteriorul lui spre destinația dorită, prin cea de-a unsprezecea dimensiune. Sunt cea mai clară definiția a nemișcării care generează deplasare. Un fel de gaură de vierme super-microscopică. Înțelegi?

- ...
- Matei?
- Fata mea, ori ești super-deșteaptă, ori ești dusă cu pluta! Despre ce vrei să îmi vorbești? Ce facem noi aici? Despre ce vorbim?
- Of, Matei! Încercam să te determin să te desprinzi de planul ăsta material și să începi să vezi lucrurile din jurul tău într-un alt fel de lumină. Legate intim între ele și rezonând între ele. Dar nu e puțin lucru. Oamenii din jur sunt condiționați să se refere la ceea ce îi înconjoară numai în sistemul de referință a ceea ce pot atinge sau ce pot vedea.
- Păi, corect zic eu!
- Tu vezi gravitația? Vezi undele rețelei de Internet Wi-Fi pe care le ai acasă? Vezi curentul electric? Dar totuși le accepți ca fiind un dat. O realitate pe care o iei ca atare, ca un fel de dogmă științifică, dacă îmi pot permite jocul de cuvinte.
- Alex, mă duci permanent în zone și planuri pe care nu le înțeleg. Simt că e ceva dincolo de ceea ce spui, dar nu îmi dau seama dacă nu cumva sunt doar cuvinte. Nu văd ceva palpabil, nu văd un plan, nu văd o coerență și o noimă a discuțiilor noastre. În afară de faptul că da, le avem și că par interesante, dă-mi o idee despre locul unde ar trebui să ajungem. Care e scopul? Care e finalitatea? De ce suntem noi doi aici și acum?
- Sfânta cauzalitate! Nevoia omului de scop! De ce ar trebui să avem un scop în tot ce facem, Matei?
- Pentru că! Nu știu, pentru că așa funcționează societatea, lumea asta. Pentru că fără o linie clară între cauză și efect nu există nicio logică!
- Ai auzit de koan-uri?
- Da. Știu. Povestiri scurte zen. Și mie îmi place să le citesc din când în când.

- Ei, care ar fi logica unui koan?
- Păi lumea zică că ele sunt menite să te trezească. Doar că mie nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Le citesc și sunt niște povestioare simpatice. Atât.
- E o posibilitate ca lucrurile să nu fie ceea ce par a fi.
- Cum așa?
- Simplu. Hai să îți dau un exemplu. Dacă tu sapi o groapă azi în curtea ta și mâine cazi în ea, despre ce e vorba?
- De o ilustrare ieftină și tâmpițică a proverbului "cine sapă groapa altcuiva, cade singur în ea"?
- Nu.
- Despre faptul că sunt atât de sărac de a trebuit să îmi sap singur o groapă și nu am luat pe cineva să o facă? Ha ha ...
- Hai, Matei. Fii serios! Ce vezi tu acolo?
- Ce să văd, la naiba. O groapă!
- Vezi o cauză directă între faptul că ai săpat tu groapa și efectul de a cădea în ea?
- Da, firește!
- Ei, ai fi deschis la posibilitatea ca acțiunea ta de a fi săpat groapa să fie efectul, dat de cauza că tu ai căzut în ea?
- Ce? Cum?
- Oamenii sunt atât de obișnuiți cu o linie temporală de la trecut la viitor, trecând prin prezent, la fel cum purecii sunt obișnuiți cu un capac de sticlă. Doar că mai există și alte variante. Și alte moduri în care se întâmplă lucrurile.
- Adică ce vrei să îmi spui? Că eu, cel de mâine care cad în groapă sunt cauza pentru care eu cel de azi am săpat-o?
- Corect.
- Păi, e absurd!
- Numai dacă ești pe linia temporală. Dar dacă te scoți în afara ei, vei vedea ce ușor și ce simplu de înțeles e! Privește viața ta ca un fir de ață. Te-ai născut la un capăt și viața ta se va termina la celălalt capăt. Momentul prezent este undeva pe acest fir.
- Da
- Ei, încearcă să te ridici de pe firul de ață la nivelul unui privitor care vede tot ghemul. În toată lungimea lui. Privitor care poate alege să meargă de la începutul vieții tale spre

sfârșitul ei sau invers. De la sfârșit spre început. Pentru acest supra-Matei, care se ridică din planul conștiinței lui și al materialității, poate fi adevărat faptul că evenimentul de ieri este ulterior celui de azi?

- Cred că da
- Și că e o relație directă de cauzalitate? Dacă tu nu ai fi căzut în groapă atunci, în trecerea inversă a timpului, nu ai fi putut să o sapi?
- Aici mă pierzi.
- Poate, Matei, dar aici e esența. Prin tot ceea ce îți spun, încerc să te scot în afara firului tău de ață. Încercă să te determin să te privești, tu și viața ta, de la un alt nivel.
- Stai o secundă. Am văzut un film deunăzi, Flatlandia cred că se chema. Cu niște ființe 2-D care sunt cumva smulse într-o a treia dimensiune.
- Exact despre asta e vorba!
- Păi, și asta înseamnă că: unu, tu crezi că există o a patra dimensiune, care doi, cumva îți este accesibilă și la care trei, încerci să mă aduci cumva și pe mine?
- Cam așa ceva ...
- OK, hai să vedem atunci care e procesul. Cum ajung eu ca ființă tri-dimensională într-un spațiu cvadri-dimensional?
- Tu ești deja în acest spațiu!
- Bun, și cum îl percep? Cu ce senzori?
- Țăștia pe care încercăm să îi desfundăm și să îi curățăm acum?
- Adică?
- Cu sufletul Matei ... cu sufletul!
- Ei hai! Prostii!
- Nan-in a fost un maestru japonez în era Meiji. La el a venit un profesor, foarte învățat, dornic de a explora înțelepciunea maestrului, pe care l-a rugat să îl învețe ceva important. Maestrul nu a spus nimic, și l-a servit cu un ceai verde. După ce a îndeplinit ceremonia ceaiului, maestrul i-a oferit o ceașcă în care a început să toarne ceai. Și a turnat până ce ceașca a fost plină. Dar maestrul nu s-a oprit. A turnat, până ce ceaiul a dat pe dinafară. Învățatul, ușor contrariat l-a oprit: "Maestre, cupa e plină. Ce vrei să faci?" Iar maestrul i-a răspuns ...
- Cum pot să îți umplu eu cupa când ea este deja plină? Mda, știu povestioara.
- De ce m-ai întrerupt?

- Pentru că știam povestea.
- Și ce dacă? Te deranja să o mai ascuți odată?
- Păi, dacă o știam ...
- Tu nu mă ascultai. Tu doar îți așteptai rândul să vorbești. Din păcate asta înțeleg oamenii prin comunicare. Ei tac dar nu o fac ca să te asculte, ci pentru a găsi cel mai bun moment de a te întrerupe, pentru ca să continue ei.
- Îmi pare rău ...
- Nu contează. Poate data viitoare o să fii mai atent.
- În mod cert, Alex!
- OK. Hai să vedem. Ce îți spune povestea asta?
- Că trebuie să ne scoatem din minte lucrurile deja învățate ca să putem învăța altele?
- Parțial corect.
- De ce parțial?
- De ce corect?
- ...
- Pentru că, Matei, atunci când există doar unu, ce e doi? Unde poți găsi ceva când nimic nu există? Albul negru e și negrul alb?
- ...
- Ei?
- Fata mea, cred că ești dusă rău!
- Atunci adu-mă înapoi Matei! De unde mă aduci?
- De la capătul liniei ăsteia, telefonice, de unde oi fi tu acum. Și de acolo de unde nu vrei să îmi spui totuși care e scopul final al acestui joc pe care îl jucăm. OK, am acceptat să îl joc. Sunt aici și te ascult. Dar în afară de povești și de chestii care nu au nicio noimă, nu văd substanța. Hai, merge odată, merge de două ori. La naiba, merge de zece ori. Dar la un moment dat, dacă vrei să continuăm să vorbim, va trebui să înțeleg.
- Matei, vei muri.
- Ceeee?
- Ai să mori. Curând.
- ...
- Iar eu încerc să te pregătesc pentru momentul în care vei trece dincolo.
- ...

- Matei?
- Aaaa ... asta e cea mai proastă glumă! La naiba!
- Te asigur că tot ce îți spun e adevărat.
- Ei, na! Știi tu că o să mor!
- Da.
- Și te pomenești că știi și când?
- Corect.
- Ei na? Când?
- Chiar vrei să îți spun?
- Firește. Din moment ce pare că le știi pe toate.
- Matei, te rog nu fii ironic.
- Hai, spune ...
- Cam în două luni și un pic.
- Wow! Ce informație ...
- Înțeleg. E greu de procesat, dar nu mi-ai lăsat prea mult spațiu să te pregătesc.
- Mda ... nimic de zis. Hmmmm..... Hai du-te! O să închid acum. Nu știu dacă o să te mai sun mâine. Sau vreodată.
- Matei ...

Sunt pui de om acum și am de învățat iubire.

Sunt pui de om acum și îmi este dat să dau.

Am de primit, de oferit, de adunat și risipit ...

În dimineți binecuvântate mă văd cu ei,

Vorbim adeseori în krankă, iar uneori simțim în hotă

Prima e limba cântecului serafimilor și-a doua e doina susurului heruvimilor.

Cântarea lor mă duce în vis, în văzul ființei Fiului.

Acolo plâng ades de bucurie. E mult prea bine. Sunt unde trebuie.

Și de fiecă dată când trebuie să plec o parte din mine rămâne în El.

Și-un dram de El răsună mult timp în mine.

Dar cresc. Și după-un foarte scurt timp nu Îl mai văd.

Și nu mai cântă în mine heruvimi și serafimi.

Rămân doar mii și mii de îngeri, toți cei ce mă au în pază.

În cea din urmă seară a copilăriei mele unul din ei, cel care își poartă numele
numărului meu, îmi aduce o câțime de somn, cu un sărut pe frunte.

Mă uit cu drag spre el, se uită cu infinită iubire către mine.

Îl recunosc ca-ntro oglindă aburită. Sunt el, e eu?

Îmi șoptește cu drag cuvinte minunate, ce îmi luminează drumul pe care mai am un
pic de trăit, de luptat, de murit. Mă încurajează pentru cele ce vor fi să vină.

Îmi pune protector mâna pe frunte, pe ochi, pe inimă și într-un final pe buze.

Apoi îmi șoptește trei cuvinte. Adorm. Și uit.

PAISPREZECE

- De ce mi-ai spus ieri că o să mor? De ce mi-ai spus că o să mor într-o luna? ... de ce?
- Matei, sunt sinceră cu tine sută la sută. Nu pot să te mint.
- Nu îți închipui ce noapte am avut ... Și ce zi mizerabilă. Nu am putut să fac nimic. Și nu pot să scap de gândul unei glume proaste, care a început cu mine sunându-te prima dată. Viața mea e una bună. Sunt împlinit ca om. Am o firmă care merge. Oameni care mă iubesc. Am prieteni. Îmi merge totul bine. De unde știi că o să mor? De unde știi TU când o să mor?
- Sunt întrebări la care nu îți pot răspunde, Matei. Așa e dat să fie.
- Uite cum facem. Spune-mi exact ce vrei tu și ce poți să îmi spui. Eu am să tac. Am să te ascult și vreau să aud un cuvânt. Un singur cuvânt care să mă facă să continui această șaradă, această glumă proastă, această nebunie în care mi-am permis să mă las atras de tine. O necunoscută care îmi prezice prin telefon data morții. Și care vrea niște aur pentru că vorbește cu mine la telefon. Și care mi se bagă pe sub piele ca să mă condiționeze. Pentru ce, nu știu ... Care ți-e jocul, nici asta nu înțeleg. Ce vrei, habar n-am. Te rog luminează-mă! Asta e șansa ta. Te ascult și tac. Vorbește și arată-mi că tot ce am avut în orele în care am vorbit are un sens. Sau, nu, spune-mi că e o glumă proastă, și că ai făcut-o din distracție. Din prea multă plictiseală. Dar fii atentă, pentru că, dacă la final nu e totul foarte clar, eu mă opresc aici. Închid, îți șterg numărul de telefon și gata. Am să uit de tine și îmi văd de viața mea. Hai, e șansa ta. Unica ta ocazie de a lămuri totul. Începe! Te ascult.
- Matei ... e greu să îți explic. Am o linie extrem de fină pe care am atins-o deja în ceea ce pot sau nu, discuta cu tine. E evident faptul că am ajuns la un moment de criză. Nu ai niciun motiv să mă crezi și nu ai de ce să adaugi cuvintele mele realității tale. Da, știu că ai să mori. Știu și ziua. Nu știu exact detalii - nici momentul exact, nici cum, nici de ce. Informația asta e dincolo de posibilitățile meu de acces. De ce ți-am spus că vei muri? Pentru că în contractul nostru, care e extrem de important de unde stau eu, am stabilit să ne spunem adevărul. De fiecare dată. Așa că nu pot să te mint. Ce am eu de câștigat vorbind cu tine? Totul sau nimic. Ceea ce vei fi tu la momentul plecării tale din această lume e cauza principală a unui efect care va genera existența mea așa cum e ea acum. Iar cauza existenței mele în felul de acum generează ca efect modul în care te vei despărți tu

de Maya. De iluzia acestei lumi. Știu că nu înțelegi. Știu! Dar te rog să ai un dram de încredere în tine și în mine. În ceea ce am avut împreună în ultimele zile. Nu sunt aici să îți fac rău. Destinul meu e de a ajuta. De a vindeca. De a alina. Aș vrea să mă înțelegi, dar știu că nu poți. Lumile noastre nu se ating. Cum poate apa să înțeleagă focul? Cum poate ziua să înțeleagă noaptea? Cum poate negația să cuprindă afirmația? Am o misiune extrem de dificilă. Trebuie să te ajut să treci un prag. Destinul tău în lumea asta e să ajungi acolo, în cadrul unei uși, pe care apoi să o deschizi și să pășești cu încredere dincolo. Cum ești în pericol de a refuza să deschizi ușa, a trebuit să intervin direct. Nu există niciun protocol pentru treaba asta. Sunt prima care o fac, pentru că sunt prima care a văzut că nu e interzis. Nu încalc nicio lege vorbind la telefon cu tine. Dar nici nu sunt chiar în linia legilor lumii mele. Suntem undeva într-o zonă de gri. De "no man's land". Aș vrea să stau în fața ta, să te țin de mână și să mă vezi. Să poți să cobori cu ochii tăi în sufletul meu și să vezi că nu e nicio umbră acolo în ceea ce te privește. Dar nu e posibil. În același spațiu și timp ne-am anihila reciproc, precum ca materia și anti-materia. Nu într-o explozie, ci într-o cădere din absolut. Dacă vrei să nu mai îmi vorbești niciodată, o poți face. Asta nu va schimba nimic din destinul tău. E o istorie a unui om, căruia Moartea îi spusese într-un vis: "Vezi că mâine seară la ora asta am să vin să te iau. Să fii acolo!". Speriat, omul se trezește, încalecă pe un cal și fuge cât mai departe de locul unde trebuia să își întâlnească moartea. Și galopează el așa, ore în șir, până când, spre finalul zilei ajunge la o răspântie, în timpul prezis. Și Moartea se ridică de pe o piatră unde se odihnea, la umbră, se uită la el și îi spune: "of, mă îngrijorasem ... credeam că nu mai vii sau că o să rătăcești drumul!". Așa și cu tine. Poți să mă ignori și să îți ignori moartea. Poți să te ascunzi de ea sau poți să fugi. Drumul tău e implacabil. Firul vieții tale se va termina curând. Iar dacă închizi telefonul acum și nu mă mai suni, nu câștigi nimic. Din contră. Vei petrece următoarele săptămâni într-un iad, în care nu te vei putea gândi la altceva. Vei fi paralizat. Vei fi aproape mort, doar că nu vei ști asta. Prioritățile ți se vor schimba și ceasurile care vin vor fi tot mai grele. Vei trece prin chinurile unui condamnat la moarte. Doar că orice condamnat mai are speranța că, în al doisprezecelea ceas, va suna guvernatorul care îl va grația. La tine nu va suna nimeni. E un fapt cert. Consumat. Istoria viitorului deja a consemnat trecerea ta. Iar dacă vei mai dori să vorbim, mai e o șansă. Nu de a o opri - asta nu se poate - ci de a o înțelege, de a o accepta și de a o întâmpina cu seninătate, detașare, și aș fi optimistă - chiar cu bucurie.

Următoarele săptămâni, dacă ai vrea să continuăm cu comunicarea noastră vor fi sub semnul unui curs accelerat. Un curs predat de Univers unei audiențe speciale - tu. Cursul se va numi: "Cum să îți accepte Matei moartea". Fără mine nu vei avea parte de această experiență și îți va fi mai greu. Nu știu dacă ți-am răspuns la întrebări. Nu știu ce vei face. Orice ai face, eu voi fi cu gândul alături de tine atunci când se va întâmpla. Iar dacă mă lași să fac parte din viața ta până atunci, te voi putea călăuzi spre pragul pe care tu singur trebuie să îl treci. E alegerea ta ... îți mulțumesc că m-ai ascultat și că nu m-ai întrerupt. Ce vrei să faci, Matei? Ce vei alege?

-

- Matei?

- Da, sunt încă aici. Gândesc. Nu știu cum să reacționez. Mă simt gol, trist și neputincios. Și nu înțeleg nimic. Nu știu ce să fac. Să închid? Să nu închid? Să te cred? Să te trimit la naiba și să îmi văd de viața mea? Dacă totuși spui un adevăr? Dacă e ceva de dincolo de noi, care încearcă cumva să mă ducă pe un drum anume? Care e adevărul? Unde e calea cea mai bună? E vreo cale bună? Logica mea e moartă. A mai rămas doar să judec emoțional. Și niciodată nu am luat decizii bune în viața mea când am lăsat emoțiile să mă conducă ...

- *"Înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu"*

- Da, îmi aduc aminte că mi-ai mai spus-o și zilele trecute. Nu știu. Sunt debusolat. Nu am pe nimeni cu care să fi vorbit așa cum vorbesc cu tine. E prea bine ca să fie adevărat. E un motiv să te cred ... dar pe de altă parte, în lumea asta se întâmplă tot felul de nebunii. Dacă încerci să intri în mintea mea și să mă condiționezi pentru vreun scop de-al tău ocult?

- Ai vreun motiv să crezi că e așa?

- Nu prea.

- Atunci ascultă-mă, pentru că e important. Sunt momente în care ai de luat poate cea mai importantă decizie a restului vieții tale. Închide atunci ochii, trage aer în piept și apoi expiră adânc. Fă-o de câteva ori. Între expirația ta și următoarea ta inspirație e un punct de echilibru. Acolo nu e nimic și e totul. Acolo poți pune o întrebare și acolo poți găsi cel mai bun răspuns. E punctul cel mai aproape de sinele tău. Ești tu acolo, cel natural, neancorat în prejudecăți și în programe care ți-au fost instalate de părinți, de societate, de biserică, de mediu. Inspiră, expiră ... și când ajungi acolo ia o pauză mică. Uită-te în

spatele bătailor inimii tale, care or să îşi fie extrem de evidente şi o să vezi eul tău mic, ascuns acolo. Întreabă-te împreună cu el ce ai vrea să faci ... şi ai încredere în acel răspuns.

- Să încerc acum?
- Dacă vrei ...
- Inspir, expir. Inspir expir. Inspir expir. Inspir
- ...
- Camino
- Matei?
- Da, Alex. Mi-a venit în minte un singur gând. Un singur cuvânt. E ceva la care m-am gândit acum câţiva ani. E un drum în nordul Spaniei, care pleacă din Franţa, dintr-un sătuc uitat din Pirinei şi merge spre Santiago. Şi apoi spre mare. Ce ar însemna asta? Că ar trebui să plec?
- Vrei?
- Păi, ca să fiu sincer cu tine, visez la drumul ăsta de mult. Am citit despre el. Am văzut şi un film acum vreo 3-4 ani. Am vorbit cu oameni care l-au făcut. Doar că niciodată nu am avut timp.
- Matei, timpul e un concept abstract şi fals. Întotdeauna avem timp. Dacă ne afundăm în povestea vieţii noastre, dacă creem ceva în care credem, dacă ne ridicăm privirea în sus, dacă căutăm verticalitatea, timpul nu mai are nicio putere asupra noastră. Niciun cost. Dacă însă îl alocăm orizontalului, mundanului, materialului şi noroiului, el trece fără veste. Nu timpul e important, ci înţelesul. Valoarea pe care ne-o dăm vieţii. Acel gând din spatele gândului, care ne adulmecă nefiinţa, ori de câte ori cugetăm la cine suntem şi care e rostul nostru pe Pământ.
- Şi ce ar trebui să înţeleg eu acum? Ce ar trebui să fac?
- Nu ştiu, Matei. Răspunsul e în tine. Eu pot doar să te ajut cu întrebări. Ce ai vrea să faci?
- Sincer ... probabil că ar trebui să îmi iau un concediu şi să mă duc acolo. Să merg şi eu pe drumul ăsta un timp. Şi să mă lămuresc dacă e așa cum am auzit.
- Cum ai auzit?
- Păi, spun unii că drumul ăsta face miracole. Că mergând pe el, așa, pe jos, zile și zile, descoperi ceva în tine despre care nu știai că există. Dar nu știu ... poate o fi doar mirajul. Tema călătoriei inițiatice. Dacă te uiți la orice poveste, eroul merge undeva. Nu găsește

niciodată răspunsul întrebărilor sale la el acasă. Trebuie să plece, să se rupă de cotidian, să se arunce în necunoscut și cumva, de fiecare dată în poveste, Universul pare că îl duce acolo unde trebuie. O fi așa? N-o fi? Poate că ar fi un bun moment să văd.

- Să înțeleg că ai vrea să mergi și tu acolo? În nordul Spaniei?
- Mda, ar fi o idee.
- Și ce te oprește?
- Păi, o mie și una de lucruri. Firma, nebunia asta de proces de divorț. Clienții. Am miercuri un meeting important cu un client pe care, dacă pun mâna, trec la nivelul următor. Săptămâna viitoare am programat un drum în China. Să evaluez un prototip hardware pe care să îl legăm de softul nostru de time management. Am o grămadă de lucruri de făcut în următoarele săptămâni.
- Matei?
- Da.
- Nu vreau să te înfurii, dar amintește-ți ...
- Ce?
- Nu mai e mult...
- ...
- ...
- Mda, dacă e să te cred, se pare că o să mor. Și se presupune că nimic din astea nu mai contează.
- Atunci când ești norocos să înțelegi că vei muri, ai o șansă unică. Aceea de a începe să faci ceea ce trebuie să faci. Să începi să îți împlinești destinul. Să mergi pe drumul pe care ți-a fost scris să mergi. Poate să ajungi ... acasă?
- Acum, spune-mi și mie Alex. Dacă e într-adevăr să mor E corect? Ce am făcut eu greșit? Cu ce l-am supărat pe Dumnezeu de mi-a dat nenorocirea asta? Am furat? Eu cred ca nu. Am omorât pe cineva? Nu. Am mințit? Nu. Ei ... poate minciuni din ăstea nevinovate sau cele care fac parte din business. Din negocieri și din marketing. Dar toată lumea le face pe ăstea. De ce eu? De ce tocmai mie să mi se întâmple una ca asta? De ce ar trebui să mor. La aproape 34 de ani? Oamenii trăiesc 70-80. De ce la mine jocul să se încheie la jumătate? Cu ce am greșit eu? Spune-mi tu, că tot le știi pe toate? De ce?

- Matei, sunt întrebări la care răspunsul e dincolo de noi. Există fire pe care nu le putem despica în patru. Țsta e unul dintre ele. Dar ca să încerc să îți dau o idee de răspuns, lasă-mă să îți spun o poveste.
- Ce poveste?
- Metamorfoza lui Omi. Și am să ți-o povestesc, dacă vrei.
- Ei, hai. Dacă tot se duce naibii totul, ce mai contează o poveste. Ori câteva minute?
- Ei, Matei nici nu știi cât de mult abandon și neadevăr e în ideea asta. Orice minut contează. Orice secundă e prețioasă. Ea e unică. În ea poți schimba o lume. Un Univers întreg. Big-Bang-ul a durat mai puțin de o secundă. Și el e motivul pentru care noi doi vorbim aici și acum.
- Ei, știi ce vreau să spun ...
- Cred că știu, dar cred că e multă ignoranță în abordarea ta. Un pic defetistă, un pic nihilistă ... oarecum pasivă. Ești precum ciobanul din Miorița, care își acceptă destinul fără a face nimic.
- Ciobanul din Miorița? Păi și ce putea să facă băiatul ăla? Să îi omoare el pe ceilalți doi? Să le dea cu parul?
- Violența nu e niciodată o soluție.
- Hai că m-ai făcut curios ... În maiestuoasa dumneavoastră optică și viziune superioară a vieții și a universului, în înțelegerea deosebită a interiorului ființei umane pe care o posedatăi, stimată domnișoară, ce trebuia să facă ciobanul din Miorița?
- Matei, te rog nu te duce în zona asta. Ești cu mult mai bun decât mișto-ul ieftin. Te-ai gândit vreodată că ar fi putut pur și simplu să plece? Să își lase mioarele celorlalți doi, să se desprindă de lucrul său, de rostul lui și să plece de acolo? Ce voiau ceilalți? Oile lui, nu-i așa? Atât. Dacă renunța la ele, ar fi putut să o ia de la capăt. Altfel, poate altundeva. Un alt început.
- Fata mea, exact ăsta e rostul poeziei ăleia. Să îți arate că munca ta și rostul tău sunt mai importante decât moartea. Să dea un sens vieții prin împlinire. Să arate că el, ca un Făt Frumos ce e, nu-i pasă. Că el merge înainte indiferent de ce știe că i se va întâmpla. Pun pariu că înainte să-l omoare ceilalți doi, băiatul nostru s-a dus calm și relaxat, și-a muls oile, a făcut brânza, a spălat vasele .. și-a făcut ritualul din fiecare zi. Și cumva în interior l-a durut la bască de planul băieților șmecheri. A zis probabil "fie ce-o fi", eu îmi văd de

treabă. Cred că stătea și trăgea un pui de somn la umbra bradului ăluia falnic, visând la vreo fată din sat sau când ceilalți doi l-au căsăpît.

- Chiar așa?
- Exact așa!
- Am două comentarii. Unu: de unde știi cum s-a terminat povestea și doi: tot ce ai spus mai înainte se aplică și la tine?
- Aha ... ești vicleană mătăluță. Mă lași să joc rolul de avocat al diavolului și mă aduci acolo unde ai vrut. Mă faci pe mine, cumpărătorul să îmi vând singur produsul pe care vrei să mi-l vinzi. Ești tare!
- Doar întreb.
- Mda, doar întrebi ... nicio legătură cu situația mea, cu faptul că mi-ai spus că într-o lună o să mor, că mă simt nasol, că îmi vine să îmi iau câmpii sau să dau foc la toată lumea iar tu doar întrebi. Așa, detașat și senin. Normal, că doar nu e viața ta.
- Matei, aș vrea să pot pentru un minut să te fac să ieși din sistemul tău de referință și să te vezi din exterior, cum pendulezi în gânduri, în idei, în sentimente. Cum mergi de la plus la minus și înapoi. Cum te poți detașa și duce într-o zonă de trăire și cum revii în câteva secunde la cotidian.
- Bine, și ce-i cu asta?
- Nimic, era doar o constatare. O altă încercare de a te ajuta.
- Păi, ți-a trecut vreodată prin mintea aia isteată din căpșorul tău ăla de femeie care le știe pe toate că poate nu vreau ajutorul nimănui. Nu l-am cerut. Nu am avut nicio problemă până să te cunosc.
- Îți aduc aminte că tu m-ai sunat prima dată.
- Mda ... "*Doamne, femeia pe care mi-ai dat-o tu mi-a dat să gust din măr?*" - nu-i așa? Hai să ne declinăm responsabilitatea. Hai să ne ascundem după celălalt. Hai să îl acuzăm pe celălalt de lucrurile care sunt exact ale noastre! Întotdeauna e celălalt de vină. Niciodată tu. Nu-i așa?
- Este.
- Păi?
- Ce anume?
- Păi și nu te simți așa, un pic vinovată că m-ai adus în starea asta?

- Matei, eu sunt un răspuns la mănășa pe care ai aruncat-o Universului. Și da, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun direct: răspunderea pentru că ai mâncat din măr e a ta. Numai a ta. Puteai să-i spui Evei: "*Nu facem asta. Nici tu, nici eu. Domnul ne-a spus să nu mâncăm*". Dar tu ce ai făcut? Ai zis în sinele tău: "*Ei, dacă tot e așa, hai să gust un pic ... nu ne vede nimeni nu își va da seama nimeni*". Ți-ai asumat-o integral.
- Habar n-avea bietul Adam ce face.
- Corect. Și când a fost pus în situația să recunoască, în loc de a își asuma eroarea, ce a făcut el? A acuzat - "*femeia pe care mi-ai dat-o TU!*". Te-ai întrebat cum ar fi arătat lumea dacă, în loc să-L acuze pe El și să se dezvinovățească, și-ar fi plecat capul și ar fi zis: "*Doamne, am greșit. Te rog, în marea ta bunătate, iartă-mă. Am fost slab, te rog ajută neputinței mele*"?
- Mda. Probabil că ar fi schimbat totul.
- Corect, Matei. Uite cum încet încet ne apropiem de punctul nodal.
- Care e?
- Promisa poveste a lui Omi.
- Ei hai, te ascult. Pare că e importantă pentru tine.
- Nu, Matei. E importantă pentru cel care o ascultă mai mult decât pentru cel care o spune! Fiecare poveste ne poate aduce mai aproape sau mai departe de noi, dacă știm să citim printre rânduri.

A trecut așa de mult timp de când am deschis ochii, încât am ajuns să cunosc bine Lumea.

E verde și imensă.

Ca să vă imaginați cât e de mare, o să vă povestesc aventura pe care am trăit-o timp de mai bine de o zi.

Acum opt zile, pe când eram tânăr și în putere, am coborât din frunza mea (care se ține de Lume printr-o punte zdravănă; n-am înțeles nici astăzi de ce i se spune Pețiol) și am trecut preț de aproape o zi pe lângă zeci, ce spun eu zeci ... sute de alte frunze (în paranteză fie spus, nici una la fel de frumoasă ca a mea).

Am ajuns apoi la Ramură - cheia centrală a continentului meu.

Am hoinărit și pe acolo o zi, am mâncat pe apucate, doar câțiva muguri ici-colo, pentru că, așa cum știe toată lumea, pe Ramuri nu cresc frunze.

De acolo mi-am luat inima în dinți și am coborât timp de o zi pe alte două Ramuri, din ce în ce mai mari mai sărace în hrană până ce, exact în 20 iunie (mi-am notat data, pentru că a fost una deosebită, de referință) am ajuns slăbit și flămând la capătul Lumii.

Am avut parte acolo de unul din rarele momente de trăire profundă care, dincolo de faptul că-ți taie respirația, te marchează pentru totdeauna.

Dincolo de verdele prietenos al Lumii mele coboară spre necunoscut axul ei - un deșert superb numit Trunchiul, de un maroniu somptuos.

Dacă stai la marginea lui suficient de mult timp, dacă ești atent și ai noroc poți zări în el umbre ale unor ființe stranii.

Nimeni nu a trecut vreodată prin deșertul fără hrană iar trupurile semenilor mei care au încercat să coboare din Lume au fost înghițite de creaturi.

Am stat la marginea Lumii și am privit deșertul preț de aproape o zi, fără nici un fel de hrană și, spre apusul ei, mi s-a îngăduit o revelație.

Am trăit un sentiment acut de "a fi", de a participa la miracolul numit Lume, am împărtășit cu oul cel mare și fierbinte care mă privea de deasupra Lumii bucuria vieții și a verdelui Lumii.

A fost înălțător sentimentul că, în templul seren al deșertului, sunt una cu Universul, cu toate frunzele sale, cu toți semenii mei, cu tot ceea ce există în mine, lângă mine și dincolo de mine.

Am scris chiar și o poezie, pe care am numit-o "Oglinda"

"Dualitate infinitezimală. Drumuri spre clar-obscur. Cântece ale celor ce au trecut.

Și dor, un dor nebun de poveste, de verde, de aer, de soare, de frunze și de viață."

Știu că are doar două versuri lungi dar sper că nu aveți pretenții prea mari de la o biată omiduță.

Mi-e bine. E vară. E cald. Frunzele verzi sunt apetisante. Universul meu pare fără de sfârșit și e cel mai frumos Verde.

Apoi a venit momentul în care m-a văzut un Inamic. E mare și puternic. Infinit mai mare decât mine. S-a năpustit din cer într-o viteză uriașă și a încercat să mă înhațe cu pliscul lui tare și crud. Dar am avut șansă. Ca prin minune am intrat într-o crăpătură de scoarță și am reușit să mă ascund. Uff, abia abia am scăpat. Mi-am dat seama că Lumea e și plină de pericole.

De la întâlnirea cu Inamicul am început să privesc și Cerul. Să mă asigur că e sigur înainte să mă plimb prin Lumea mea. Cerul e plin de creaturi minunate. Delicate și firave, de culori

infiniit de frumoase, elegante și ușoare. Zboară toată ziua pe sus și sunt ca niște îngeri. Li se spune Fluturi. Sunt ființe minunate. Le admir din toată inima și mi-aș fi dorit să mă nasc și eu fluture. Nu că Lumea mea ar fi una rea sau viața mea dificilă. Doar că, văzându-i, îmi plac tare mult.

După un timp s-a întâmplat ceva. Parcă aerul din jurul meu a devenit mai greu. E adevărat, m-am îngroșat și lungit și eu. Cam mult, aș putea spune. Noroc că nu am nicio oglindă să mă văd în ea.

Parcă nici oul cel mare și fierbinte nu mai e așa prietenos. Uneori mă doare privirea lui și începe să nu îmi fie bine să mă mai mângâie cu razele lui.

E tot mai greu. Parcă prea multă lumină. Parcă prea multă căldură. Ceva nu e în regulă. Se schimbă parcă și vântul, și lumina, și frunzele parcă sunt mai tari. Ceva nu e bine. Ceva îmi amenință starea asta de bine. Trebuie să fac ceva. Și aparent am găsit o soluție. Ce chestie ciudată. Am descoperit brusc că, dacă mă concentrez suficient, pot să scot de aici, de undeva de pe fața mea, un fir subțire, cu care am început să îmi țes un gard de mătase, un fel de haină de protecție în jurul corpului meu. O să mă ascund în ea și o să pot să mă gândesc la zilele bune de altă dată. Vreau să mă pun la adăpost de schimbare. Schimbarea nu e bună. Eu vreau să mă protejez și asta am să fac.

Am terminat coconul meu. Am lucrat la el mai bine de cinci zile. Dar acum e gata. Sunt în lăuntru și sunt în siguranță. Mă am pe mine și lumea mea sunt eu. Afară se poate întâmpla orice ... nu mai îmi pasă. Dar în mod ciudat, sentimentul ăsta de schimbare, de ceva ce trebuie să se petreacă, un nor negru de frică și de emoție, e din ce în ce mai prezent.

Vai de mine! Am adus-o cu mine în cocon. E probabil o boală, care mă face să mă simt tot mai slabă, mai moale, mai străină de corpul meu. Îmi tremură corpul și începe să devină lichid. E stupid să ajung să mor singură, tocmai când credeam că sunt la adăpost. Dar da, ăsta trebuie să fie sfârșitul. E gata. Sunt aproape moartă, dar încă vie. Dorm. Sunt oare un om care se visează într-un cocon, sau ...?

A apărut un ceva straniu. Din lichidul din jurul meu a apărut un corp. Un altul decât cel grăsuț și lung, cu care eram așa de obișnuită. Sunt cald și moale. E altceva. Nu cred că am murit. Nu a părut să fie o agonie, ci mai degrabă un somn al vieții, un timp nedefinit în care mi-au apărut niște chestii ciudate, lungi și subțiri. Prin ele se adună un lichid și simt că trebuie să mă întind. Coconul care m-a protejat un timp acum e un obstacol. Îl împing, îl apăs. Mă apasă și el și pereții lui mă ajută parcă să devin tot mai puternic, pe oră ce trece. Am să încerc

să îl rup, uite, de aici, de lângă gura pe care nu o mai am. Am făcut o breșă, mi-am încordat puternic cheștiile astea ciudate care sunt parte din mine și le-am întins până l-am rupt. Sunt liber. Trăiesc. E bine. E afară. E Lumea. Parcă mai Verde. Și mult mai frumoasă. Poată că nu Lumea s-a schimbat în jurul meu, ci poate că eu m-am schimbat întru ea.

Mă uit la mine și nu-mi vine să cred. Sunt o ființă nouă. Omida cea verde și păroasă a dispărut și în locul unde era ea stă acum un înger cu aripi frumoase, întinse și uscate. Dau din ele odată și minune ... zbor. Atunci când un fluture se așeza lângă mine și se uita cu drag la mine nu înțelegeam. Eram invidioasă și îl invidiam. Iată că acum sunt și eu un fluture.

Toată viața de omidă a meritat chiar și pentru un singur ceas de viață de fluture. Cerul e atât de albastru. Verdele e atât de Verde. Lumea mea e infinitul. Zbor spre ea. Zbor spre Viață. E bine!

- OK, frumoasă povestioară. Dar nu cred că e relevantă pentru mine. Nu mi se aplică. Eu unul nu sunt o omidă și nu mă transform în niciun fluture. Dacă ceea ce îmi spui e adevărat, deși nu am nicio dovadă că e așa, eu am să mor în două luni.
- Matei, vedem lumea așa cum suntem noi, nu cum e ea. Dacă ești un om bun vei vedea în jur numai bunătate. Dacă ești un ticălos, vei vedea în jur doar alți ticăloși. Lumea e o oglindă. Lucrurile care te mâhnesc sau supără la alții sunt cele pe care tu le proiectezi în jur. Tu ești o omidă, Matei, doar că nu o vezi. Nu o știi. Încă.
- Și ce, o să mor și o să mă transform în vreun fluturaș?
- Ai vrea asta?
- Aș vrea să pot să îmi duc viața la capăt într-un mod corect. Să cresc, să mă dezvolt așa cum am planificat. Să am copii. Să scap de divorțul ăsta care mă seacă și să îmi găsesc un suflet bun, care să mă iubească și pe care să îl iubesc. Să am copii. Să ajung acolo unde să văd că am creat ceva, că las după mine o moștenire, un nume, un ceva de care să își aducă aminte cei care m-au cunoscut.
- O să îți duci viața până la capăt. Doar că nu la cel pe care îl aștepti. Vei fi aici până la capătul la care ai ajuns cea mai bună versiune a ta. Dacă ar fi să trăiești mai mult decât îți este dat, te-ai pierde. În marea lui dragoste, Dumnezeu a făcut în așa fel încât omul să plece de aici atunci când este cel mai aproape de El. La unii la 70 de ani, la alții la 5 iar la alții la 34 de ani. E locul și momentul unde vei fi cel mai aproape de ușa întredeschisă,

după care stă El. Ușa pe care o poți deschide atunci și doar atunci. Te așteaptă, cum așteaptă pe fiecare dintre muritori. Cu brațele deschise. Să te scape de Maya. Să te lecuiască de iluzie. Să te re-primească acasă.

- Sună ca o altă poveste. Una de consolare, pe care i-o spui unuia care a fost diagnosticat cu cancer, pentru ca să îl ajuți să se pregătească pentru inevitabila plecare. Și parcă la fel mă simt și eu. E nedrept, e crud, e greu. De ce? De ce eu? De ce acum? De ce nu mai încolo?
- Sunt întrebări la care nu pot să îți dau răspunsul. Sunt lucruri ascunse, care sunt doar între tine și El.
- Ce știi tu despre Dumnezeu, Alex?
- Matei, e un subiect pe care nu îl pot discuta cu tine. Nu îmi permite legea mea.
- Păi nu spuneai tu că suntem cinstiți și onești întotdeauna? Dacă știi, de ce nu îmi spui ce crezi?
- Sunt absolut onestă cu tine. Nu am voie. Nu pot. Îmi e interzis.
- Cine îți interzice?
- Nu pot să îți spun.
- Dă-mi ceva. Orice. Spune-mi lucrurile pe care poți să mi le spui.
- Întreabă-mă ...
- Care e esența vieții?
- Matei, aici e o de temă pe care generații de filosofi nu a putut-o epuiza. Uite, de exemplu sfântul Francisc spunea ...
- Nu mă interesează ce crede sau spune altcineva. Ce crezi tu? Ce poți să îmi spui tu?
- Eu? Eu nu sunt cea mai nimerită să vorbesc.
- Încearcă ..
- Vezi tu, acum câțiva ani mă plimbam pe Las Ramblas, cel mai aglomerat și vestit bulevard din Barcelona. Mergeam așa, pierdută, regăsindu-mă la fiecare clădire, minunându-mă de fiecare cornișă, și născându-mă la fiece culoare a unei fațade. Era bine. La un moment dat din spate m-au depășit un grup de fete tinere și frumoase. Se simțeau bine, erau vesele, vorbeau tare una cu cealaltă și strigau din când în când, cât le țineau bojocii: "Martha se casa" ... "Martha se căsătorește". Erau un grup de prietene ieșite să sărbătorească. Cea pe care o numeau Martha avea un voal mare și o tiară roz pe frunte, iar cealaltă 8-10 fete cu voaluri mici, roz și ele. Un fel de petrecere a burlăcițelor

transmutată din intimitatea privată a unei camere în spațiul cel mai public cu puțință - în mijlocul unui bulevard. Văzându-le, am avut atunci unul din momentele rare pe care poate puțini le au în lumea asta. O clipă de claritate și de sinceritate, în care se vede totul așa cum este. Totul avea un rost. Universul, adevărul și lumea aveau sens. Momentul de atunci era perfect integrat în structura și funcționalitatea generală a Vieții. Atunci am dat de răspunsul la multe întrebări, inclusiv cea pe care ai formulat-o tu. E simplu: "Martha se casa!"

- Ha ha. Se pare că azi unu la mână, ești pusă pe povestit și doi la mână - nu te dezici. Îmi dai răspunsuri absolut stupide la întrebări pertinente. De fapt, non-răspunsuri. Mă amețești cu cuvinte frumoase, dar goale. Ești ca un magician care lucrează cu iluzii, cu oglinzi și fum. Nimic concret. Nimic real. Povești și minciuni. Uneori frumoase, uneori nu. Nimic mai mult.
- Matei, cere-i unui orb din naștere să îți descrie apusul soarelui pe o plajă, la mare! Nu poate, pentru că îi lipsește simțul, percepția, organul care să analizeze milioanele de senzații și informații pe care le simte un văzător în aceeași situație. Nu înțelegi ideile mele pentru că ți-ai închis zona din suflet care ar răspunde la cuvintele mele. Ai declarat că nu există, ai sigilat-o și ai betonat-o ca să nu mai ajungă nimeni niciodată acolo. Dacă vrei să mă ascuți, închide, ascultă-mă cu inima și deschide-ți sufletul. Și vei înțelege atunci și tu.
- Și cum se face asta, mă rog?
- Uite de exemplu mergând pe drumul spre Santiago de care spuneai.
- Mda, ar fi o idee interesantă. Cred că e o posibilă variantă de petrecut câteva săptămâni ... nu știu, o să mai analizez și vedem.
- Am o sugestie. Pentru că știu că vei merge, ți-aș sugera să îți dai un nume de Camino.
- Un nume de Camino? Ce e asta?
- Puterea numelui este incredibil de mare. O știu toate civilizațiile demult apuse.
- De sălbatici?
- Tu le zici sălbatici, eu le spun oameni conectați la lume, la natură, la cer și la viață. A da un nume nou înseamnă practic o nouă viață. Chiar dacă e doar pentru câteva săptămâni. Te poți prezenta sub un nume aproape nou, ca după un fel de botez primit la maturitate.
- Un nume aproape nou? Hm ...
- Și am și o sugestie.

- Un nume pentru mine?
- Da
- Care ar fi?
- Uite ... ce zici să îți spui simplu Alexander S.
- Alexander? De ce nu simplu, Alex?
- Pentru că și eu sunt tot Alex și nu pot fi acolo cu tine. E prea mult doi Alex.
- Dar o Alex și un Alexandru ar fi mai OK?
- Alexander ...
- Hmm, Alexander. Interesant. O să mă gândesc.
- Apropos, voiam să îți amintesc faptul că acum avem convorbirea numărul patru din cele șapte ale aranjamentului nostru. Mă mai poți suna de două ori și apoi te voi suna eu ultima dată.
- Mda, hai să rediscutăm înțelegerea noastră. Mă gândesc să o prelungesc cumva. Dar nu pentru aur. Hai să găsim altceva. Nu știu, ceva ce tu ai nevoie și eu îți pot oferi. Nu bani. Nu aur. E mult prea murdar pentru ceea ce discutăm împreună.
- Suflet drag, mi-e teamă că nu se poate. Suntem ceea ce suntem și avem ceea ce am stabilit.
- Cum adică? Dacă noi doi vrem ceva, cine ne poate împiedica să o facem?
- Forțe mai mari decât noi.
- Hai, măi Alex. Trebuie să fie ceva ce tu vrei și eu pot oferi. Ce vrei tu de la viață?
- Matei, nimic din ceea ce ai sau crezi că ai tu!
- Adică?
- Adică nu e despre mine aici și acum. E despre tine. Despre cum pot eu să te ajut să treci un prag și despre cum o să ne vedem dincolo de el. Atât.
- Cum adică "o să ne vedem dincolo de el"? Ne vom întâlni față în față? Când?
- Ei, metaforic vorbind...
- Metaforic pe naiba. Te-ai scăpat, acum continuă. Nu mă lăsa așa. Ce prag și când ne vedem? Ai vrea să vii cu mine pe drumul spre Santiago? Te iau dacă vrei ... și putem să respectăm și înțelegerea noastră. Nu o să te mai sun, că nu o să mai am de ce. Putem vorbi acolo cât vrem, putem filosofa și îți poți atinge orice obiectiv în ceea ce mă privește direct. O să fiu acolo și mă pun în mâinile tale. Evident, plătesc eu totul. Ce zici?

- Matei, fiecare om crede că poate să cumpere. Fiecare om are impresia că banii lui îl pot aduce în situația să primească un supliment de atenție, de înțelegere și de ce nu, de iubire.
- Păi, ești tipul de femeie de care m-aș putea îndrăgosti și cine știe, poate am putea să ne dăm o șansă. Plus că na, poate dacă suntem împreună, îți revizuiești predicția asta cu moartea și poate începem ceva împreună. Nu e o promisiune, că nu vreau să mint sau să spun lucruri fără a avea un suport solid pentru ele. Dar putem încerca ...
- Tot încercare de a mitui se numește, oricum o privești și oricum vrei să mi-o vinzi. Ești un bun negociator și vânzător. Dar din păcate, nu e posibil ce vrei tu.
- De ce? Și nu îmi spune că nu putem, pentru că nu știu ce legi superioare ...
- Trebuie să îți spun. Sunt legi care nu țin de mine nici de tine și care mă împiedică să te întâlnesc.
- Ei na, te pomeni că ești făcută din anti-materie și dacă ne întâlnim explodează tot Universul?
- Cam așa ceva ...
- Hai măi, fii serioasă. Gândește-te. Te iau de unde vrei tu, zburăm la clasa I, te duc numai pe la hoteluri de 5 stele, te scot în fiecare seară la un restaurant bun și petrecem timp împreună. Cât ne simțim bine.
- Te și vezi în pat cu mine ...
- Ei, nu e un lucru pe care să îl exclud. Nu că îl includ neapărat. Uite, putem să luăm la început două camere separate la hotel. Și vedem dacă iese ceva sau nu. Dacă nu, nicio presiune. Poți pleca oricând vrei. Nu o să te țin cu forța lângă mine.
- Matei, asta a fost și strategia pe care ai folosit-o cu soția ta?
- Mda, din păcate da. I-am dat și ei o șansă. Și un timp a fost bine. Până când a început să fugă de mine. De viața pe care i-am oferit-o. S-a înconjurat de prietene și apoi de un cerc de prieteni pe care nu i-am aprobat. Și a fost din ce în ce mai departe de mine și aproape de ei. Mai ales de unul dintre ei cu care am surprins-o. Nu chiar în pat, dar erau aproape.
- Păi, dacă strategia ta a fost păguboasă cu ea, de ce ar fi bună cu altcineva?
- Pentru că ea e de vină. Nu eu. Eu am făcut tot ce se putea face omenește. Iar ea nu a răspuns niciodată cu ceva bun.
- Matei, ascultă-te un pic din exterior. Ai folosit structura verbală "eu întotdeauna ... și el/ea niciodată ... ". Asta spune foarte multe. Nu crezi că privești lucrurile unilateral? Doar

din punctul tău de vedere? Nu crezi că, dacă te uiți la relația ta și din punctul de vedere al soției tale, ai putea să vezi ceva diferit? Cum crezi că se simte ea? Ca să îți răspund în mod asemănător, propozițiile care le au pe "întotdeauna" și "niciodată" sunt întotdeauna false și niciodată adevărate. Faptul că le folosești arată că în relația ta vezi totul în regim de alb sau negru. În lumea dintre voi nu e loc de nuanță. Nu e loc de comunicare. De compromis.

- Dar ea nu m-a ascultat niciodată.
- Vezi, din nou. Spune-mi, probabil că i-ai spus și ei în față treaba asta.
- Evident
- Și modul în care ți-a răspuns ea probabil că a fost că ba da, te-a ascultat întotdeauna.
- De fapt cred că a spus "de milioane de ori"
- Nu e nici umbră de comunicare între doi oameni, în momente din astea fierbinți. Se refugiază fiecare într-o pseudo-stare în care omul ascultă nu ca să înțeleagă, ci ascultă pentru a-și construi mental un contra-argument. Într-o stare din asta emoțională, nu ascuți cu adevărat ci doar îți aștepți rândul să acuzi. Poți da din cap, poți spune "da, da" dar în mintea ta e un fluviu de argumente pentru care aproape tot ce debitează celălalt e fals. Onestitatea în comunicarea cu celălalt începe cu a-l asculta fără a judeca. Fără a dezvolta berbeci pentru zidurile cetății celuilalt. Doar cu dorința de a înțelege.
- Și uite cum am ajuns să fii consilierul meu marital. Mă poți educa în excursia noastră. Ce zici?
- Matei, și acum o faci. Tu ai ideea ta clară. Vrei să mă vezi. Vrei să mă ai cumva lângă tine și insiști pe toate planurile.
- Da, sunt perseverent.
- Nu ești. Încerci să mă forțezi să accept. Nu îmi dai șansa să fac ce vreau sau ce pot, ci vrei să mă convingi să fac cum vrei tu.
- Aoleu, începi și tu ca ea ... mda, parcă văd un pattern.
- Nu crezi că e o reacție normală la presiune?
- Ce presiune? E doar o invitație ...
- Repetată de prea multe ori. În ciuda faptului că ți-am spus că nu o pot onora. Iar chiar dacă aș putea-o face, poate că nu vreau. Poate că nu sunt pregătită. Poate că nu e locul sau momentul. Poate din mai multe motive nu e posibil. Te rog din toată inima,

analizează-te și redu din presiunea pe care o pui pe cei din jur. E posibil să ai rezultate mult mai bune ...

- Și să îi las pe fiecare să își facă de cap? Să accept totul? Toate ideile, planurile și acțiunile prostești ale celor din jurul meu? Păi, dacă aș face asta, mi s-ar duce totul de râpă. Și firma, și familia, și totul.
- Și acum e mai bine cu soția ta?
- Asta e altceva. Nu ai de unde să știi! Nu ai fost acolo!
- Matei, trebuie să înțelegi că nimic nu e nou în lume. Certurile pe care le-ai avut cu soția ta sunt identice cu cele pe care milioane de cupluri le au în exact acest moment. Într-un mod standard. Reproș, contra-reproș. Niciodată și întotdeauna. Tu nu faci, nu oferi nimic, iar eu dau totul. Eu sufăr și ție nu-ți pasă. Ne-am înstrăinat nu pentru că eu, ci pentru că tu ... Eu vreau, dar nu mai e loc unde să construiesc ... E familiar totul. E la fel de mii de ani. Cheia rezolvării oricărui conflict este una singură. Să te pui în papucii celuilalt. Să vezi relația și viața voastră cu ochelarii lui. Din punctul său de vedere. De dincolo de pragul ființei sale. Când cineva ajunge la acest secret al lui Polichinelle, care e în văzul tuturor - dar prea puțini îl aplică - descoperă că nu se mai poate certa cu mai nimeni. Empatia și inteligența emoțională sunt cheia oricărei comunicări. Încearcă un exercițiu mental. Închide ochii și pune-te în pielea soției tale. Ce simte ea când vii seara târziu de la job? Când te așezi ursuz la masă și nu vezi că și-a aranjat părul în mod special pentru tine? Sau că și-a luat o bijuterie nouă pe care o poartă pentru tine?
- Cum pentru mine? Se duce la cosmetică și își ia lucruri pentru ea, nu pentru mine ...
- Ei vezi tu, o femeie îndrăgostită de bărbatul ei nu vede așa lucrurile. Ea se "face frumoasă" pentru ca să îi placă lui, se "aranjează" pentru ca să citească în privirea lui un sentiment de mândrie, al masculului care posedă un lucru special, de preț. Valoarea pe care simte că o are și o manifestă o femeie într-o relație este direct proporțională cu valoarea pe care o citește în ochii bărbatului la care se raportează. Ea e atât de specială pe cât de prețioasă crede bărbatul "ei" că e. Femeia se racordează la viață și la ceea ce e în jur prin bucuria și mândria pe care știe că le provoacă celui de lângă ea. Și dacă nu găsește lucrul acesta în ochii omului cu care împarte patul, dar nu și visele, o caută în ochii unui prieten. Care devine un substitut de evaluare și uneori ajunge și în pat. Cum probabil s-a întâmplat și la tine.
- E posibil.

- Cred că e mai mult decât atât. Cred că e foarte probabil.
- Mda. S-ar putea să ai dreptate.
- Hai zi-o! Accept-o!
- Bine, ai dreptate.
- Nu așa! Din toată inima. Ca și cum ai crede!
- Da, Alex, ai dreptate. Așa e.
- Cum?
- Nu m-am poziționat unde trebuie în relația mea cu soția mea și nu suntem unde puteam să fim.
- De ce?
- Din cauze obiective.
- Nu ma plimba pe după cireș ... spune-o.
- Na, din cauza mea. Ești mulțumită acum?
- Oarecum.
- Ce vrei mai mult?
- E mare lucru faptul că ai spus-o. A-ți asuma greșeala e primul și cel mai mare pas în a o corecta. Nimeni nu se poate vindeca de o boală pe care nu crede că o are. A spune e un mare pas înainte. Chiar dacă încă nu o crezi, pentru că nu poate fi un salt cuantic, în care acum e zero și peste o secundă e unu. Transformarea e un proces lung și care cere energie. A face altceva, a merge în zone de gândire noi, a explora moduri diferite de acțiune e consumator de resurse. Creierului nu îi place să își consume energia. De aceea e cel mai ușor să își canalizeze și direcționeze impulsurile pe căile neuronale deja bătute. E mai simplu. Creierul vrea simplitate și predictibilitate. Ori, a spune ceva contrar modului de a gândi de până acum trimite niște impulsuri pe o cale neuronală virgină. E dificil pentru creier. Dar dacă o faci, o repeți și o trăiești, începe să se adapteze și devine din ce în ce mai ușor. Dacă începi să te concentrezi pe viitor și pe o soluție, deja e mai simplu. Poți încerca un exercițiu interesant. În fiecare seară când mergi la culcare, imaginează-ți o tablă albă pe care ai scris cu un marker negru toate greșelile pe care le-au făcut cei din jur până în ziua respectivă față de tine. Toate cuvintele, acțiunile și lucrurile care te-au rănit. Și, înainte de a adormi, șterge cu buretul tabla. Fă-o albă și imaculată. Iartă totul tuturor, fă să dispară toate greșelile "celorlalți" și treptat, treptat viața ți se va îmbunătăți.

E un principiu valabil de la începuturi. Și pe care îl reafirmi de fiecare dată când spui "și ne iartă nouă greșelile noastre ...

- "precum și noi iertăm greșităilor noștri .."
- Exact. Cu ce măsură judeci, cu aia vei fi judecat. Cu cât mai mult poți tu ierta și șterge cu buretul, cu atât mai mult vei fi iertat și faptele tale rele vor înceta să mai existe.
- Hm, niciodată nu am privit lumea așa
- Știu ... și, Matei atenție ... "niciodată"
- Mda, probabil că ar trebui să mi-l scot din vocabular.
- Corect. Dacă ai arunca la gunoi cele două cuvinte "niciodată" și "întotdeauna" viața ta emoțională ar fi mult mai bună!
- Deci iertarea celorlalți.
- Și a ta.
- Cum așa?
- Simplu. Așează-te undeva confortabil. Într-un fotoliu sau chiar pe un pat. Închide ochii și ridică-te din planul lumii asteia. Privește de sus la linia care reprezintă viața ta. Imaginează-ți-o ca o linie luminoasă, albă, care din loc în loc are niște gălme, mai mici sau mai mari, ori zone în care e încurcată. De acolo, de sus, dintr-o zonă sigură și plăcută, coboară încet și calm acolo unde vezi iregularități. O să îți vină în minte un eveniment oarecare din trecutul tău. Un moment în care ai luat o decizie proastă, în care ai făcut un lucru care nu îți face plăcere, în care ai abuzat sau ai fost abuzat. Unul din momentele pe care ai vrea să le ai șterse din trecutul tău pentru totdeauna. Să dispară în neant. Să nu mai existe nici măcar amintirea lui. O să îți fie greu. O să fie aiurea să îl vezi, chiar și de la nivelul de detașare al anilor care au trecut de atunci. O să fie consumator de resurse emoționale și creierul tău o să refuze să meargă acolo. O să îți vină în minte alte gânduri. Să te ridici din fotoliu și să faci "chestia aia urgentă". Sau să trebuiască să te duci la baie. Să să îți aduci aminte de ceva extrem de important care trebuie făcut acum. Rezistă tentației. Stai acolo pe baricada asta. Cu cât e mai mare nevoia de a pleca, cu atât problema respectivă e mai semnificativă pentru tine. Ei, odată ancorat în acel moment, încearcă să re-trăiești acțiunea de atunci. Pune-te în locul omului care era atunci și refă firul evenimentului. Dar, foarte important - nu ești tu, cel de atunci care trăiește evenimentul ca pe un film, în care totul de deja scris. Ești tu, cel de acum, care te-ai transpus în trecut și care vei trăi evenimentul cu ochii, mintea și

stabilitatea emoțională a adultului care ești acum. Trebuie să re-creezi mai degrabă decât să asști la evenimentul traumatizant respectiv. Și pe măsură ce el se derulează, în momentul în care s-a întâmplat ce s-a întâmplat, în acel moment unic, poate de cumpănă în viața ta, iartă. Iartă-te pe tine, iartă-l pe cel sau cea care te-a rănit. Adu de acolo, din fotoliul tău cât mai multă înțelegere, iertare și iubire peste tine, cel de atunci, peste situația în cauză, peste cei care au fost implicați în ea. Ca la orice exercițiu de introspecție și de auto-cunoaștere, prima dată, a doua oară și poate a zecea oară nu o să meargă. Nu o să vezi nicio linie. Nu o să te poți extrage din timpul tău prezent și o să pară o pierdere de timp. Dar cu practica vine măiestria. A unsprezecea oară o să fie ușor diferit. Parcă parcă începe să se vadă ceva. Neclar, dubios, incert. A treizecea oară o să fie mai ușor și mai simplu. Iar mai apoi, o să fie ca un fel de a doua natură. Paradoxul acestui instrument e că, pe măsură ce îl vei folosi mai des, vei avea nevoie din ce în ce mai puțin de el. Pentru că după câteva zeci de utilizări, când te vei așeza în fotoliu să îl practici, vei vedea din ce în ce mai puține lucruri de corectat. Până la un moment dat când privind în urmă totul va fi corect, bine și la locul lui. Iar linia timpului tău va fi o dreaptă albă, luminoasă și coerentă. Fără niciun fel de iregularități. Acela e semnul că poți să te duci de acum și spre viitor. Să corectezi evenimente care nu ți s-au întâmplat încă. O atenționare extrem de importantă: nu te aventura în viitor până nu este curățat 100% trecutul. Dacă o vei face, sunt multe pericole și capcane. Riști să îți deviezi viața în moduri cumplite. Nu o face! Crede-mă pe cuvânt. E mult prea periculos. Să corectezi trecutul e absolut OK. Să îți modelezi viitorul e o zonă în care poți să intri numai după ce ești experimentat.

- Interesant. Uite, am să încerc după ce terminăm discuția noastră să fac exercițiul ăsta. Să vedem unde duce.
- Are și o explicație. Multiple universuri, salturi cuantice, comunicare între ele, deplasare temporală asincronă, și așa mai departe. Asta dacă vrei să vezi ce e în spate din punct de vedere al științei, așa cum este ea definită azi.
- Să înțeleg că totuși, nu te-ar tenta să vii cu mine?
- Matei!
- Hai că glumesc. Am înțeles. Îmi pare rău că nu am înregistrat discuția noastră, să o pot re-asculta. Cred că ar fi utilă.
- Nu e o problemă. Am eu înregistrările la toate discuțiile noastre.

- Ceeeeee??? M-ai înregistrat fără să știi? De ce ai face asta? E absolut ilegal. Nu mai vorbesc de imoralitatea gestului ...
- Unu. Dacă doream să o fac fără să știi, o putem face. Nimic nu mă obliga să ți-o spun. Acum ori altă dată. Dar ți-am spus din propria mea inițiativă. Doi. Am făcut-o pentru că știam că o sa ajungem aici. Dacă vrei, pe linia temporală a viitorului meu am văzut și pre-văzut această dorință a ta. Și momentul în care o să re-ascuți convorbirile noastre. Și cel în care o să le transcrii într-o carte. Și momentele de după. Deci, nu știu unde e imoralitatea.
- Și mi le dai?
- Firește.
- Cum?
- Ei, nu te preocupa. O să găsești un plic în câteva zile cu ele în poșta ta.
- Să înțeleg că ai mai făcut-o până acum? Cu ... ăăă ... ceilalți clienți ai tăi?
- Nu mai am niciun alt client.
- Păi, ori minți acum, ori m-ai mințit acum ceva timp. Când mi-ai spus că mai ai alți clienți.
- Nu ți-am spus acest lucru.
- Uite, e primul lucru pe care o să îl verific atunci când ajung înregistrările la mine
- Foarte bine. Să îl verifici.
- Păi stai un pic. Dacă eu sunt singurul tău client, ce fel de business este ăsta? Cine ești tu de fapt?
- Iar o luăm de la capăt ...
- Alex, vreau să înțeleg.
- O să înțelegi, Matei! Doar că nu aici și nu acum.
- Deci nu mă pot baza decât pe cuvântul tău?
- Cred că da.
- Și îmi garantezi că nu e nicio schemă la mijloc. Nicio șmecherie.
- În sensul negativ pe care îl ai tu în minte acum, îți pot garanta că nimeni nu e implicat în niciun fel de șmecherie, cum îi spui tu.
- Păi, atunci care e rostul? Care e explicația? De ce?
- ...
- Alex?
- Da?

- Te-am întrebat ceva.
- Știu.
- Și?
- Și ce?
- Păi, răspunde-mi.
- Ce să îți răspund Matei? Că o luăm de la capăt? Ca din nou tragi de același fir și speri ca de data asta să fie altfel? Chiar trebuie să te conving de fiecare dată? Chiar nu vezi nimic din ce ți se întâmplă?
- Păi, iartă-mă ...
- Te iert. Dacă voiam să îți spun o minciună, puteam să inventez până acum una extrem de credibilă și de argumentată, nu crezi?
- Ba da.
- Ei, nu am făcut-o și nu o fac. Acceptă că e un sens, doar că tu nu îl vezi. Încă.
- Deci o să îl văd?
- Sigur!
- Când?
- Curând ...
- Înainte de presupusa mea moarte?
- Presupusa?
- Ei, știi ce vreau să zic.
- Nu, nu știu.
- Păi, mă frământă și mă supără ceea ce mi-ai spus. La nivel rațional nu cred că o să mor. Nu așa se întâmplă. Nu primesc oamenii telefoane așa aiurea, de la necunoscute cu care stau de vorbă cu o lună înainte de a muri. Pe de altă parte știi lucruri și cunoști chestii despre care nu am spus nimănui nimic niciodată.
- "Niciodată"
- Hai, hai ... gata, am înțeles. Știi multe lucruri despre mine care nu sunt publice. Ar fi o farsă prea elaborată ca să își aloce cineva timpul și energia să o facă. Deci, emoțional interiorul meu te ... oarecum ... crede. De aici și conflictul și frământarea mea.
- Matei, te vei duce pe Camino?
- Posibil. Cred ca da. ... Da
- Sună-mă de la Crucea de Fier.

- ok de ce?
- Își sugerez să îți începi un jurnal. Ia-ți un caiet și un creion și scrie tot ceea ce îți se întâmplă semnificativ în următoarele zile. Și sună-mă doar când ești acolo. O să înțelegi de ce ...
- Totuși ... de ce?
- Pentru că mai avem doar trei convorbiri în față. Și pentru că aș vrea să le dăm o semnificație deosebită. La ultima te voi suna eu. Deci mai sunt doar două. Ultima din cele două o să te rog să o avem atunci când vei ajunge pe treptele Catedralei din Santiago. Deci rămâne una. Pe care te rog să o avem după ce ajungi la Crucea de Fier.
- Stai așa, tu știi de Camino?
- Am fost și eu pe drumul spre Santiago.
- Păi, și acum îmi zici. Mă lași să spun și te faci că nu știi, iar tu de fapt știi exact?
- ...
- ... De fapt, ce mă mai surprinde? Nimic nu e ceea ce pare a fi.
- Ne auzim atunci?
- Păi, ce să fac. Eu te-aș suna în fiecare zi, dar cum nu mă lași ...
- Nu pot.
- Mda, ok. Atunci să ne auzim de la crucea asta. Pe unde e? De unde o să știi de ea?
- Stai liniștit. Vei ști când vei fi acolo. E bine
- OK.
- Hai să încheiem pentru acum. Sunt obosită. E târziu.
- Alex, ești absolut sigură că nu te mai pot suna de mai mult de două ori?
- Da, Matei. Absolut sigură.
- Sigur sigur?
- Matei!
- Gata, am înțeles. Mulțumesc și pe data viitoare. Când o fi să fie ea.
- Îți mulțumesc și eu Matei! Noapte bună!

Alter-ego-ul meu a adormit, așa că eu mă pot trezi. Azi am avut o zi grea. Drumul meu zilnic până la Fântâna Contemplării îl parcurg, ca de obicei, într-o clipită. Mă așez lângă el, îl îmbrățișez cu bucurie și apoi începem rutina noastră zilnică. Evaluăm împreună, pe rând, tot ceea ce alter-ego-ul meu a făcut, tot ceea ce mi s-a întâmplat astăzi și modul în care am răspuns la fiecare din evenimente. Re-trăiesc pe repede-înainte momentele critice ale zilei, mai întâi din punctul meu de vedere și apoi le percep din viziunea celui sau celei cu care am interacționat. El este unul din îngerii care are grijă de mine. O ființă minunată, plină de lumină, de înțelegere și de bucurie. Nu îi știu numele. L-am întrebat de mai multe ori, dar a zâmbit și a tăcut de fiecare dată. Mai puțin ultima oară, când mi-a transmis un gând: "Sofian, numele fiecăruia dintre noi le știe doar El".

CINCISPREZECE

În puține zile mi-am făcut ordine în viață.

Mi-am luat soția și am plecat pentru un weekend prelungit la munte. Am pus la locul lui tot ce trebuia rezolvat. Ne-am împăcat. Am făcut "tabula rasa" cu toate luptele, dezamăgirile, trădările și durerile. Am reușit să ne simțim bine împreună. Aproape ca la începuturi. Știu că ea e acum cu un altul. I-am simțit bucuria în glas și în priviri când l-a adus în conversație. E în regulă. Am înțeles-o și am acceptat-o. Am împărțit tot ce a vrut să împartă și am zis "da" la tot ce mi-a propus. Am semnat toate hârtiile pregătite. I-am urat succes și am strâns-o în brațe de dragul vremurilor de altădată. Mă bucur pentru ea din toată inima. E parte din mine și sunt parte din ea.

Am discutat cu ceilalți acționari ai firmei mele. Am avut o ședință de paisprezece ore. A fost greu, dar a meritat. Am ieșit de acolo liber și senin. Am pus bazele unui sistem care va recompensa pe toți cei ce au fost cu mine de la începutul acestei firme. Fiecare din ei a fost recompensat, și de acum încolo sunt convins că le va fi bine.

Cu tot ce am avut lichid și imediat lichidabil am făcut o asigurare de viață. De fapt mai multe. Beneficiarii sunt organizații în care cred și care au făcut bine în lumea asta. După ce eu nu o să mai fiu, știu că durerea multor oameni va fi puțin alinată. Nu mult. Puțin. Dar, cum spunea de mult un copil ce vorbea cu îngerii "*puțin e mai bine decât deloc*".

Apoi am zburat spre Spania. Am ajuns la Barcelona. Am bătut Las Ramblas de câteva ori, căutând parcă în fiecare colț un grup zburdalnic de fete care să strige "*Martha se casa*" ... M-am pierdut în fața tablourilor lui Picasso. Am savurat Las Meninas ore, până când paznicii au început să furnice prin spatele meu. Am urcat pe Tibidabo. Biserică construită peste biserică. Lume zidită peste lume. Cei ce au fost ca fundație a celor ce vor veni. Priveliștea de sus, de pe cupolă, e sublimă. M-am simțit un pic mai aproape de Dumnezeu.

A fost apoi Granada. Apoi Sevilla. Mai multe piețe "de los torros", Alhambra, Sierra Nevada. Un sentiment ciudat, să vezi pe vârfuri un pic de zăpadă în zare, într-o zi de vară cu arșiță. Madrid. El Prado și Las Meninas al lui Velazquez. Toledo. Catedrala. Minuni sub ochii noștri. Viață. Iar acum, la o lună de când am vorbit ultima dată cu Alex, am ajuns în Saint Jean. Locul de unde îmi începe Drumul. Mâine, Alexander S va trece Pirineii, în căutarea unui "ceva" pe drumul spre Santiago.

Mă plimb pe malul mării. Sunt adâncit în gânduri. În fața mea un copil. Se apleacă, ridică un obiect de jos și îl aruncă în valuri. Mai merge un pas și o face din nou. Sunt curios. Ce face acolo oare?

"Copile, ce faci aici?"

"Tau câte o stea de mare din cele aduse la mal de apă și, pentru ca să nu moară aici pe plajă, o arunc înapoi în apă"

"Dar sunt probabil sute de mii de stele de mare numai pe plaja asta. Chiar crezi că gestul tău va face o diferență?"

Copilul se apleacă, ia o steluță și o aruncă. Apoi se întoarce și îmi spune: "Pentru asta pe care tocmai am aruncat-o înapoi, contează!"

ȘAISPREZECE

Camino nu poate fi descris. Camino trebuie trăit. Firește că pot face un inventar. Un fel de jurnal al drumului, al kilometrilor și al locurilor deosebite pe care le-am întâlnit. Doar cred că ar suna un pic artificial. În loc să vă descriu trasee, frumuseți, vijelii și zile de soare am să vă povestesc despre stările pe care le-am avut. Și un pic despre oamenii speciali pe care i-am întâlnit.

Am început din Saint Jean, am urcat cu greu pe lângă Orrison și am ajuns în vârf de Pirinei. Drum greu, potecă de întărit voință și caracter. Sus, chiar în punctul cel mai înalt m-a prins o vijelie cum rar mi-a fost dat să văd. Camino m-a întâmpinat cu lacrimi. Tunete și fulgere, o ploaie care venea parcă din toate direcțiile, eu ud până la piele adăpostit cumva după o stâncă ... apă de peste tot.

Pe coborâre, ud și bătut de vânt, am dat de un alt pelerin. Am împărțit un sandwich (al lui) și câteva batoane energizante (ale mele) și mi-a spus povestea sa. Marc, un francez de cincizeci și ceva de ani, avea o istorie simplă. Acum trei luni îi murise soția, căreia îi promisese că vor merge împreună pe Camino, în fiecare vară, timp de 10 ani. Nu și-a găsit timp să o facă împreună și, după ce ea s-a stins, răpită prematur de un cancer galopant, Marc a luat cea mai iubită broșă a ei de argint, a cusut-o într-o pălărieuță caraghioasă roșie, tot a ei, și-a dat demisia din jobul lui bine plătit de agent de bursă și a ajuns în Spania, să își îndeplinească promisiunea. L-am întrebat de rostul acestui drum, acum că ea nu mai e ... mi-a arătat un loc din dreapta sa și mi-a spus "*mon ami, nu o vezi tu, dar ea e aici, cu mine. O cam dor picioarele și de aia mergem mai încet*". Acesta a fost Marc.

Imediat ce pornești pe Camino, undeva la finele primei zile de la plecare, pe o potecă uitată de lume, te așteaptă prietena tuturor celor de pe drum. Te vede de departe, te salută, ți se alătură și nu te mai părăsește până la final. Durerea. Țsta e numele ei cel mai cunoscut. I se mai spune și bucuria drumului. E prezentă cu tine, în încheieturi, în rănile de pe picioarele neobișnuite cu douăzeci - treizeci de kilometri zilnic, în somnul din alberque-uri, somn iepuresc, neodihnitor și răscolit de gemetele, sforăiturile, foșniturile și fremătarea prea

mulților colegi de cameră. Își devine prieten, tovarăș, confident și mentor. Te învață lucruri despre tine pe care nu ai cum să le știi altfel.

Dar ce e extrem de interesant ... odată ce ai ajuns la Santiago, în piața din fața Catedralei, rupt de oboseală și de drum, durerea pleacă. O ia o pală de vânt și o duce înapoi pe drum, de unde o culege un alt pelerin, alături de care parcurge drumul, a câta oară oare? Iar în locul ei rămâne nu un gol, ci un amalgam de bucurie și împlinire, ce te va însoți în toată viața ta de acum înainte.

A pleca pe Camino nu e decizia ta. E alegerea lui să îți permită să îl străbați. Drumul te atrage și îți intră în suflet și nu te mai lasă până când nu ajungi să-l guști.

Mi-am numărat în primele sute de kilometri anii trecuți, care sunau a lumini stinse și vise cu aripi frânte. Kilometru după kilometru timpul meu și timpul lui Camino alăturate asimptotic pentru o fărâmbă de eternitate se hârjoneau și cochetau. Camino flirta cu mine și încerca să vadă dacă merit. Dacă sunt un om căruia să i se arate și pe care să îl lase să îi vadă cele mai intime colțuri.

Înainte de a urcuș în apropiere de Pamplona l-am întâlnit pe Antonio. Venit dintr-un orașel de lângă Brugge, iar puținele cuvinte pe care le spunea, mi-a arătat cum uneori ceilalți nu sunt decât spații pline care umplu golul din gândurile noastre. Privirea lui albastră străpungea stânci și prezența lui amplă umplea spații largi. Tăcerea sa de-a lungul a vreo șaiszeci de kilometri, parcurși oarecum împreună în aproape trei zile, a vorbit tăcerii mele de multe ori. Antonio era supraviețuitorul unei experiențe oribile într-un lagăr de concentrare nazist cu nume binecunoscut. Numărul său era tatuat și pe brațul drept, dar mai ales în aerul din jurul lui. Un om care a întâlnit moartea de atâtea ori încât ea a devenit familiară, nu mai poate avea niciun fel de reacție nepotrivită la restul evenimentelor din viața sa. A fost ales de călăii iadului să fie parte, pentru câteva luni, dintr-un Sonderkommando. A privit în ochi oameni vii care intrau la dușuri și a le-a citit apoi moartea în priviri, când îi scotea grotesc, trăgându-i de brațele încolăcite unii în jurul celorlalți, în drumul dinspre camerele de gazare spre crematorii. Doar printr-o minune a supraviețuit. În ultimele zile de război, când gardienii lagărului i-au adunat pe puștii de cincisprezece - douăzeci de ani care aveau misiunea de a alimenta gurile morții și i-au mitraliat pe buza

unei gropi comune el a avut șansa să cadă acoperit de corpurile căzute ale altor tovarăși străpunși de gloanțe. A stat acoperit de trupuri, fără să miște prea mult, timp de șase zile, fără mâncare, fără apă, uitându-se în fiecare clipă în ochii goi și hâzi ai prietenei sale, Moartea, care îl tot trăgea de mânecă și-l invita la drum. O mână de soldați americani într-un jeep l-au scos de acolo și l-au redat vieții. Ascultând-ul pe Antonio m-a cuprins disperarea și groaza. Cum noi, oamenii, putem să ne facem lucruri atât de oribile unii altora? Ce suntem noi? De unde aceste pervertiri ale caracterelor noastre? Cum să ajungi acolo încât să curmi cu seninătate viața unui semen de-al tău, în numele unei ideologii? Al doilea tatuaj pe care și-l făcuse Antonio lângă numărul său de Haftling a fost "*Never again*". L-am înțeles. Niciodată nu trebuie să se mai întâmple așa ceva. Niciodată!

În ziua a patra am ajuns la un loc cu un pod roman de piatră, o apă curgătoare și un pâlce de case. O seară cu foc de tabără, cu mâncare de cazan și cu povești.

Matei, cel de acum câteva luni, nu mai există. L-am pierdut undeva pe coborârea unui grohotiș. L-am lăsat într-un luminiș să își oblojească picioarele obosite iar eu am luat-o înainte. Și nu l-am mai văzut de atunci.

Drumul pare că mă place. Fizic, nu sunt extrem de obosit. Sufletul însă îmi e ca un pendul. Acum e bine, soare și lumină și apoi mă încearcă gânduri negre. Număr kilometri cu durerile și minutele cu umbrele luptei ample ce mi se desfășoară în simțire. Îngeri și demoni se înfruntă rând pe rând iar încleștarea lor lasă urme. Viață e și în afară, viață e și înăuntru. Viață e peste tot. Și un alt Matei emerge. Unul care e infinit mai aproape de esența a tot ce este decât a fost vreodată vechiul Matei. Evoluez? Nu știu ... Mă schimb? Sigur!

Am vorbit în fața unui foc cu Anna. Agent imobiliar din New York,, o femeie frumoasă, la patruzeci și ceva de ani, care mi-a spus cum băiețelul ei de paisprezece ani i-a întins într-o dimineață o bancnotă și i-a zis: "mama, știu că pentru tine e important să faci bani. Uite, aici sunt banii pe care am putut să îi adun de câteva săptămâni plimbând câini vecinilor. Aș vrea să cumpăr și eu de la tine o zi, o singură zi în care să ne plimbăm, să vorbim împreună, să lași telefonul închis și să știu că ești și cu gândul, nu numai cu prezența ta fizică aici, cu mine". În fața focului, ascultând cele câteva fraze, i-am simțit durerea

așternută în inimă. După puține zile au plecat amândoi, aiurea, pe un drum de pelerinaj medieval, undeva în nordul Spaniei. A fost prima dată când Mark a ieșit din Manhattan. Păreau amândoi fericiți pe Camino și mi s-a părut că trăiau parcă fiecare clipă din el, ca un flămând în fața unei mese copioase.

A fost și Nikolas. Ne-a spus o poveste scurtă, simplă, dar puternică. Erau doi oameni rătăciți în deșert, care căutau Oaza. În drumul lor de multe zile s-au tot întâlnit cu mulți alți rătăciți, care căutau și ei crâmpeli de verdeț, de apă și de odihnă. Fiecare mergea haotic și nimeni nu părea să știe drumul. Cei doi prieteni au imaginat o metodă inginerescă, sistematică de găsit Oaza. Au pus-o în aplicare și după nu multe zile, au văzut-o în zare. S-au apropiat cu pași repezi, frică fiindu-le să nu fie o altă fată Morgana. Dar nu, era chiar Oaza, cea pe care o căutau de atâta amar de timp. Unul din cei doi s-a repezit la apă și la curmală. Celălalt s-a oprit în fața intrării, a privit tăcut urmă și a căzut pe gânduri. După un timp, și-a îmbrățișat prietenul, căruia i-a spus: *“Îți mulțumesc că mi-ai fost tovarăș de drum. A fost o bucurie să ajung cu tine aici, unde e bine. Dar nu pot să îți las pe ceilalți în deșert, căutând aiurea, acum, că știu drumul. Am să plec înapoi, mă voi întâlni cu câte unul, așa cum deșertul mi-i va scoate în față și am să le arăt și lor drumul. Poate cu unii voi merge puțin. La alții doar le voi arăta direcția. Și poate, poate oaza se va umple și deșertul se va goli. Dacă vrei, hai cu mine ...”*. Prietenul s-a întristat și a încercat să îl convingă să rămână, amintindu-i de toate greutățile, de setea prin care trecuseră împreună, și explicându-i că meritau amândoi să se bucure de rodul muncii lor. După un timp s-au despărțit iar omul nostru a plecat încet, încet spre inima deșertului, cu aceeași sete de Oază în inimă, dar cu speranța întâlnirii cu alții, cărora să le arate drumul.

Cine poate să înțeleagă durerea unei mame care își privește nevinovatul Fiu urcat să moară pe o cruce, condamnat la cea mai mizerabilă și umilă formă de moarte de către poporul Lui.

Cât de cumplit trebuie să fie ... Să știe că nu cuiele ori funiile l-au ținut spânzurat pe lemnul crucii, ci marea Lui iubire pentru noi, cei care Îl urcăm în fiecare zi acolo. Să fii Creatorul Universului și să te cobori a fi o fărâamă din el, doar pentru a-ți adormi Dreptatea cu aburii Iubirii. Să te faci gâză și să trăiești printre gâze ucigașe, mincinoase și lacome, pentru că vrei să le mai dai o șansă. Acea de a accede direct și nemijlocit la Tine. De a sări eoni de evoluție. De a arde etape, de a sări direct în nemurire. De a-Ți fi alături.

Iar ei Te scuipă, Te batjocoresc și apoi Te aruncă în uitare. Se uită spre Tine doar în nevoi și în dureri. Altfel, nu le pasă. Dar Tu ești tot mereu acolo. La ușă, într-o veșnică așteptare plină de optimism. Sperând că la un moment dat ușa se va deschide și vei auzi cuvântul așteptat: "cred Doamne, ajută necredinței mele"

UN CAPITOL SPECIAL

Crucea de Fier. Un deal de pietre, adus de pelerinii dinaintea mea în buzunare. Pietre lăsate acolo, ca rugăciuni. Emoție pură.

Nimic nu m-a putut pregăti toată viața mea pentru întâlnirea cu un amalgam atât de mare de sentimente, dureri, bucurii, speranțe și așteptări.

Cei ce ajung acolo pe jos, la locul mistic în care apostolul Iacob, unul din fii lui Zevedei, l-a consacrat pentru eternitate ca fiind o oglindă între cele ascunse și cele revelate, simt aceleași lucruri. O stare de bine. De apartenență. Ești o părticică a unui singur întreg și întregul e al tău. Sau tu al lui. Efectul se topește în cauză și mâine devine ieri.

După săptămâni de mers zilnic, prin soare, vânt, ceață și ploaie, picioarele nu mai îți aparțin. Ele sunt ale drumului.

Rutina ta zilnică este precum cea a unui călugăr. După rucodelie, rugăciune. Apoi iar lucru de mână. Și iarăși rugăciune. La tine e la fel. Mă ridic din pat, mă îmbrac în durere și plec.

Pas după pas. Greșeli uitate, greșeli șterse din cartea pe care contabilul mucegaiurilor și noroiului o ține atent pentru mine. Speranța pelerinului că la final, când gardianul stricăciunii va aduce tomul cu numele meu în fața tronului de lumină și-l va deschide, acolo vor fi doar pagini lipsite de rânduri.

Fiece pas e un suspin. Fiece gol între pași o rugăciune mută, fără litere și fără gânduri.

Un imn celest. Cântece nenăscute salută gânduri negândite.

Pe Camino uneori îngerii îți poartă rucsacul. Te simți ușor. Tu nu umbli. Drumul te umblă. Și e bine. E așa cum trebuie să fie.

Crucea de Fier e o jumătate simbolică. E locul unde te lepezi de Satana. Lași acolo, într-o piatră mică esența cea mai dureroasă și mai apropiată de materie a vieții tale. Acolo Camino se uită spre tine și îți spune: "Mulțumesc că m-ai lăsat să te aduc aici. Îți sunt recunoscător că ești. Că ai lăsat totul și ai venit".

E ciudat. E plin de oameni acolo. Vin mulți cu cu mașinile, să vadă și să simtă ce au auzit de pe la vreun pelerin. Dar Camino nu li se arată. Ei nu văd nimic. E doar un stâlp de lemn cu o cruce de fier. Ici și colo câte un ghid doct le explică turiștilor ce se coboară din autocar, cu câte o scoică albă la gât și cu câte un baston lăcuit, cum probabil crucea de sus nu e cea

"originală". Le spune cum stâlpul de lemn nu e cel de acum două mii de ani și că din când în când primăria de acolo vine și ia cu o mașină din pietrele lăsate la poalele crucii de pelerini și le duce la un râu din apropiere. Sărmanul ghid, e doar un orb ce pretinde că vede. Le arată altor orbi o umbră vagă și le spune "iată lumina". Nu are cum să vadă nimic. Locul e închis pentru el și pentru ei. Poarta e invizibilă turiștilor. Ea e deschisă larg doar pelerinilor, celor care au adunat avere de dureri, mergând cu bucurie și speranță către ea.

Am plâns la cruce. Nu mi-e rușine să o spun. Am murit acolo. Și m-am renăscut. Un fost Matei a fost spălat într-o clipită, de lacrimile unui nou Matei. Universul meu s-a bifurcat într-o rugăciune primordială și m-a creat din nou într-o stare foarte apropiată de cea pură.

Crucea de fier - unul din lifturile către Rai.

Am stat la cruce multe ore. Am înțeles. Am văzut.

Nu pot să o exprim, pentru că nu există cuvinte pentru lucrurile minunate care mi s-au perindat prin fața ochilor.

Apoi am sunat, așa cum m-a rugat.

- Alex, sunt la Cruz de Hierro
- Mă bucur, Matei. Cum te simți?
- Nu am cuvinte ...
- Atunci e bine ...
- Mă uit la cei din jur și îi iubesc. Le împart durerile, bucuriile, speranțele și gândurile cu care au venit aici. Camino e ca un joc de go. Pentru mulți, sunt doar pietricele albe și negre puse pe o tablă. Pentru puțini e o poveste și un dans al esenței jucătorului. Iar pentru foarte puțini e ceva dincolo de lume.
- Matei, te-ai împăcat cu tine?
- Hai să spunem că mă apropii de punctul în care o să pot să o fac. Mă înțeleg. Parcă din ce în ce mai mult și mai bine. Drumul mi-a pus în față o oglindă. În care atunci când mă uit nu mă văd neapărat pe mine, cel de acum, ci văd ceea ce aș putea să devin. Cred că iadul este atunci când în ultima ta zi pe acest pământ, cine ești se întâlnește cu cine ai fi putut să fii. Să vezi și să îți fie foarte clar că micile tale gesturi, o ezitare într-un moment critic, o decizie proastă care au continuat și continuat parcă la nesfârșit te-au adus acolo încât să nu te mai recunoști. Un Dorian în fața portretului său. Doar că exact invers.

- Mă surprinzi. În cel mai plăcut mod. Văd în tine o transformare extraordinară. Ești la ani lumină de omul încorsetat în material, obsedat de a produce bani și de își crea o viață fără griji. Și sunt doar câteva săptămâni.
- Îți mulțumesc, Alex. Trebuie să spun că am așteptat cu mare bucurie acest telefon. Nu știu ce ai putea să îmi spui, dar simt că dacă o vei face, voi fi mai aproape de țelul vieții mele. Spune-mi ce vrei. Spune-mi ce trebuie să aud. Vorbește-mi despre destinul meu. Cine sunt, de unde vin și unde mă duc? De ce șarada în care trăim? Care e cel mai drept drum? Ce trebuie să fac să ajung acolo unde trebuie să ajung?
- Oho ... nici nu sunt prea multe întrebări, nu-i așa? Doar cele esențiale ? ha ha
- Cam așa ceva ...
- Matei, cred că util acum ar fi să îți spun o poveste. E una din cele mai frumoase povești. Și cred că o să îți placă.

Povestea inimii.

Într-o zi, un tânăr stătea în mijlocul orașului spunând tuturor trecătorilor că el are cea mai frumoasă inimă din toată lumea. O mulțime mare s-a adunat și toți i-au admirat inima pentru că era perfectă. Nu avea nicio zgârietură și nu era nimic imperfect în ea. Și toți au fost de acord că era cu adevărat cea mai frumoasă inimă pe care au văzut-o vreodată. Tânărul era foarte mândru și se lăuda mai tare de inima sa frumoasă.

Deodată, un bătrân a apărut în fața mulțimii și a spus: „Ai o inimă frumoasă. Dar nu la fel de frumoasă ca a mea.” Mulțimea și tânărul au privit inima bătrânului. Bătea puternic, dar era plină de cicatrici. Avea locuri unde au fost scoase bucăți și alte bucăți adăugate. Adaosurile nu se potriveau chiar bine și erau mai multe margini zimțate. De fapt, în unele locuri erau cicatrici și găuri adânci, din care lipseau bucăți întregi. Oamenii din jur au început să râdă. Cum putea bătrânul să spună că inima lui este mai frumoasă? Tânărul s-a uitat la inima bătrânului și a râs și el. „Pesemne că glumești. Cum poți oare să îți compari inima cu a mea. A mea e perfectă și a ta este o adunătură peticită de bucăți care nu se potrivesc, plină de cicatrici și de petice. E chiar urâtă.”

"Da", a spus bătrânul, "a ta arată perfect ... la mine fiecare cicatrice reprezintă o persoană căreia mi-am dat în dar dragostea mea. Atunci când o fac, smulg o bucată mică din inimă și

le-o dau lor, iar de multe ori ei îmi dau înapoi o bucată din inima lor care se potrivește în locul gol din inima mea. Și cum inimile nu sunt la fel, uneori petecul pe care îl primesc are așa, niște margini mai aspre, pe care le prețuiesc, pentru că îmi amintesc de dragostea pe care am împărtășit-o. Iar cicatricile și găurile pe care le vezi ... adeseori am dat bucăți din inima mea celorlalți, care doar le-au luat și au plecat, fără să-mi dea nimic în schimb. Dar e în regulă și așa. Îmi iubesc cicatricile, pentru că eu cred că a-ți oferi dragoste e o șansă.”

Tânărul stătea tăcut, și lacrimi începuseră să îi alerge pe obraji. S-a îndreptat cu pași smeriți bătrân, și-a pus mâna pe inima lui tânără și frumoasă perfectă și a smuls o bucată, pe care a oferit-o tremurând bătrânului. Bătrânul i-a primit ofranda, a așezat-o în inima sa, apoi a luat o bucată din inima sa peticită și a pus-o zâmbind în rana din inima tânărului. Se potrivea, dar nu chiar bine. Marginile erau zimțate. Tânărul și-a privit inima, care nu mai era perfectă, ci doar mai frumoasă, și a primit darul. Dragostea din inima bătrânului acum curgea și în a sa. S-au privit în ochi și apoi au plecat, fiecare pe drumul său.

- Alex, nu am cuvinte.
- Adeseori cuvintele sunt de prisos.

Într-o dimineață, o fetiță a aflat că Dumnezeu dădea tuturor celor ce o doreau, câte un măr special, dintr-un pom din mijlocul grădinii Edenului. S-a dus și ea acolo, să ceară și ea un măr. Era o mulțime mare, mare de oameni care stăteau în șir, fiecare din ei așteptându-și rândul. S-a așezat la rând. Au trecut multe zile și multe nopți când într-un final s-a aflat în fața lui Dumnezeu, care i-a întins un măr. Doar că atunci când a întins mâna, cumva mărul a căzut și s-a zdrobit de pământ. Fetița a început să plângă, dar Dumnezeu i-a spus "Nu plânge Alex. Dacă chiar vrei un măr de la mine, du-te înapoi la rând". Fetița chiar voia un măr. S-a așezat din nou la rând, doar că de data asta mai multă lume auzise că Dumnezeu dădea mere tuturor, iar rândul era cu mult mai lung. Așa că au trecut multe alte zile și nopți până când fata a ajuns din nou în fața Lui. De data asta a luat cu mare grijă mărul întins și l-a privit pe Dumnezeu, care i-a zâmbit și i-a spus: "vezi tu, data trecută mărul pe care l-ai luat avea un mic defect pe care l-am văzut abia după ce ți l-am dat. Și de aceea l-ai scăpat pe jos. Mărul de acum este cel mai bun din toată grădina mea, doar că era prea mic atunci să ți-l fi dat. Așa că te-am lăsat la rând în timp ce mărul acesta perfect a crescut doar pentru tine."

UN ALT CAPITOL SPECIAL

Mai am doar câteva zeci de pași până la final. Piața din Santiago de Compostela e plină. Oameni care râd, oameni care plâng. Unii se îmbrățișează și își iau rămas bun. Alții schimbă numere de telefon și își promet că vor ține legătura. Unul câte unul pleacă apoi pe drumul lui, și Camino rămâne undeva în spate, ca o piatră de hotar, ca o linie de demarcație între viața de dinainte și cea de după. Drumul m-a schimbat. M-a făcut să accept și să mă accept. Am trăit alături frânturi bune de viață și am învățat multe din istoriile tovarășilor efemeri, împreună cu care l-am bătut. Aproape 800 de kilometri, pas după pas, zi după zi. Ceas după ceas.

Acolo, în Catedrală am putut să privesc în față cu timiditate o frântură de absolut. Și am recunoscut-o ca fiind a mea. Am de gând să-mi iau o cameră de hotel în care să mă închid pentru câteva zile, timp în care să am timp să pun pe hârtie tot ceea ce mi s-a întâmplat de la primul telefon al lui Alex și până acum. E mult de scris și parcă e mai mult doar de sugerat. Pentru că nu am abilitatea de a comunica gânduri și emoții. Sunt doar un om obișnuit. Nimic mai mult și nimic mai puțin decât un grăunte de nisip într-un cosmos înfricoșător de mare. Apoi voi pleca spre Cabo Finisterre. E capătul lumii. Locul unde cei care cei ce tânjesc după el îl mai duc încă pe Camino. Și o să îmi sărbătoresc ziua pe plaja de acolo, făcând un foc mare și arzându-mi, așa cum o spune tradiția, bocancii și hainele de drum. O să mă curăț și o să fiu gata pentru orice îmi rezervă viitorul. Dar mai întâi am un telefon de dat.

- Alex,
- Da, Matei. Sunt aici.
- Aș vrea să ne tăcem tăcerea împreună.
- Sunt aici.

ULTIMUL

Am ajuns la finalul tău, Camino și îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai oferit.

Mi-ai fost tovarăș, mi-ai fost frate, mi-ai fost hrană.

Drumul celorlalți spre Santiago e drumul tău spre mine.

Sunt pe plaja aproape pustie de la capătul lumii. Cabo Finisterre.

Zilele și nopțile de până acum se împletesc și împlinesc în clipa de acum.

Întreaga Eternitate pare că își ține răsufarea.

Universul stă o secundă. Vrea să vadă ce urmează.

Tăcere. Apoi o vibrație ușoară. A doua. A treia.

E telefonul din buzunarul stâng. Pus pe silențios.

- Alex?! Chiar tu ești?! Vorbim și aici?! ... Ce bucurie! Am ajuns!
- Da. Ai ajuns!
- Și acum?
- Acum e totul. E clipa pentru care ai răbdat miliarde de ani. E momentul în care poți alege. Poți continua, ori poți ajunge. E spirala continuă închisă în clipa perfectă care închide un capitol greu din tine și își deschide în față o eternitate.
- Ce trebuie să fac?
- "Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine."
- E atât de simplu?
- Da.
- Și tu?
- Eu sunt deja aici. Te aștept așa cum te aștept în fiecare seară.
- Alex e numele tău? Ești chiar tu? Pai, te cunosc de o eternitate.
- Așa e scris. Așa a fost dintotdeauna.
- Mai am de scris câteva rânduri din jurnal. Apoi am să mă botez o vreme în mare. Cu apă și poate cu duh.
- Mergi, fă ce ai de făcut și apoi vino înapoi. Te aștept aici. De ziua ta ai primit în dar Raiul.

- Era aici dintotdeauna. Sunt deja ajuns.
- Era aici dintotdeauna.
- Suntem Acasă ... sunt ACASĂ!

CAPITOLUL 777

*Traducere a unui proces-verbal transmis de către
autoritățile spaniole către autoritățile relevante*

Ofițerii Juan Costa Ramas și Garcia Marcos solicitați printr-un apel la numărul unic de urgență s-au deplasat pe plaja din zona Cabo Finisterre, pe baza unor informații referitoare la o persoană de sex masculin care a intrat în apă și care aparent nu a mai ieșit. Pe baza constatărilor ofițerilor și după interogarea martorilor, s-a constatat că cele semnalate se adevăresc și că o persoană neidentificată de sex masculin și-a lăsat lucrurile la mal, s-a dezbrăcat și a intrat în apă, probabil înotând spre larg. Faptele au fost confirmată de 3 martori independenți. După circa 4 ore, persoana în cauză nu ieșise încă din mare. În zonă există curenți puternici care fac foarte dificil înotul, chiar și pentru persoane experimentate. La fața locului s-au găsit efectele personale de mai jos, presupuse a fi ale bărbatului care a intrat în apă, pe care le înaintăm spre procesare către autoritățile competente.

- costum negru bărbătesc mărimea 46
- pantofi negri cu șiret mărime 44
- cămașă albă mărimea 46
- pașaport seria PT 7680982
- telefon mobil Apple iPhone, protejat cu cod de acces personal, inaccesibil autorităților
- caiet dictando negru, cca 160 pagini scrise integral și un creion galben
- ceas de mana marca Rolex, aparent din aur masiv, în greutate de 127 grame

Concluzia raportului: bazat pe declarațiile martorilor, evidențele din teren și constatările ofițerilor se declară dispărut și se prezumă decedat numitul Matei Alex Sofian.

Postfață

*Rândurile de mai sus sunt doar o poveste menită
să adauge întrebări și nu să dea răspunsuri.
Adevărul îl vom putea zări abia dincolo de prag.*

cu drag,

autorul

25 iulie 2020

ziua sfântului apostol Iacob